

Giới thiệu Thánh Hoàng Convert

Hồi thiên hạ, ai bắt từ, từ tuyên cổ tới nay, vạn cổ quân vương, tuyệt đại Thánh hoàng, thủ đoạn che trời như trước khó đoạt tạo hóa, hoá thành cát vàng. Trường sinh bí ẩn từ xưa tới nay khiến người ta truy tìm.

Diệp Thần, Địa Cầu ba hảo thanh niên một viên, lấy quỹ dị vô cùng phương thức đi tới đại lục Trường Sinh, không hiểu ra sao biến thành mười mấy tuổi thiếu niên, tuyệt thế thể chất gặp thiên địa đại đạo không cho, hạ xuống thiên phạt, phong ấn đan điền, trở thành thiên phạt phế thể.

Vì sinh tồn, vì tôn nghiêm, vì mở ra trong lòng bí ẩn, hấn dứt khoát đi tới gian nan cực kỳ tu luyện đường, thề chết cũng không quay về, ngực ấn ký, trong cơ thể đỉnh đồng thau, giúp hấn mở ra thân thể bảo tàng, công phòng vô song, hỗn độn tiên thể phách tuyệt hoàn vũ! Từng bước từng bước mở ra trường sinh bí ẩn.

Đại đạo đường, đạp cốt hành, đoạt tạo hóa, nắm Càn Khôn, ta tự trường sinh.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Diệp Thần

Trường Sinh đại lục đông châu, tới gần Đông Hải một góc nhỏ thuộc về Sở địa phạm vi, Sở vương lập quốc, tuy gọi Sở địa, nhưng thật là Sở quốc. Quản hạt Sở địa gần một trăm ngàn dặm ranh giới. Bất quá đối với vô ngàn đông châu mà nói, chỉ là bản đồ trên một cái điểm nhỏ.

Sở địa phía Đông, Lâm thành, Sở địa một thành trì nhỏ, nhân khẩu mấy trăm ngàn, có tứ đại gia tộc, Triệu gia, Đoan Mộc gia, câu gia, Diệp gia. Tứ đại gia tộc chương không Lâm thành hết thấy thương nghiệp mật dịch cùng sản nghiệp.

Diệp gia, tại toàn bộ đông châu mà nói, nhiều nhất chỉ có thể coi là tứ lưu tiểu gia tộc, tại Lâm thành tứ đại gia tộc bên trong cũng chỉ có thể xếp hạng bên trong hàng ngũ cuối.

Diệp gia tộc địa tới xa xôi vị trí có hai toà tiểu viện, mặt sau chỗ dựa, khoảng cách gia tộc chính viện có một dặm xa.

Bên trong tiểu viện một gian trong phòng nhỏ trên giường gỗ đang nằm một thiếu niên, trong phòng có một cái vóc người cao to nam tử ngồi ở bàn bát tiên biên, khoảng ba mươi tuổi tuổi, khuôn mặt thanh dật, đường viền lại có vẻ cương nghị, trong mơ hồ lộ ra một cỗ mạnh mẽ.

Tại giường gỗ biên, một cái chừng mười tuổi tiểu nha đầu, trát tiểu đuôi ngựa, tay nhỏ chống dưới cằm, chính không hề chớp mắt mà nhìn về phía trên giường hôn mê bất tỉnh thiếu niên.

Đột nhiên, thiếu niên mí mắt giật giật, tiểu nha đầu lập tức la hoảng lên, "Lão gia, thiếu gia tỉnh, thiếu gia tỉnh!"

Diệp Thần mở mắt ra, thấy một đôi mỹ lệ mắt to thân thiết địa đang nhìn mình, lông mi thật dài, béo mập khuôn mặt, có thể nói ngũ quan xinh xắn, là một mỹ nhân bại hoại.

Hắn sững sờ mà nhìn về phía trong phòng tất cả, ánh mắt từ nhỏ nha đầu trên khuôn mặt chuyển qua ngồi ở bàn bát tiên cái khác nam tử trên người, mê man ánh mắt lập tức trở nên cực kỳ đặc sắc, khiếp sợ, ngạc nhiên, khó mà tin nổi. . .

Trong mắt người hoặc vật, Diệp Thần cũng không xa lạ gì. Bao nhiêu năm rồi mỗi đêm đều xuất hiện ở hắn trong mộng, nam tử kia Diệp Văn Thiên, là hắn đang ở trong mộng kêu hơn hai mươi năm phụ thân, tiểu nha đầu Nam Nhi nhưng là hắn thiếp thân nha hoàn.

Gặp Diệp Thần không nên, suy nghĩ xuất thần, Nam Nhi đuổi ra một con non mềm tay nhỏ chính xoa trên trán của hắn, mang theo một chút lo lắng, đạo "Thiếu gia, người đã tỉnh, cảm giác thế nào, không có sao chứ?"

Non nót mà lạnh lạnh âm thanh như ngọc châu lạc bàn.

"Ta. . . Không có chuyện gì. . ."

Diệp Thần lắc lắc đầu, hắn không rõ, mình không phải là hôn mê sao, làm sao tỉnh lại nhưng đến nơi đây.

"Thần nhi, người đã tỉnh, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai buổi sáng đến phía sau núi, vi phụ ở chỗ kia chờ người!" Diệp Văn Thiên nhìn Diệp Thần một chút, xoay người rời khỏi. Không nói thêm gì, chỉ là trong mắt cái kia toát ra một tia cưng chiều về.

Nhìn Diệp Văn Thiên bóng lưng biến mất ở cửa, Diệp Thần tâm tư dần dần bay xa, quỹ dị kia để hắn không thể nào hiểu được từng bức họa hiện lên ở trong đầu.

Nhớ tới tại Địa Cầu thời điểm, lần kia lão hòa thượng cho hắn đi vu sơn tìm kiếm một món đồ 'Nhuộm máu vật áo', vậy chính là lần kia, khi Diệp Thần thiên tâm vạn khổ bắt được 'Nhuộm máu vật áo' lúc, thiên địa đột nhiên đen kịt một màu, cái gì đều không nhìn thấy, loáng thoáng chỉ nhìn thấy một đạo to lớn bóng trắng từ trên trời giáng xuống, như là một con trắng như tuyết bàn tay tinh tế, sau đó hắn liền mất đi tri giác, khi tỉnh lại nhưng đang ở quan tài đá bên trong, quan tài đá bên trong đầy nửa quan máu tươi, nhưng không có nửa phần mùi máu tươi, mà lại vẫn toả ra một cỗ cùng loại nữ tử mùi thơm hương vị

Hắn từ khẩu này tràn đầy máu tươi quan tài đá bên trong leo đi ra, phát hiện mình thân ở một ngọn núi khổng lồ bên trên, chu vi còn có tám ngọn núi quay chung quanh, mỗi toà trên ngọn núi đều có một cái to lớn quan tài đá, tám thanh quan tài đá quan đầu nhất trí hướng hắn leo đi ra chiếc quan tài đá kia, tám cái hắc thiết liên đem cái kia tám ngọn núi cùng trung gian ngọn núi liên thông, hiện ra một bức quý dị hình ảnh.

Lúc đó Diệp Thần cả người đều ngây dại, chỉ cảm thấy phát lạnh cả người, cảnh tượng như vậy quá mức quỷ dị, cực kỳ làm người ta sợ hãi.

Hắn ngẩng đầu, vào mắt là một mảnh xanh thẳm thiên, trời quang mây tạnh, như nước tẩy giống như sạch sẽ. Cũng đứng vào lúc kia, hắn mơ hồ cảm giác mình thân ở cũng không tiếp tục là Địa Cầu, cũng hoặc là chỉ là một giấc mộng.

Sau đó, hắn rời khỏi khẩu này quan tài, thoáng chốc, phong vân biến sắc, mây đen ập trời, như là ngày tận thế giống như vậy, đầy trời thần lôi oanh kích mà xuống, tất cả đều tập trung hắn, ngay sau đó vô tận hoa văn hiện lên, từng sợi từng sợi buông xuống, mục tiêu cũng là hắn.

Một khắc kia, to lớn bóng đen của cái chết đem hắn bao phủ, tại thiên uy trước mặt, hắn cảm giác mình so với giun dế còn nhỏ bé hơn, tại hạ một giây sắp hóa thành tro tàn, nhìn đầy trời đánh xuống thần lôi, hắn nghĩ tới rồi hai chữ 'Thiên kiếp'.

Chỉ là hắn cũng chưa chết tại thần lôi dưới, bởi vì tại cùng một thời gian, cửu khẩu thạch quan trên hiện lên vô số hoa văn, tạo thành một đạo trăm trượng hoa văn đồ án, vì hắn chống đỡ thần lôi cùng mấy ngàn buông xuống hoa văn, hóa giải từ kiếp, nhưng hắn nhưng cũng bị một tia cửu thiên buông xuống hoa văn bắn trúng, ngay sau đó hoa văn đồ án rơi xuống, đem hắn bao phủ trong đó, lại sau đó liền hôn mê đi.

Tất cả những thứ này như là giống như nằm mơ, lật đổ Diệp Thần tư duy cùng nhận thức, mà khi hắn tỉnh lại lần nữa lúc nhưng đến nơi đây, trong giấc mộng thế giới, Trường Sinh đại lục đông châu Diệp gia phía sau núi tiểu viện, từng ở trong mộng ở bao nhiêu năm trong nhà.

Diệp Thần dùng sức lắc đầu, tất cả những thứ này quá không thể tưởng tượng nổi, hắn đi tới mỗi đêm đều sẽ mơ tới thế giới, trong cái này thế giới hắn có gia tộc, có phụ thân 'Diệp Văn Thiên'. Trải qua liên tiếp siêu việt lễ thường sự tình, Diệp Thần cũng có miễn dịch lực. Bất quá hắn không rõ chính mình rõ ràng ở ngọn núi kia bên trên, bị trên trời buông xuống hoa văn bắn trúng, nhưng vì sao lại đã xuất hiện ở nơi này.

"Ta đây là nằm mơ sao?" Diệp Thần tự nói, mạnh mẽ ninh chính mình một thoáng, đâm nhói truyền đến, để hắn rõ ràng tất cả những thứ này đều là sự thực, không phải ở trong giấc mộng!

"Thiếu gia người làm gì thế đây?" Nam Nhi nhìn Diệp Thần kỳ quái động tác, đầy mặt vẻ lo lắng, đưa tay ở trước mặt hắn quơ quơ.

"Không. . . Không cái gì." Diệp Thần phục hồi tinh thần lại.

Diệp Thần chung quy không cách nào hoàn toàn bình tĩnh, chính mình đi tới mỗi đêm xuất hiện ở trong mộng Trường Sinh đại lục đông châu Diệp gia, đối với một cái sinh hoạt tại trên địa cầu thế kỷ hai mươi mốt tiếp thu quá khoa học giáo dục người mà nói, trong khoảng thời gian ngắn thì không cách nào hoàn toàn thoải mái.

Diệp Thần nghĩ tới lão hòa thượng đã từng từng nói một câu nói, 'Tiểu tử, thế giới này không hề giống người nhìn thấy như vậy, đây chỉ là mặt ngoài, nếu là có một ngày người nhìn thấy vượt quá lễ thường không thể lý giải sự tình, đây không phải là người đang nằm mơ, nhất định là sự thực.'

Một người không hiểu ra sao đi tới nơi này cái hầu như hoàn toàn thế giới xa lạ, để Diệp Thần có cô độc cảm giác, khó có thể thích ứng, trong lòng không khỏi có chút tưởng niệm lão hòa thượng. Lão hòa thượng vậy chính là thu dưỡng sự phụ của hắn, Diệp Thần vẫn cho rằng lão hòa thượng rất vô sỉ, bất quá đối với hắn ngược lại cũng toán được, dạy cho hắn một bộ công pháp, có thể cường thân kiện thể, cô đọng nội tức, để hắn có ngạo nhân thân thủ.

"Này, thiếu gia, người đang suy nghĩ gì đấy?" Nam Nhi lần thứ hai đuổi ra trắng mịn tay nhỏ tại Diệp Thần trước mặt hoảng nha hoảng, gặp Diệp Thần không phản ứng, toại tự thì thảo tự nói: "Ai nha, sẽ không phải là cháy hồng đầu đi."

"Người mới cháy hồng đầu đây." Diệp Thần không nói gì, nhìn Nam Nhi cái kia mặt lo lắng đáng đáp, hoá ra nha đầu này vẫn đúng là cho là hắn đầu óc có vấn đề, Diệp Thần trong lòng buồn cười, cùng nha đầu này đang ở trong mộng ở chung nhiều năm, trong lòng từ lâu coi nàng là làm muối muối đối đãi, giờ tay tại đầu nàng trên gõ một cái.

"Thiếu gia người bắt nạt ta!" Nam Nhi miệng nhỏ mân mê lão cao. Mồ to vô tội mắt to nước long lanh nhìn Diệp Thần.

"Ta nào có bắt nạt người, ai kêu người nguyện rửa ta, ta chỉ là trừng phạt người thôi." Diệp Thần áp chế chấp trùng nổi lòng, cười nói.

"Người. . . Có thể người cũng không có thể gõ nhân gia đầu. . . Sẽ bị gõ ngốc." Nam Nhi nhỏ giọng kháng nghị.

"Ồ. . ." Diệp Thần nhất thời rõ ràng cái gì, âm thanh kéo đến lão trưởng, hí tiếu, nói: "Nam Nhi lớn lên là phải lập gia đình, sau đó ta không gõ Nam Nhi đầu, nếu như gõ choáng váng, ngày sau người nha đầu này muốn không ai thèm lấy lạc."

"Ai. . . Ai nói Nam Nhi phải lập gia đình." Nam Nhi xoay người ngồi dậy, quai hàm phình, nói: "Nam Nhi mới là không giá ni, Nam Nhi muốn cả đời làm

thiếu gia nha hoàn."

Tiểu nha đầu tuy rằng tức giận đáng vẽ, thế nhưng càng ngày càng khả ái, bất quá đối với Nam Nhi, Diệp Thần đến là có chút bất ngờ, "Nam Nhi lớn hơn là phải lập gia đình, ta hứa ngươi tự do thân, không phải đem một đời thanh xuân lãng phí ở trên người ta."

"Ta không phải lập gia đình, ta muốn ở lại thiếu gia bên người, không cho Đại thiếu gia, nhị thiếu gia bọn họ bắt nạt ngươi, bọn họ đều là người xấu."

Nam Nhi mắt to bên trong nổi lên hơi nước, chăm chú cắn môi dưới, một đôi trắng mịn quả đấm nhỏ nắm đến sít sao.

"Ngốc Nam Nhi, không cần lo lắng cho ta, bọn họ bắt nạt không được ta." Diệp Thần tâm trạng cảm động, Nam Nhi nha đầu này cái gì đều vì hắn nghĩ, đây chính là thể giới này cùng Địa Cầu chỗ bất đồng, tại người của thể giới này dễ dàng đối với tín ngưỡng cùng cảm tình chấp nhất, mà Địa Cầu người nhưng khó có thể làm được. Mà nàng trong miệng Đại thiếu gia, nhị thiếu gia chính là trong cái này thể giới Diệp Thần hai cái anh họ. Thường thường lấy bắt nạt hắn làm vui.

Đột nhiên, Diệp Thần ánh mắt hình ảnh ngất quăng tại trên tay của mình, tại chỗ liền để hắn chấn động, hắn mở tay ra chường lại nắm lên nắm đấm, nhiều lần quan sát, càng xem càng là sợ hãi.

"Nam Nhi, tìm cho ta một chiếc gương lại đây." Diệp Thần âm thanh có chút run.

"Thiếu gia ngươi muốn làm à?" Nam Nhi không rõ, Diệp Thần phản ứng ở trong mắt của nàng quá kỳ quái, nhưng vẫn là đi lấy một chiếc gương lại đây.

Diệp Thần xoay người xuống giường, tiếp nhận Nam Nhi trong tay cái gương, đi đến vừa nhìn, 'A' địa một tiếng kêu sợ hãi, trần đầy sợ hãi, đặt móng ngồi dưới đất. Đó là một tấm trắng nõn đẹp trai mặt, ngũ quan có thể nói hoàn mỹ, bất quá nhưng có chút non nớt. Lúc này bởi vì to lớn sợ hãi mà có chút biến hình.

"Tại sao lại như vậy, ta mặt, tay của ta!" Diệp Thần phát hiện một cái đề hắn khó có thể tiếp thu sự thực, vuốt mặt của mình, nhìn trong gương bộ mặt đường viên, cả người triệt để đứng ngây ra, sau một hồi khá lâu mới cúi đầu nhìn về phía thân thể của mình, càng xem càng kinh hãi, cuối cùng một tiếng bi hào, "Trời ạ, Lão Tử phản lão hoàn đồng, ni mã đã biến thành cái thằng nhóc!"

Phát hiện gì đều không có phát hiện này để Diệp Thần kinh ngạc, sợ hãi, như là bị sét đánh giống như vậy, cả người triệt để bối rối, một cái hai mươi bảy tuổi đàn ông, dĩ nhiên trong chớp mắt đã biến thành cái hơn mười tuổi thằng nhóc, nhiều lắm chỉ có mười ba tuổi.

"Thiếu gia. . . Ngươi không sao chứ. . ."

Nam Nhi bị Diệp Thần phản ứng cho dọa đến, trong thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở. Coi chính mình thiếu gia đột nhiên điên cuồng.

Diệp Thần sâu sắc hút vài hơi khí, dĩ vãng tại Địa Cầu lúc mỗi đêm đều sẽ mơ tới thể giới này, mơ tới Diệp gia, đang ở trong mộng hắn cũng chỉ có mười ba tuổi, như hiện tại to lớn như vậy.

"Mộng không phải mộng, mà là Chân Thực thể giới, ta đến nơi này, đã biến thành mười ba tuổi. . ." Diệp Thần trong lòng vô lực nói nhỏ, tất cả đã thành sự thực, tuy rằng quý dị đến không thể nào hiểu được, nhưng cũng khó có thể thay đổi. Nếu đi tới thể giới này, đã biến thành tiểu thiếu niên, như vậy liền một lần nữa đi cuộc đời của chính mình đường.

"Thiếu gia ngươi làm sao vậy. . . Không muốn dọa Nam Nhi có được hay không. . ." Nam Nhi ôm Diệp Thần cánh tay, khuôn mặt nhỏ đều mất đi màu máu, trong mắt nước mắt chuyển động, đều sắp muốn cấp khóc.

"Không có chuyện gì, ta vừa này là không phải dọa đến ngươi?" Diệp Thần cường tự mỉm cười, nói: "Kỳ thực ta vừa này là cố ý dọa ngươi."

"Thiếu gia, ngươi làm gì thế. . . Nhân gia đều sắp bị ngươi gây sợ hãi cho rồi. . ." Nam Nhi dậm chân,

Mười ba tuổi, cỡ nào không bằng sự tuổi a, Diệp Thần trong lòng than thở, bất quá hắn lại có hai mươi bảy tuổi tâm trí, hơn nữa có tu chân khí, thân thủ cao siêu.

Dĩ vãng mộng cảnh trong ký ức, ở cái thể giới này, hắn là một cái không thể tu luyện phế thể, bị người hèn mọn, trào phúng, bắt nạt, liền gia tộc cùng thể hệ cũng lấy bắt nạt hắn làm vui. Hiện nay hắn chân chính đi tới thể giới này, đi tới Diệp gia, tất cả đều sẽ đem thay đổi, phế thể Diệp Thần tên tại Diệp gia, tại Lâm thành đều sẽ không còn có nhân nhắc lên.

"Ồ, không đúng!" Diệp Thần biến sắc, một tấm trắng nõn mặt trong nháy mắt đen kịt lại, vận may dưới dĩ nhiên phát hiện trong kinh mạch chân khí không cách nào tiến vào đan điền, cũng là tương đương với một thân chân khí hoàn toàn phế bỏ.

"Thiếu gia, ngươi thì thế nào?" Nhìn thấy Diệp Thần hắc như oa thiếp sắc mặt, Nam Nhi lo lắng hỏi. Diệp Thần liên tục cả kinh một chột, làm tiểu nha đầu đều sắp sụp đổ.

"Không có chuyện gì." Phong cách lắc lắc đầu, sâu sắc thở ra một hơi, sắc mặt cũng hòa hoãn không ít, bất quá một trái tim nhưng trầm đến đáy cốc, hết thấy kinh mạch cùng đan điền liên thông chỗ đều bị ngăn chặn, toàn bộ đan điền cứng rắn như thần thiết, sau đó còn muốn làm sao tu luyện?

Diệp Thần nghĩ tới cuối cùng cái kia một tia chui vào trong cơ thể hoa văn.

"Ta từ quan tài đá bên trong leo lúc đi ra mới thử vận chuyển chân khí, đó là tất cả không việc gì, mà bây giờ. . . Nhất định là vậy một tia hoa văn, nhất định là. . ."

Tự hấn từ khâu này trong quan tài leo đi ra một khắc kia, mây gió đất trời biến sắc, hạ xuống thần lôi cùng hoa văn, những này dĩ vãng chỉ là tại ti-vi hoặc trong tiểu thuyết mới xuất hiện tình cảnh, nhưng Chân Thực xuất hiện ở trước mắt hấn, hơn nữa còn là quay về hấn mà đến.

"Thiên kiếp, thiên hàng thần phạt." Diệp Thần trong lòng yên lặng thì thầm, "Vùng thiên địa này không cho cho ta sao? Nếu không có cái kia cửu khẩu thạch quan, ta sợ là từ lâu trở thành tro tàn đi."

Hấn vốn là cái thích làm gì thì làm người, không thích bị ràng buộc, hiện nay lại bị thiên địa bắt dung, thiên phạt lực nhập thể, đan điền rắn chắc như thần thiết. Không cách nào tu luyện chân khí, thể nhưng hấn không cam lòng, không phục!

Hấn phần nộ, cực kỳ sự phần nộ!

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Diệp Thần lửa giận

Diệp gia phòng khách, Diệp gia nhân vật già cả từng cái từng cái sắc mặt khó coi, tiểu bối nhân vật càng là nghị luận sôi nổi.

"Phế vật nhi tử của nhị thúc không phải mất tích nửa năm sao, làm sao sẽ đột nhiên xuất hiện ở cửa nhà?" Một tên trên người mặc màu xanh cầm y, tuổi mười lăm, mười sáu tuổi, trên cổ có một đạo dấu răng thiếu niên nói rằng, trong mắt loé ra một tia hận ý, đưa tay sờ mò trên cổ ấn ký, hấn vĩnh viễn cũng sẽ không quên vết thương này, đó là mười năm trước Nhị thúc nhi tử phế vật Diệp Thần để lại cho hấn.

"Hừ! Như vậy phế vật dĩ nhiên không có chết ở bên ngoài, sống sót cho chúng ta Diệp gia mất mặt." Một tên trên người mặc bạch y thiếu niên lạnh lùng nói rằng, hấn dung mạo tuấn đạt, giữa hai lông mày ngạo khí khó nén, trong mắt mang theo sâu sắc hèn mọn cùng căm ghét.

"Được rồi, các ngươi không cần nói nữa." Lúc này, một tên trên người mặc hồng y nữ tử đứng lên, đại khái khoảng hai mươi tuổi tuổi, dung mạo rất là kiều diễm, ánh mắt đảo qua thiếu niên áo gấm màu xanh cùng thiếu niên áo trắng, nhú nhú mày, nói: "Thần đệ Tiên Thiên tinh lực không đủ, kinh mạch yếu đuối, không thể tu luyện không trách được hấn, chúng ta là người một nhà, vì sao phải xem thường hấn, trào phúng hấn, hèn mọn hấn?"

"Hừ!" Thiếu niên áo gấm màu xanh lạnh lùng một hừ nhưng không tiếp tục nói cái gì xoay người rồi đi.

Thiếu niên áo trắng thì lại dùng khoeo mắt dư quang liếc cô gái áo đỏ một chút, mang theo một tia khiêu khích.

Thiếu niên áo gấm màu xanh xuất ra Diệp gia phòng khách, theo một cái uốn lượn thổ đường, trần trọc đi tới Diệp Thần ở lại tiểu viện, trực tiếp liền xông vào, đứng ở trong sân hồ to, "Diệp Thần, đường ca tới thăm ngươi, ha ha!" Giọng nói kia bên trong không có một tia thăm viếng ý vị, ngược lại là châm biếm, kiều ngạo.

Diệp Thần trong mắt loé ra một tia lệ mang. Trong giấc mộng hình ảnh hiện lên ở bộ não, Diệp Thanh, hấn anh họ, một cái chân mạnh mẽ đạp ở lồng ngực của hấn, trên mặt tất cả đều là cười gằn, trong mắt nói không hết hèn mọn cùng khinh miệt, mạnh mẽ làm nhục hấn trắng cảnh.

Trong phòng, Nam Nhi thân thể nho nhỏ run lên, hiển nhiên đối với âm thanh chủ nhân có sợ hãi, Diệp Thần xuống giường, hướng đi cửa phòng, vẻ mặt bình tĩnh, không có chút rung động nào.

"Thiếu gia, không thể mở rộng cửa." Nam Nhi vội bước chạy vội tới Diệp Thần trước mặt, đưa ra hai tay ngăn cản hấn, nói: "Diệp Thanh cái tên xấu xa kia lại tới bắt nạt ngươi, thực sự là đáng ghét."

"Nam Nhi, không có chuyện gì, ngươi tránh ra!" Diệp Thần đem Nam Nhi kéo ra phía sau, mở cửa phòng, liếc mắt liền thấy được đứng ở trong viện một bộ kiều ngạo thái độ Diệp Thanh, thần nhiên nói: "Làm phiền anh họ mong nhớ, ta cần nghỉ ngơi, ngươi như có rãnh rồi, có thể rời khỏi."

Diệp Thanh mặt liền biến sắc, không nghĩ tới Diệp Thần trong chớp mắt như là biến thành người khác tựa như địa, thay đổi ngày xưa mềm yếu thái độ. Hấn trong mắt loé ra một tia ánh sáng lạnh lẽo, "Ngươi đuổi ta đi? Ăn gan hùm mật gấu rồi!"

"Gan hùm mật gấu? Đồ tốt, đại bổ a!" Diệp Thần cười nói, một mặt ngóng trông về, nói xong liếm liếm môi, sau đó nhìn về phía sắc mặt khó coi Diệp Thanh, nói: "Bất quá, ta nhưng không có ăn qua đồ vật kia, chỉ là có một chút anh họ nói đúng, ta xin ngươi rời khỏi, nơi đây đơn sơ, không chứa được tôn quý ngươi."

Diệp Thanh lửa giận nhảy lên cao, mặt đều biệt đỏ, hấn không nghĩ tới cho tới nay hấn nhục chịu đựng Diệp Thần dĩ nhiên một hai lần lấy loại thái độ này đối đãi hấn.

"Viện này lạc tuy là người cùng Nhị thúc ở lại, nhưng là chúng ta Diệp gia địa bàn, làm Diệp gia dòng chính đệ tử, chỗ của ta cũng có thể đi, người có tư cách gì làm cho ta đi, chỉ bằng người cái phế vật này? Cho gia tộc mất hết bộ mặt, lần này coi như người vận khí tốt, không có chết ở bên ngoài!"

"Ồ." Diệp Thần một bộ hiểu rõ vẻ, sờ sờ cằm, nói: "Nếu anh họ yêu thích tiểu viện phong cảnh bên trong, như vậy ta cũng không có thể keo kiệt, anh họ cứ việc thưởng thức, ta liền thất bại. Nam Nhi chúng ta đi vào nhà."

Nói xong Diệp Thần lời kéo có chút đỡ ra Nam Nhi, Nam Nhi lúc này mới phản ứng lại, xem dạng Diệp Thần ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, vẻ mặt có chút kích động, hiển nhiên nàng cũng kỳ hi vọng nhìn thấy Diệp Thanh ăn quả đắng về mặt, hiện nay rốt cục thực hiện, chỉ là một giây sau nàng lại vì mình thiếu gia lo lắng, Diệp Thanh nhất định sẽ thẹn quá thành giận, vốn là lại đây sinh sự, thêm vào lại ăn xệp, làm sao yết đến hạ con giận này.

"Đứng lại!" Diệp Thanh gầm lên.

Diệp Thần dừng lại xoay người nhìn hấn, mang trên mặt một bộ tự cho là rất thân thiết hiền hoà nụ cười, nói: "Anh họ còn có việc sao? Ta nhưng là rất mệt mỏi, cần nghỉ ngơi." Nói xong đưa tay ra mời lại eo.

Nhưng là nét cười này xem ở Diệp Thanh trong mắt nhưng là buồn nôn như vậy phản cảm, hấn phần nộ, ở chỗ này lại không thể đối với Diệp Thần động thủ, bằng không nhất định sẽ xông lên đem hấn đánh cho tàn phế.

"Nam Nhi, người cái tiện tỳ, lần lại đây!"

Diệp Thanh không chỗ phát tiết lửa giận, ở chỗ này không thể giáo huấn Diệp Thần, đánh đập một cái nha đầu nhưng có thể.

Nam Nhi thân thể run lên, nhìn sắp nổi giận Diệp Thanh, cắn răng, uốn thẳng nhỏ nhỏ thân thể, hướng đi đi vào, bởi vì nàng biết, nếu là không cho Diệp Thanh hả giận, nhất định sẽ nghĩ biện pháp đối phó thiếu gia của nàng Diệp Thần, cho nên nàng không chút suy nghĩ, cất bước đi tới, để Diệp Thanh hả giận, như vậy tới nay hay là Diệp Thanh tạm thời liền sẽ không làm khó Diệp Thần.

Diệp Thần đem tất cả đều xem ở trong lòng, Nam Nhi tâm tư hấn có thể nào không rõ, tiểu nha đầu rõ ràng sợ sệt Diệp Thanh sợ đến muốn chết, nhưng dứt khoát bước qua. Để hấn vừa cảm động lại thương tiếc.

"Tiện tỳ!" Khi Nam Nhi sắp đi tới Diệp Thanh trước mặt lúc, Diệp Thanh dương tay chính là một cái tát quạt xuống, hấn là thân thể ngũ đoạn luyện cốt cảnh giới tu vi, một tát này đánh ra phong thanh, Diệp Thần có thể cảm giác được một cách rõ ràng Diệp Thanh giờ tay vỗ xuống đi thời điểm, bàn tay bốn phía không khí đều cùng theo một lúc lưu động, có thể thấy được dùng đủ lực lượng, quả thật là lòng dạ độc ác, một tát này nếu như đánh xuống, Nam Nhi khuôn mặt nhỏ chỉ sợ muốn nứt ra.

"Diệp Thanh người muốn chết!"

Diệp Thần nổi giận, tuyệt không cho phép bất luận người nào thương tổn Nam Nhi một sợi lông, hấn dường như một con súc thể đã lâu báo săn giống như vậy, vèo địa một tiếng xông lên trên, khoảng cách năm mét trong nháy mắt đến, đùi phải trên khúc, ca địa một tiếng đình tại Diệp Thanh dưới cằm nơi.

"Àm!"

Diệp Thanh tới không kịp đề phòng hạ tại chỗ bị đánh bay cách xa ba mét, trong miệng huyết cùng răng cửa đồng thời phun ra ngoài. Bịch một tiếng rơi xuống đất, chỉ cảm thấy thiên địa đều đang xoay tròn. Não bộ chịu đến mãnh liệt chấn động, trong lúc nhất thời dĩ nhiên khó có thể bò lên.

Diệp Thần có chút giật mình, đòn đánh này là tập hợp đủ thân lực lượng mà bạo phát, tuy rằng hấn mất đi chân khí, nhưng này bạo phát một đòn cũng có mấy trăm cân lực, dĩ nhiên không có đem Diệp Thanh dưới cằm cốt đỉnh nát tan, có thể thấy được Diệp Thanh thân thể rất cường đại, như không phải là không có nghĩ đến chính mình lại đột nhiên ra tay, đòn đánh này, Diệp Thanh tuyệt đối có thể né tránh.

"Người! Phế thể, người lại dám ra tay với ta, ta giết người!" Diệp Thanh triệt để nổi khùng, hấn luôn luôn kiêu ngạo tự đại, khi dễ Diệp Thần cũng làm làm chuyện thường như cơm bữa, bây giờ thì ngược lại bị một người cho tới bây giờ đều xem thường phế vật đánh đổ trên đất, tại sao có thể nhìn xuống như vậy ác khí, coi như là tại tiểu viện này bên trong hấn cũng muốn liều lĩnh ra tay rồi, khuôn mặt dữ tợn, giống như là muốn đem Diệp Thần xé thành mảnh vỡ.

"Thiếu gia đi mau!"

Nam Nhi từ một màn này bên trong phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy Diệp Thanh từ trên mặt đất bò lên, thần sắc cực kỳ dữ tợn, trong lòng vội vàng, khẩn trương dùng nhu nhược thân thể bảo vệ Diệp Thần, để Diệp Thần mau nhanh rời khỏi.

Diệp Thần vẻ mặt trấn định, lạnh lùng nhìn Diệp Thanh, giờ khắc này hấn thật sự nổi giận, đem Nam Nhi kéo ra phía sau, một thân bắt thịt đều bắt đầu nhúc nhích, mười ngón niết đến đùng đùng tiếng vang, tuy rằng mất đi chân khí, không phải Diệp Thanh đối thủ, nhưng cũng không chắc chỉ sợ hấn.

"Người cái này tạp chủng, đi chết!"

Diệp Thanh dường như một con nỏ giận dữ, bị trong lòng hèn mọn phế vật một đầu gối húc bay, liền rằng cửa đều đi hai viên, để hấn hoa cúc đều từng đợt co quắp, một quyền oanh kích lại đây, quyền phong vũ vũ vang vọng, đừng! Đánh ra không bạo âm thanh!

Diệp Thần con người co rụt lại, hấn có thể cảm giác được một cách rõ ràng một quyền này có ẩn hàm lực lượng, tuyệt đối không phải mất đi chân khí hấn có thể đón lấy, lúc này lôi kéo Nam Nhi kéo lên thân, nắm đấm gấp thoáng qua, truyền đến đau đớn một hồi, vai như là muốn rời ra từng mảnh.

Diệp Thanh một quyền đánh hụt, nhấc chân chính là một cước quét ngang mà tới, kinh phong kéo tới, Diệp Thần đẩy ra Nam Nhi, một cái Thiết bản kiều thành công tách ra mạnh mẽ một chân, nhưng này kinh phong cũng thổi đến khuôn mặt đau nhức.

Nhân lúc Diệp Thần thân thể hầu như ép sát mặt đất tư thế, Diệp Thanh trong mắt loé ra vẻ tàn nhẫn, con kia chân còn chưa rơi xuống đất liền giơ lên thật cao, mạnh mẽ bổ xuống, chém thẳng vào Diệp Thần ngực, này một chân nếu như bị đánh trúng, Diệp Thần xương ngực ít nhất sẽ bể nát một nửa!

"Hừ!"

Một đạo bén nhọn tiếng xé gió đột nhiên vang lên, Diệp Thanh sắp bỏ vào Diệp Thần ngực chân bỗng nhiên rụt trở về, lúc này dùng địa một tiếng, một viên hạt thông rớt xuống, mà Diệp Thanh con kia chân thì lại kéo dài, như là mất đi khí lực, khóe miệng hấn co quắp, đầy mặt vẻ thống khổ, nhưng không có còn dám ra tay.

"Diệp Thanh, người thật to gan, người như còn dám tới đây đến làm càn, ta phế bỏ người toàn thân kinh mạch!"

Diệp Vấn Thiên từ một tòa khác tiểu viện tường môn sau đi ra, sắc mặt bình tĩnh, nhưng cũng có một cỗ mạnh mẽ ý vị, sợ đến Diệp Thanh khẽ run rẩy, cúi đầu không dám nói lời nào.

"Còn không mau rút đi?"

"Vâng!" Diệp Thanh duy duy là nặc, kéo chân, cúi đầu xoay người rời đi, trong con người tất cả đều là vẻ oán độc.

Diệp Vấn Thiên nhìn Diệp Thanh rời đi bóng lưng, thật lâu chưa động, Diệp Thanh để hấn nhớ tới rất nhiều gần như bị phủ đầy bụi chuyện cũ, một lúc lâu sau khi, Diệp Vấn Thiên ánh mắt mới khôi phục bình tĩnh, thân nhiên nói: "Thần nhi trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt, Nam Nhi đi theo ta."

"Vâng, lão gia!"

Nam Nhi nhu thuận gật gật đầu, nhẹ nhàng đẩy Diệp Thần một cái, ra hiệu hấn vào nhà nghỉ ngơi, sau đó theo Diệp Vấn Thiên rời khỏi.

Diệp Thần mỗi lần nhìn thấy Diệp Vấn Thiên đều có một loại phức tạp cảm giác, cái này tại hấn trong mộng kêu hai mươi mấy năm phụ thân, tuy rằng trong giấc mộng hấn luôn chưa trưởng thành, vẫn chỉ có mười hai, mười ba tuổi, hơn nữa tính cách mềm yếu, nhưng không có cách tu luyện, nhưng hấn có thể cảm giác được Diệp Vấn Thiên sâu dấu ở trong lòng phụ yêu, muốn mở miệng kêu một tiếng phụ thân, nhưng làm sao cũng gọi là không ra., luôn cảm thấy không được tự nhiên.

Diệp Thần vuốt vuốt huyết Thái dương, đi vào gian phòng, tiện tay đem cửa phòng khóa trái, sau đó kéo dài trước ngực quần áo, một đạo tựa như hoa không phải hoa, tựa như diệp không phải diệp ẩn ẩn xuất hiện ngực.

Nghe lão hòa thượng nói, này đạo ẩn ký trời sinh liền có, hai mươi mấy năm qua, Diệp Thần cũng không phát hiện nó có gì đặc biệt, đem nó cho rằng là bốt. Mà ngay mới vừa rồi, hấn bạo phát toàn thân lực lượng đối với Diệp Thanh một đòn trong nháy mắt đó, này đạo ẩn ký dĩ nhiên phát sinh một cỗ nhiệt lượng, mà lại có từng đạo từng đạo tinh khiết khí lưu chảy vào tứ chi bách骸, kỳ kinh bát mạch, thế cho nên bị Diệp Thanh nắm đấm sát qua vai rất nhanh liền mất đi cảm giác đau.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thần bí ẩn ký ở ngực

"Đây nhất định không phải bốt, hấn là đặc biệt ẩn ký, dĩ nhiên thần kỳ như vậy, xem ra ta phải hao hao nghiên cứu một chút." Diệp Thần tự nói, sau đó bắt đầu ở trong phòng đánh tới quyền pháp con đường quen thuộc, mỗi một chiêu mỗi một thức đều là toàn lực mà làm, đánh tới thoát lực mới thôi.

Lúc này, ngực ẩn ký bắt đầu phát sinh vi nhiệt, từng cỗ từng cỗ tinh khiết khí lưu tự ẩn ký bên trong tuôn ra, chảy về phía tứ chi tám mạch, theo khí lưu tại toàn thân lưu chuyển, Diệp Thần có thể cảm giác được lực lượng của chính mình có chút tăng thêm.

"Tuy rằng không cách nào tu luyện chân khí, nhưng ta có thể rèn luyện thân thể, có này thân bí ẩn ký, ta có thể đem lực lượng thân thể tu luyện tới một mức độ khủng bố, đến lúc đó liên tính không có chân khí cũng có thể vượt qua rất nhiều người!" Diệp Thần nắm chặt nắm đấm, "Còn về đan điền sự tình, sau đó chậm rãi hơn nữa nghĩ biện pháp, hiện nay trước tiên cần phải nắm giữ tự vệ thực lực."

Diệp Thần biết ngực ẩn ký chỗ đặc biệt, chỉ cần để tự thân thoát lực, như vậy ẩn ký thì sẽ tuôn ra tinh khiết khí lưu, khí lưu tiến vào tứ chi bách hài, kỳ kinh bát mạch bao quát mỗi một tế bào bên trong, có thể cô đọng thân thể, tăng mạnh lực lượng thân thể. Này ẩn ký có thể nói là chí bảo.

Thế giới này phương pháp tu luyện hiển nhiên cùng Địa Cầu không giống nhau, Diệp Thanh chính là cái tu luyện người, nhưng Diệp Thần vẫn chưa ở tại trong cơ thể cảm thấy chân khí tồn tại, Diệp Thanh thực lực mạnh quá hẳn rất nhiều, nhưng là lực lượng thân thể.

Bởi dĩ vãng trong giấc mộng mình là một phế thể, đối với việc tu luyện có thể nói một chữ cũng không biết, cho nên Diệp Thần cũng không biết thế giới này hệ thống tu luyện. Hắn chuẩn bị các loại Nam Nhi sau khi trở về hỏi một chút nàng, nha đầu kia cũng là cái tu luyện người. Hoặc là ngày mai hỏi một chút phụ thân Diệp Văn Thiên.

Diệp Thần xoay người ngã ở trên giường, đập đi giày, nhìn trướng đỉnh một trận xuất thần, không hiểu ra sao đi tới thế giới này, không hiểu ra sao bị thiên địa không cho hạ xuống thiên phạt, còn có cái kia chín ngọn núi lớn, để hắn ngâm tại máu tươi bên trong quan tài đá, tất cả những thứ này tất cả đều là như vậy quỷ dị.

Quan tài đá bên trong huyết tán ra hương vị, gần như con gái hương, để hắn càng là không rõ. Cuối cùng trên chín tầng trời hoa văn nhập thể, mắt tối sầm lại cái gì cũng không biết, tỉnh lại lần nữa, phát hiện đan điền trở nên so với thiết vẫn ngạnh, Diệp Thần không ngốc, hắn cơ bản có thể nhất định là bởi vì cái kia hoa văn nhập thể duyên cớ, đan điền của hắn bị phong ấn.

Diệp Thần cười lạnh, không biết mình có tài cán gì, dĩ nhiên gặp thiên địa đồ kị, đem đan điền phong ấn. Trở thành thiên phạt phế thể.

"Thiên muốn tuyệt ta, ta không cần thừa lệnh vua, tận ta lực nghịch thiên mà đi!" Diệp Thần cắn chặt cương răng, hai bên bộ mặt cổ xuất một đạo lẫm, trong lòng có chủng loại nói không ra sự phẫn nộ, tại Địa Cầu lúc hắn chính là một cái làm theo ý mình, thích làm gì thì làm người, chưa bao giờ cam khuất phục tại vận mệnh, hiện nay đến như vậy một thế giới thần bí, càng là đi ra một cái con đường của mình đến!

Diệp Thần sờ tay vào ngực, cẩn thận từng li từng tí một xuất ra to bằng lòng bàn tay một điểm vật áo bó khố, như là một mảnh màu trắng lụa mỏng, bên trên vết máu loang lổ, hắn bắt được trong mũi nghe thấy một thoáng, cũng không mùi máu tươi, chỉ có một cỗ nữ tử mùi thơm, nghe ngóng khiến người ta dục cho say.

"Là người đi." Diệp Thần quay về nhuộm máu vật áo nhẹ giọng tự nói, "Nếu là không người, ta cũng sẽ không đi tới thế giới này. Sau đó chúng ta liền gần bó làm bạn."

Mặc danh kỳ diệu đi tới thế giới này, Diệp Thần trong mơ hồ cảm thấy khẳng định cùng mảnh này nhuộm máu vật áo có quan hệ, bởi vì tại hắn bắt được mảnh này vật áo lúc, thiên địa hôn ám, một bàn tay lớn vồ xuống, sau đó hắn liền mất đi chỉ cảm thấy, sau khi tỉnh lại phát hiện mình mê man với trong quan tài.

Mà lão hòa thượng ở trong lòng hắn cũng càng ngày càng thần bí, dù sao cũng là lão hòa thượng cho hắn đi vu sơn tìm kiếm khối này 'Nhuộm máu vật áo'.

Diệp Thần nhìn một hồi lâu mới đưa mảnh này nhuộm máu vật áo cố gắng thu vào trong lòng, hắn có thể khẳng định mảnh này vật áo cũng không phải là vật tầm thường, nói không chắc ngày sau sẽ có tác dụng lớn nơi.

Thu liễm tâm thần, Diệp Thần chuẩn bị tỉ mỉ quan sát một chút chính mình đan điền, tuy rằng từ lâu biết đan điền cứng rắn như thần thiết, nhưng hắn không cam lòng, chưa từ bỏ ý định, chờ đợi có thể phát hiện một tia chuyển cơ.

"Ồ!"

Diệp Thần có chút giật mình, vốn là hắn chỉ là dụng tâm thần đi cảm ứng, lại phát hiện loáng thoáng dĩ nhiên có thể quan sát bên trong thân thể, mơ mơ hồ hồ thấy được chính mình đan điền, đen kịt như mực, phẳng phật thật sự như là sắt thép đúc giống như vậy, đan điền trên ngò ngò có thể nhìn thấy từng đạo từng đạo hoa văn đang lưu động, có một loại không cách nào truyền lời phong ấn lực lượng.

Quan sát đã lâu, đan điền giống như là một cái bị gậy phong ấn kiên cố lao tù, chỉ bằng vào chân khí tuyệt đối không cách nào phá tan, một tia may mắn tâm lý cũng triệt để phá diệt, đang muốn đem tâm thần rời khỏi thân thể, trong chớp mắt, phẳng phật ở đan điền uống thuốc cảm ứng được cái gì.

Có sự vật gì ở đan điền bên trong nhẹ nhàng chấn động một chút, liền lần này, làm cho toàn bộ đan điền đều là run lên, mà lại bên trên phong ấn hoa văn lấp lánh ánh sáng cùng theo gia tốc lưu động.

"Đan điền ta bên trong có vật gì?"

Diệp Thần nỗ lực muốn nhòm ngó, có thể làm sao cũng không cách nào nhìn xuyên bên trong đan điền, theo cái kia nhẹ nhàng chấn động qua đi, tất cả lại khôi phục bình tĩnh, càng là không thể gét giác, giằng co nửa ngày, Diệp Thần rốt cục từ bỏ, tăng tăng thở ra một hơi, đem tâm thần rời khỏi, nhìn món nợ đỉnh, một điểm buồn ngủ cũng không có.

"Không hiểu ra sao đi tới nơi này, thân bí ẩn ký ở ngực, nhuộm máu vật áo, còn có cái kia bên trong đan điền đồ vật. . ." Diệp Thần nằm ở trên giường nhẹ giọng tự nói, "Tất cả những thứ này, cuối cùng cũng có một ngày ta muốn biết rõ."

Trong phòng tia sáng dần dần mờ đi, lúc này đã là trời tối lúc, Nam Nhi vẫn cứ chưa có trở về, Diệp Thần xoay người mà lên, hướng đi trong ký ức nhà bếp, tùy tiện tìm chút ăn điền đầy bụng, sau đó lại trở về trong phòng, ăn no, khốn ý cũng nổi lên, đưa tay ra sờ lại eo ngã đầu liền ngủ.

Một đêm này, Diệp Thần vị trí trong sân nhỏ, vốn đã đóa hoa tàn lụi dĩ nhiên mọc ra búp hoa, những này khô héo cây cỏ cũng bắt đầu nảy sinh, như là nghênh đón lại một cái xuân.

Bên trong phòng Diệp Thần ngực ẩn ký hiện ra động điểm điểm ánh sáng màu xanh lá, linh khí trong thiên địa không ngừng hướng về bộ ngực hần ẩn ký tụ tập, chỉ là tất cả những thứ này Diệp Thần vẫn chưa cũng biết, như trước tại ngủ say như chết.

Sáng sớm ngày thứ hai, ngày mới mới vừa sáng, Nam Nhi ngay bên ngoài gõ cửa.

"Thiếu gia, rời giường rồi, người cái này lại gia hỏa, lão gia đã đến hậu sơn, nếu để cho lão gia chờ lâu, cẩn trọng bị mắng nga."

"Tối, này sáng sớm một cỗ hòng loạn hồng kêu loạn, còn muốn không yếu nhân sống." Diệp Thần lật lên lên, mở cửa phòng, nói thầm, nhìn thấy Nam Nhi chứa một chén canh, tản mát ra một mùi thơm. Nghi nói: "Đây là cái gì?"

"Người hỏi nhiều như vậy để làm gì, đây là lão gia làm cho ta cho người ngao, mau nhanh uống đến hậu sơn, lão gia tại nơi nào chờ đây." Nam Nhi nói cẩn thận từng li từng tí một đi vào bên trong phòng, rất sợ trong chén thang chảy ra một điểm đến, đem nó đặt lên bàn, đem Diệp Thần kéo đến bên bàn ngồi xuống, chúc một chúc thang chất lỏng đặt ở bên mép thổi thổi, đưa đến Diệp Thần bên mép, "Thiếu gia, không nóng, uống đi."

Diệp Thần nhìn Nam Nhi, trong lòng một trận cay cay, Nam Nhi chỉ là một cái chừng mười tuổi hài tử, nhưng như thế hiểu chuyện, sẵn sàng, nhu thuận, hiểu được chiếu cố nhân, cùng hần tại trên địa cầu nhận thức nữ nhân so với, quả thực là một trời một vực, không thể tính theo lẽ thường.

"Thiếu gia, người lại chờ ra, uống nhanh nha, ta tay cũng tê rồi rồi." Nam Nhi quyết trừ miệng nhỏ dịu dàng nói.

"Ta tự mình tới đi." Diệp Thần bưng lên bát mấy ngụm lớn ừng ực ừng ực uống vào, sau đó nói: "Ngày hôm qua lão gia gọi người đi làm cái gì?"

"Không nói cho người!" Nam Nhi trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn, nói: "Chờ sau một thời gian ngắn, Nam Nhi phải cho thiếu gia một kinh hi, hi hi. . ."

"Ồ?" Diệp Thần ngược lại là đến hứng thú, bất quá hần cũng không hỏi nhiều, liền để nha đầu này bảo trì cảm giác thần bí đi.

"Thiếu gia, mau đi đi, lão gia sợ là đợi rất lâu rồi." Nam Nhi lại giục, nói xong hưng hăng đem Diệp Thần ra bên ngoài đẩy. Các loại Diệp Thần thân ảnh biến mất, Nam Nhi ngờ ngác mà nhìn ngoài cửa phòng, tự nói: "Thiếu gia giống như cùng trước đây không giống nhau rồi. . ."

Xuyên qua tiểu viện sau một mảnh núi rừng, sơn đạo uốn lượn, nghiêng hướng lên trên, đại khái rời khỏi hơn mười dặm, Diệp Thần đi tới phía sau núi một chỗ nhân công mở ra rộng rãi sân bãi, một cái thân ảnh cao lớn đưa lưng về phía hần, lẳng lặng đứng ở phía trước, không nhúc nhích, nhìn tầm lưng kia, Diệp Thần có loại cảm giác, phảng phất phía trước Diệp Vấn Thiên không phải một người, mà là một ngọn núi lớn, dày nặng mà không thể lay động!

"Tới." Diệp Vấn Thiên xoay người, chỉ chỉ trước người vị trí, nói: "Lại đây, ngồi xếp bằng xuống."

Diệp Thần đi tới, ngồi xếp bằng sau khi ngồi xuống, há miệng, nói: "Phụ thân, ngài hôm nay gọi ta tới này có phải hay không muốn dạy ta phương pháp tu hành?" Vốn là Diệp Thần đối với phụ thân cái này xưng hô gọi không ra., nhưng dù sao đang ở trong mộng đều hô hai mươi mấy năm, tuy rằng hần cũng không phải là dĩ vãng cái kia phế thể Diệp Thần, bất quá bây giờ hần đi tới thế giới này, như vậy nên đi thích ứng tất cả.

"Không sai, Thần nhi, thể chất người đặc thù, tầm thường tu luyện công pháp cũng không thích hợp người, nếu là miễn cưỡng tu luyện sẽ ảnh hưởng cực lớn tiềm lực của người, không cách nào tiến một bước mở ra thân thể bảo tàng." Diệp Vấn Thiên vẻ mặt nghiêm túc, nhìn Diệp Thần, "Ngày sau người như muốn tu luyện công pháp, như vậy nhất định phải tuyển hay nhất. Người nhất định phải nhớ kỹ, tha thiếu không ầu!"

"Thể chất ta đặc thù? Đây có ý gì?" Diệp Thần không rõ, nghi hoặc mà nhìn Diệp Vấn Thiên.

"Thể gian này có rất nhiều ngày sinh thể chất siêu nhiên người, dòng máu của bọn họ cường đại, theo tu luyện cảnh giới không ngừng tăng lên, đặc thù thể chất ưu thế sẽ càng thêm rõ ràng." Diệp Vấn Thiên lạnh nhạt nói đạo, trong mắt tinh mang lóe lên, "Mà thể chất của người là đặc thù thể chất bên trong thể chất mạnh nhất, thiên địa không thể dung."

Diệp Thần chấn động, trong mắt lộ ra một tia kinh sắc, toàn thân Diệp Vấn Thiên câu kia 'Thiên địa không thể dung', 'Phụ thân, ngài làm sao biết?' Diệp Thần trong lòng có chút hốt hoảng, Diệp Vấn Thiên có phải hay không đã nhìn ra hần cũng không phải là Diệp gia trước đây cái kia phế thể Diệp Thần?

Giờ khắc này, Diệp Thần có loại cảm giác, phụ thân Diệp Vấn Thiên cũng không phải đơn giản người, chỉ ít không phải Lâm thành tứ đại gia tộc bên trong bất luận một ai có thể so với.

Diệp Vấn Thiên nhìn chằm chằm Diệp Thần một chút, nói rằng: "Người thật giống như đang lo lắng cái gì?"

"Ta. . ." Diệp Thần há miệng, đang suy nghĩ có muốn hay không đem sự thực nói cho Diệp Vấn Thiên, nhưng hần lại lo lắng Diệp Vấn Thiên biết chân tướng sau trong lúc nhất thời khó có thể tiếp thu.

"Kỳ thực người cũng không phải là nửa năm trước mất tích Thần nhi!" Ngay Diệp Thần xoắn xuýt lúc, Diệp Vấn Thiên như một đạo sấm sét tại Diệp

Thần bên tai nổ vang.

Diệp Thần đại ra, Diệp Vấn Thiên làm sao sẽ biết? Từ khi đi tới thế giới này, hắn cũng không hề cùng Diệp Vấn Thiên từng nói mấy câu nói, Diệp Vấn Thiên làm sao khẳng định như vậy mình không phải là lấy trước kia cái Diệp Thần?

Hắn xem Diệp Vấn Thiên, Diệp Vấn Thiên cũng nhìn hắn, ánh mắt trầm tĩnh như nước, không hề một tia sóng lớn.

"Ngài nói không sai, ta cũng không phải là Diệp gia trước đây Diệp Thần, bất kể là linh hồn vẫn là thân thể. Ta là tới từ một nơi khác, không hiểu ra sao đi tới nơi này. . . Ta cũng không phải là có ý định ẩn giấu, chỉ muốn thời cơ chín muồi lại nói cho ngài. . ." Diệp Thần thẳng thắn, chuyện đến nước này cũng không có cái gì hảo ẩn giấu, chỉ hy vọng Diệp Vấn Thiên có thể tin tưởng lời của hắn nói.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hồn độn tiên thể

"Đương nhiên, nếu ngươi vẫn là cái kia Thần nhi, như vậy cũng không thể nào nắm giữ 'Hồn độn tiên thể', dĩ vãng Thần nhi đã triệt để biến mất khỏi thế gian này." Diệp Vấn Thiên trong mắt lộ ra một vết vẻ thống khổ, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, nhìn Diệp Thần nói: "Bất kể là hắn vẫn là ngươi, đều là hài tử của ta, ta Thần nhi!"

"Phụ thân. . ." Diệp Thần có chút cảm giác không phải, Diệp Vấn Thiên cũng không trách hắn ẩn giấu, cũng không có cho là hắn giả mạo, mà là nói ra một câu nói như vậy, coi hắn là làm con của mình đối đãi. Hơi im lặng một hồi tử, Diệp Thần mới nói: "Ngài nói hồn độn tiên thể là xảy ra chuyện gì?"

"Thần nhi, lời nói của ta ngươi nhất định phải nhớ kỹ!" Diệp Vấn Thiên sâu sắc nhìn Diệp Thần, ngữ khí ngưng trọng, "Hồn độn tiên thể, tuyên cổ đệ nhất thể chất, quá mức nghịch thiên, cho nên thiên địa đại đạo đều không cho phép loại thể chất này hiện thế, ngày sau ngươi cất bước tại bên ngoài hoặc là trở thành nào đó phái thể lực lớn đệ tử, ghi nhớ kỹ, vạn không thể khiến người ta nhìn ra thể chất của ngươi, bằng không chắc chắn chết yếu ở tu luyện trên đường!"

Diệp Thần tuy rằng tâm lý tuổi tác đã hai mươi mấy tuổi, nhưng giờ khắc này như cũ là bị rung động thật sâu một cái, hằng cổ đệ nhất thể chất! Điều này đại biểu cái gì, đại diện cho ngày sau nếu là tu luyện thành công tại đồng bậc trung tướng là tuyệt đối vương giả, chỉ là thể chất hắn tuy rằng nghịch thiên, nhưng cũng bị đại đạo phong ấn.

"Nhưng là phụ thân, thể chất của ta lại đặc thù cũng vô dụng. . ." Diệp Thần trong mắt lộ ra vẻ phẫn nộ, nói: "Đại đạo không cho ta, đan điền bị phong ấn, hay là chung thân chỉ có thể tu luyện thân thể."

"Đại đạo không phải là không đảo ngược!" Diệp Vấn Thiên ngẩng đầu nhìn vòm trời, nhàn nhạt âm thanh âm thanh truyền vào Diệp Thần trong tai, "Thế sự không có tuyệt đối, chỉ cần ngươi nỗ lực, không nản chí, tất cả đều có hi vọng."

Đại đạo đảo ngược! Đại đạo đảo ngược! Diệp Thần trong lòng nhiều lần ghi nhớ câu nói này, bị phụ thân Diệp Vấn Thiên thô bạo cảm hoá, thật lâu sau khi mới bình phục nổi lòng, sắc mặt bình tĩnh, trong con ngươi giăng cạm không gọn sóng, nói: "Phụ thân, ngài vì ta giảng giải một thoáng thế giới này hệ thống tu luyện đi."

Diệp Vấn Thiên gật đầu, cũng không hề bởi vì Diệp Thần trong giọng nói 'Thế giới này' mà biểu hiện ra vẻ kinh ngạc, nói: "Tu luyện, chia làm thân thể cùng bí cảnh. Thân thể có cửu đoạn, tu luyện thân thể người vẫn còn không tính là chân chính tu giả, chỉ có chân chính bước vào thân thể đệ một bí cảnh 'Mệnh Hải bí cảnh' mới có thể tính là một tên chân chính tu giả."

"Thân thể cửu đoạn, đoạn thứ nhất: cường thân, đệ nhị đoạn: tráng thể, đệ tam đoạn: luyện bì, đệ tứ đoạn: luyện cơ, đệ ngũ đoạn: luyện cốt, thứ sáu đoạn: luyện tủy, thứ bảy đoạn: luyện mạch, thứ tám đoạn: luyện phủ tạng, đệ cửu đoạn: luyện thần thức."

"Tám vị trí đầu đoạn đều là lấy thiên địa linh khí cô đọng thân thể các nơi, để thân thể tinh lực dồi dào, đệ cửu đoạn luyện thần thức, thần thức cô đọng đạt đến hoàn toàn quan sát bên trong thân thể mức độ, mới có thể mượn tinh lực cùng linh được ở trong đan điền mở ra một cái đặc thù không gian, nhập thể linh khí sẽ ở trong không gian hình thành một mảnh linh lực hải xưng là 'Mệnh hải', mệnh hải dưới sẽ sản sinh một cái liên thông thân thể sinh mệnh tinh lực nguồn suối gọi là 'Mệnh tuyến', Mệnh tuyến bên trong sinh mệnh tinh lực lần thứ nhất dâng lên mà ra, mệnh trong biển linh lực phải nhận được điều luyện, tu giả thân thể cũng đem đạt được một lần điều luyện, thoát thai hoá cốt, tăng thêm tuổi thọ một trăm năm, lúc này có thể coi là chân chính bước vào 'Mệnh Hải bí cảnh'!"

Diệp Thần tỉ mỉ lắng nghe, đem Diệp Vấn Thiên mỗi một chữ đều sâu sắc nhớ tại trong lòng, giờ khắc này, hắn vừa mới đối với Trường Sinh đại lục hệ thống tu luyện có hiểu rõ, dĩ nhiên cùng Địa Cầu rất khác nhau, càng thần bí hơn càng huyền ảo.

"Như vậy Mệnh Hải bí cảnh có mấy người cảnh giới? Mệnh Hải bí cảnh bên trên có hay không còn có những bí cảnh khác?" Diệp Thần hỏi. Trường Sinh đại lục hệ thống tu luyện đã đổi với hắn có lớn lao lực hấp dẫn.

"Mệnh Hải bí cảnh tổng cộng có chín cái cảnh giới, vậy chính là chín lần Mệnh tuyến mãnh liệt. Mỗi cách biệt một cảnh giới, tu giả thực lực chênh lệch là to lớn." Diệp Văn Thiên nói nhìn Diệp Thần một chút, nói: "Còn về Mệnh Hải bí cảnh sau khi bí cảnh, đối với ngươi bây giờ mà nói quá mức xa xôi, ngày sau chờ ngươi tu luyện tới Mệnh Hải bí cảnh sau khi, tự nhiên sẽ biết, vì phụ ở chỗ này cũng không nhiều lời."

"Đến, vì phụ hôm nay dạy ngươi một loại quyền pháp, tên là 'Bá Vương quyền ấn' cộng thất thức, ngươi xem trọng rồi!"

Diệp Văn Thiên vẻ mặt nghiêm túc, dứt lời cả người như là Bá Vương phụ thể, tản ra một loại phách khí vương giả.

Cả người hắn nhanh chóng bắt đầu động, Diệp Thần con mắt vẫn chăm chú nhìn Diệp Văn Thiên mỗi một cái động tác, đem hai tay của hắn xẹt qua quỹ tích tất cả đều nhớ kỹ trong lòng. Diệp Thần trong mắt tất cả đều là Diệp Văn Thiên hai tay múa cái bóng.

"Vù!"

Diệp Văn Thiên bốn phía ba thước bên trong không khí đều theo động tác của hắn đang lưu động, phát sinh ong ong, sau đó hình thành một cái gần như trong suốt quyền ấn. Cách không ba mét đánh về một viên hai người ôm hết đại thụ.

"Ầm!"

Cái kia viên đại thụ ào ào lay động, trên cây khô xuất hiện một cái 2,3 tác sâu quyền ấn, đầy trời lá cây bay xuống.

Diệp Thần há mồm tròn mắt, một quyền này sợ là có mấy ngàn cân lực, mà lại thân thể cảnh giới tu giả làm sao có thể ngưng tụ ra quyền ấn? Hắn lòng tràn đầy không rõ, Diệp Văn Thiên như là biết Diệp Thần suy nghĩ trong lòng, giải thích: "Đấu quyền này là dựa vào lực lượng thân thể kéo khí lưu, thông tục một điểm chính là quyền phong, chỉ là lấy đặc biệt phương thức đem quyền phong ngưng tụ thành hình mà thôi."

"Bá Vương quyền ấn tu luyện tới cảnh giới tối cao, có thể để quyền phong ngưng hình mà lại mỗi một quyền đều có thể phát sinh Bá Vương rồng giận giống như âm thanh, cùng thân thể cảnh giới tu giả đối chiến có thể xuất kỳ bất ý, kinh sợ đối thủ tâm thần, thu được kỳ hiệu!"

"Ngươi mà lại xem trọng rồi!" Diệp Văn Thiên căn dặn Diệp Thần, lần thứ hai thi triển ra Bá Vương quyền ấn, hai tay múa, khí lưu điên cuồng tụ tập.

Diệp Văn Thiên mỗi một quyền xuất, kèm theo một tiếng Bá Vương rồng giận, chấn động đến mức chu vi lá cây dòn dập bay xuống, cuồng phách quyền phong đem từng khóa đại thụ đánh cho run lên không ngớt, liên tiếp bảy đạo Bá Vương tiếng rồng giận dữ, có khí thôn sơn hà khí thế, cuối cùng một quyền bạch một tiếng cang là trực tiếp đem một viên bằng thùng nước đại thụ cho sinh sôi đánh gãy, đầy trời tàn tiết tung toé.

"Nhớ lấy sao?" Diệp Văn Thiên thu thế, nhìn Diệp Thần hỏi.

Diệp Thần ở trong đầu đem Diệp Văn Thiên thi triển quyền pháp hoàn chỉnh không lọt địa nhớ lại một lần, sau đó khẳng định gật gật đầu.

"Đánh một lần ta xem một chút, lấy ngươi bây giờ lực lượng cũng là nhiều nhất tương đương với thân thể nhị đoạn, ta không yêu cầu ngươi đánh ra quyền phong, chỉ cần có thể đem Bá Vương quyền ấn chiêu thức thi triển ra liền có thể." Đối với Diệp Thần, Diệp Văn Thiên không có hoài nghi, hỗn độn tiên thể, vốn là hai loại khoáng cổ thể chất hợp nhất, hỗn độn thể thân thể vô cùng cường đại, trong cơ thể mỗi một tế bào, mỗi một giọt tinh huyết đều là bảo tàng, tiên thể ngộ tính vô song, trời sinh cùng đạo thân cận.

"Được!"

Diệp Thần bước ra một bước, triển khai tay chân, thẳng thắn, đem Bá Vương quyền từ đầu đến cuối đánh một lần, tuy rằng không có quyền phong ngưng tụ, nhưng cũng có một tia Bá Vương khí thế, dĩ nhiên hầu như không có sai lầm đem này một bộ quyền pháp thi triển ra.

Diệp Văn Thiên trong mắt lộ ra một vệt sáng sắc, hỗn độn tiên thể tuy rằng bị đại đạo phong ấn, nhưng ngộ tính cùng trí nhớ nhưng không hề có một chút ảnh hưởng.

"Nhiều luyện mấy lần."

Diệp Văn Thiên đứng ở một bên nhìn chăm chăm Diệp Thần, tuy rằng Bá Vương quyền ấn tại Diệp Thần trên tay thi triển ra còn có chút mới lạ, nhưng đối với với sơ học người mà nói đã là không thể tưởng tượng.

Diệp Thần đem Bá Vương quyền liên tiếp giao đấu hơn mười lần, trên mặt cũng dần dần xuất hiện một vệt sắc mặt vui mừng, càng ngày càng tùy tâm ứng tay, trong quá trình này, hơi chút có tý vết chỗ, Diệp Văn Thiên thì sẽ vì hắn sửa lại, một lúc lâu sau, Diệp Thần hầu như đem bộ quyền pháp này chiêu thức động tác thi triển đến hoàn mỹ trình độ, tuy rằng bởi vì lực lượng duyên cớ không cách nào ngưng tụ quyền phong, nhưng là có thể phát huy ra hai, ba phần uy lực.

"Xem ra ta đến mau chóng đem thân thể cảnh giới tăng lên mới có thể phát huy bộ này quyền ấn uy lực." Diệp Thần tự nói, chìm đắm tại Bá Vương quyền ấn bên trong, chờ hắn phục hồi tinh thần lại, Diệp Văn Thiên thân ảnh đã biến mất, chẳng biết lúc nào đã rời đi, ở hậu phương đại thụ dưới đáy bày đặt một đồng dụng cụ.

Diệp Thần đi tới dưới cây to, phát hiện tất cả đều là một ít rèn luyện thân thể dùng, tuy rằng thợ khéo thô ráp, nhưng cũng rất thực dụng, có đôn đá, có màu đen kim loại thiết sắt, Diệp Thần đưa tay thử một chút, lại muốn toàn lực mới có thể cầm lấy to bằng năm tay một cái thiết sắt.

"Nặng như vậy?" Diệp Thần kinh ngạc, không biết những này thiết sắt là lấy cái gì kim loại chất liệu chảy thành. Hắn bây giờ lực lượng tương đương với thân thể nhị đoạn trắng thể cảnh giới, không cách nào sử dụng những này thiết sắt rèn luyện, những này đôn đá ngược lại là đỉnh áp dụng, một bộ đôn đá chỉ có chừng trăm cân, hắn có thể gánh nặng.

Sau nửa canh giờ, Diệp Thần sức cùng lực kiệt, một thân lực lượng đều bị trá làm thịt, trong tay hai cỗ đôn đá ầm ầm rơi xuống đất, ngực ấn ký phát sinh vi nhiệt, tinh khiết linh khí tràn vào trong cơ thể, với này đồng thời, bụng dưới cũng truyền tới một cỗ sóng nhiệt, có mấy đạo linh khí theo tứ chi tám mạch lưu chuyển toàn thân.

"Sáng sớm Nam Nhi cho ta uống thang nguyên lai là linh dược ngao!" Diệp Thần trong lòng mới hiểu được, chẳng trách nha đầu kia thần bí hê hê không muốn nói đây. Chỉ là hắn nhưng cảm thấy linh dược cho mình ăn thật sự là đáng tiếc, quá lãng phí, có ngực thần bí ấn ký, cần bản không cần linh dược của nó tài nguyên, ngược lại là Nam Nhi nha đầu kia, nàng cũng là cái tu luyện người, những này linh dược cho nàng nhịn uống hay nhất.

Thân thể đệ tam đoạn là luyện bì, Diệp Thần ngồi xếp bằng xuống, đầy mặt mồ hôi, tóc cùng quần áo tất cả đều ướt đầm, nghiền ép thể lực sau khi rút cục để ngực ấn ký bạo phát linh khí, hắn không chế này cỗ linh khí theo kinh mạch lưu chuyển đến toàn thân mỗi một tấc da thịt trên.

Có thể cảm giác được một cách rõ ràng theo linh khí tại toàn thân da dẻ mỗi lưu chuyển một chu thiên, da dẻ độ cứng cùng với cơ dần đều sẽ tăng mạnh một phần.

Trong cơ thể linh dược hiệu lực đã bắt đầu yếu bớt, mà ngực ấn ký bên trong tuần ra linh khí như trước tinh khiết, mãi cho đến linh khí tại Diệp Thần trên da lưu chuyển chín cái chu thiên sau, đột nhiên tự động ngưng, liền tính Diệp Thần dù thế nào không chế cũng không cách nào khiến trong cơ thể linh khí tẩy luyện da dẻ. Thế nhưng cả người hắn suy yếu thái độ quét một lần hết sạch, tinh thần sáng láng, chỉ cảm thấy lực lượng đã gia tăng rồi mấy phần.

Diệp Thần trong mắt lộ ra một vết sắc mặt vui mừng, sờ sờ trên cánh tay da dẻ, cái loại cảm giác này cùng lúc trước còi cút không giống, giờ khắc này một thân da dẻ trở nên cứng cỏi một chút.

"Da dẻ trở nên cứng rắn dẻo dai không ít, nếu là lại tiến vào mấy lần linh khí tẩy luyện lẽ ra có thể đột phá đến đệ tam đoạn luyện bì cảnh giới!"

Diệp Thần đang muốn đứng dậy kế tục nghiền ép thể lực, để ngực ấn ký lần thứ hai tuần ra linh khí, đang lúc này, ngực ấn ký trong chớp mắt lộ ra một cỗ mát mẻ tâm ý, ngay sau đó một cỗ băng bạc linh khí dâng lên, hội tụ thành một cỗ toàn bộ dâng tới thân thể bấp bệch một cái nào đó nơi, sau đó từng tia từng dòng chui vào một cái tế bào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương thứ 5: Thức tỉnh

Chương thứ 5 thức tỉnh

Diệp Thần cảm giác được cái kia viên tế bào đang chậm chậm lớn lên, dĩ nhiên làm cho hắn cả người đều có một loại kỳ quái sung cảm, Diệp Thần vội vàng quan sát bên trong thân thể, hắn nhìn thấy cái kia viên tế bào trở nên mất trần có thể thấy, thậm chí có to bằng hạt vừng tiêu, linh khí như trước không ngừng chui vào trong đó, thần bí ấn ký bên trong linh khí như là lấy chi không kiệt dùng chỉ bất tận.

Nửa khắc đồng hồ sau khi chui vào tế bào hạt nhỏ bên trong linh khí ít nhất là vừa mới tẩy luyện da dẻ mấy chục lần, cái kia một cái tế bào hạt nhỏ như là một cái động không đáy, vĩnh viễn cũng lấp không đầy.

Lúc này, Diệp Thần ngực thần bí ấn ký ánh sáng đạo đạo, tản ra màu xám cùng màu trắng loáng ánh sáng mà lấy hắn làm trung tâm, phạm vi trong vòng trăm mét không khí đều tại gia tốc lưu động, mơ hồ có thể thấy được vô số bé nhỏ điểm sáng màu lục hướng về bộ ngực hắn tụ tập mà đến, như là hứng chịu hấp xạ.

Ngực ấn ký một hồi băng lãnh, một hồi hùng hực, để Diệp Thần nơi sâu xa băng hỏa hai tầng bên trong, vô cùng khó chịu, thân thể cũng có một loại sung cảm, thế nhưng tại cái kia viên tế bào hạt nhỏ bên trong, Diệp Thần nhưng cảm giác được lực lượng mạnh mẽ, như là có một con man thú ngu đồng trong đó.

Lúc này đã đến giữa trưa, liệt nhật cao chiếu, Diệp Thần trên mặt nhưng không có một viên mồ hôi, hắn tuy rằng nhắm hai mắt, nhưng từ trên mặt nhưng có thể nhìn thấy một chút về kích động, rốt cục phát hiện mình thể chất chỗ đặc thù, cho dù là hắn hai tâm tính cũng khó có thể áp chế.

Tại cách nhau Diệp Thần khoảng hai trăm mét dưới một cây đại thụ, Nam Nhi mắt to tròn tròn, nhìn quay chung quanh Diệp Thần trong phạm vi xung quanh trăm mét cái kia đầy trời điểm sáng màu lục, trong lòng cả kinh ầm ầm nhảy lên.

"Thiếu gia quanh người tụ tập thật nhiều linh khí a!" Nam Nhi thầm nghĩ nói, hai tay nắm chặt, đốt ngón tay đều nắm đến trắng bệch, thì thào tự nói: "Ai nói thiếu gia là phế vật, thiếu gia mới là lợi hại nhất! Nam Nhi thiếu gia nhất định là thiên hạ tối nam từ lợi hại!"

Lúc này Diệp Thần cũng không hề phát hiện Nam Nhi đến, ngực ẩn ký như trước đang không ngừng chuyển vận linh khí, trong cơ thể cái kia một viên hấp thu linh khí tế bào hạt nhỏ đều sắp có ngón tay to nhỏ, như là một con man thú sắp triệt để thức tỉnh, Diệp Thần cảm giác được cái kia viên tế bào hạt nhỏ đã bành trướng đến cực hạn, gần như sắp muốn nổ tung.

Lại qua một phút, đột nhiên, Diệp Thần trong cơ thể bịch một tiếng vang trầm, như là có vật gì nổ tung giống như vậy, thanh âm này cả kinh núp ở phía xa nhìn lên Nam Nhi cả người run lên, cho rằng Diệp Thần xảy ra cái gì bất ngờ, khuôn mặt nhỏ xoạt địa trở nên không có chút huyết sắc nào, nhưng cũng không dám đi quấy rầy chính đang trong tu luyện thiếu gia.

Cái kia viên tế bào rốt cục nổ tung, trong nháy mắt bạo liệt ra, tuôn ra một cỗ cường đại sinh mệnh tinh lực tan vào Diệp Thần trong thân thể, tinh lực lưu chuyển khắp toàn thân từ trên xuống dưới tự động tẩy luyện thân thể, đặc biệt là da dẻ, đã mơ hồ nổi lên một tầng ánh sáng long lanh.

Cả người da thịt có loại căng thẳng cảm, trở nên cứng cỏi thâm hậu, Diệp Thần nhìn về phía cánh tay của mình, da thịt không lại như vậy trắng nõn, màu sắc sẫm hơn không ít, nhưng không nghĩ ngờ chút nào cường nhận rất nhiều.

"Thân thể đệ tam đoạn!" Diệp Thần cảm thấy có chút không Chân Thực, vốn tưởng rằng còn muốn trải qua mấy lần linh khí tẩy luyện vừa mới có thể đột phá đến đệ tam đoạn, nhưng ở cái kia viên tế bào hạt nhỏ sau khi thức tỉnh, cường đại tinh lực tẩy luyện thân thể, cường hóa da dẻ, để hẳn trực tiếp tiến vào đệ tam đoạn luyện bị cảnh giới.

Diệp Thần cảm giác mình phảng phất hóa thân thành một con man thú, có một con man thú lực lượng. Mà cái kia viên tế bào nổ tung sau khi lại khôi phục bộ dáng lúc trước, hóa thành bình thường to nhỏ. Chỉ là màu sắc lại trở thành màu vàng.

"Một cái tế bào thức tỉnh tương đương với một con man thú lực lượng, thân thể con người bên trong có bao nhiêu viên tế bào?" Diệp Thần chính mình cũng cảm thấy không dám tưởng tượng, nếu là một thân tế bào toàn bộ thức tỉnh, như vậy hẳn đem có bao nhiêu con man thú lực lượng? Tí ti vạn con? Vậy còn là người sao?

Cũng bất quá là muốn muốn mà thôi, thức tỉnh một cái tế bào hạt nhỏ đều cần nhiều như vậy thiên địa linh khí, ngày sau mỗi thức tỉnh một cái tế bào hạt nhỏ cần linh khí đều sẽ càng nhiều hơn, hoặc Hứa Thị tăng lên cũng có chút ít khả năng, cho nên thức tỉnh hết thấy tế bào đối với Diệp Thần mà nói quá mức xa xôi, có vẻ không Chân Thực.

"A!"

Diệp Thần đột nhiên mở mắt ra, một tiếng quát nhẹ, cả người bay lên trời, không trung ra quyền, nắm đấm bốn phía khí lưu phun trào, hình thành quyền phong, bịch một tiếng oanh kích tại một viên to bằng cái bát trên cây khô.

Răng rắc! Một tiếng cái kia viên đại thụ theo tiếng tới, bị Diệp Thần bắn trúng chỗ vụn gỗ tung toé, bể : vỡ thành tra!

"Một con man thú lực hẳn là so được với thân thể ngũ đoạn tu giả rồi!" Diệp Thần tự nói, trong mắt loé ra một tia ánh sáng lạnh, "Nếu là lại đối đầu Diệp Thanh, không biết ai thắng ai thua!"

"Ai! Đi ra!" Diệp Thần quát lạnh, âm thanh như mùa đông khắc nghiệt gió lạnh, để núp ở phía xa lúc này đã nhìn ra đại ra Nam Nhi run rẩy cả linh hồn, hai chân mềm nhũn, dĩ nhiên thiếu chút nữa đặt mông ngồi dưới đất.

"Ta. . . Ta. . . Thiếu gia. . . Là ta. . ." Nam Nhi bị dọa đến, từ chưa bao giờ thấy qua chính mình thiếu gia như vậy băng lãnh một mặt.

"Nam Nhi?" Diệp Thần xoay người, sắc mặt trong nháy mắt hoà hoãn lại, trong mắt loé ra một tia thương tiếc, nhanh chân chạy vội quá khứ, đem đỡ thân cây có chút không đứng thẳng được Nam Nhi kéo, "Người làm sao tới đây tới?"

"Lão gia để cho ta tới gọi người ăn cơm. . ." Nam Nhi âm thanh rất nhỏ, không dám nhìn Diệp Thần con mắt, nhúc nhúc mà nói rằng: "Thiếu gia, người vừa nãy đáng sợ, Nam Nhi phải sợ."

"Nha đầu ngốc, ta còn là ta trước kia, người sợ cái gì." Diệp Thần sờ sờ Nam Nhi đầu, thần bí hề hề nói: "Vừa nãy người nhìn thấy cũng không thể nói cho người khác biết nha, đây là chúng ta trong lúc đó bí mật."

"Ừm, Nam Nhi ai cũng không nói, không nói cho bất luận người nào." Nam Nhi vung lên khuôn mặt nhỏ, trong mắt còn có nước mắt, có thể Diệp Thần nhưng tại cập kia vô cùng đáng thương mắt to bên trong thấy được kiên định.

"Đi thôi, trở lại ăn cơm trưa lẹ." Diệp Thần vượt một cái Nam Nhi mũi, sau đó xoay người bỏ chạy.

"Thiếu gia chờ ta một chút. . ." Nam Nhi lập tức đuổi theo.

Diệp Thần tại không nhanh không chậm địa chạy, đùa với Nam Nhi hẳn rất vui vẻ, phảng phất tâm cảnh của mình biến thành mười mấy tuổi thiếu niên.

Thời gian một tháng Diệp Thần đều ở sau núi tu luyện, chưa bao giờ ra ngoài quá một lần.

Đi vắng dùng đôn đá, từ khi lần kia thức tỉnh một cái tế bào hạt nhỏ, nắm giữ một con man thú lực sau đôn đá liên quang vinh hạ cương, những này trăm trọng màu đen thiết đà có đất dụng võ, từ vừa mới bắt đầu Diệp Thần mang theo một cái thiết đà chạy trốn, đánh quyền, đến bây giờ mang theo năm cái thiết đà chạy trốn, trên người chịu gần nặng hai ngàn cân lượng.

Trăm mét to nhỏ trên đất trống khắp nơi đều là Diệp Thần vết chân, sâu cạn bất nhất, sâu nhất sâu đến 2,3 tấc, một tháng này bên trong Diệp Thần từ thân thể tam đoạn mạnh mẽ tăng lên tới thân thể tứ đoạn

.

Hắn mỗi ngày đều đang không ngừng nghiền ép thể lực của mình, tu luyện phương thức gần như tàn khốc, xa xa không phải người bình thường có thể chịu nhận được hạ xuống, mỗi một lần đều mệt đến cả người đều giống như muốn rời ra từng mảnh, huy mồ hôi như mưa, phía sau núi trong phạm vi mười dặm khắp nơi đều là Diệp Thần thân ảnh, hoặc là phụ trọng chạy trốn, leo lên, hoặc là phụ trọng đánh quyền, hoặc là nhảy lên, trừ ăn cơm ra ngủ, giờ nào khác nào cũng đang tu luyện.

Thời gian hai mươi ngày bên trong, trải qua mười mấy lần linh khí tẩy luyện, một thân da dẻ hoàn toàn biến thành màu đồng cổ, cứng cỏi như đồng bì, hai viên tế bào hạt nhỏ thức tỉnh, lần thứ hai tăng thêm hai con man thú lực lượng sau khi, cường đại sinh mệnh tinh lực một lần đem làn da của hắn tẩy luyện đến thân thể mạnh nhất giai đoạn, tinh lực ngược lại tẩy luyện thân thể bắp thịt, đột phá tam đoạn tiến vào đệ tứ đoạn luyện cơ cảnh giới.

Tiến vào thân thể tứ đoạn luyện cơ cảnh giới sau, Diệp Thần vóc người trở nên cường tráng không ít, xem ra ngược lại giống như một tên thiếu niên mười bốn tuổi.

Bây giờ Diệp Thần thân thể đột nhiên khó thương, tương tự là thân thể tứ đoạn, hơn nhiều bình thường cùng giai tu giả cường đại. Lực lượng của hắn càng là khủng bố, nắm giữ ba con con man thú lực.

Như vậy tốc độ tu luyện đã vượt rất xa người bình thường, ở thế tục giới, không có cao đẳng linh dược, coi như là hóa phí to lớn giá tiền cũng chỉ có thể mua được cấp thấp thượng phẩm, cực phẩm linh dược mà thôi, nếu là một cây một cấp hạ phẩm linh dược xuất hiện ở thế tục giới, như vậy, các đại thế gia bao quát vương thất đều sẽ đánh nhau vỡ đầu đi cướp.

Thế tục giới bên trong, thế gia có đệ tử có linh dược chống đỡ dưới tình huống, có thể tại trong vòng một năm từ thân thể tam đoạn đột phá đến tứ đoạn coi như là thiên tư không sai, như Diệp Thần tốc độ như vậy, thế tục giới hầu như xưa nay chưa từng xuất hiện.

Bất quá, hiện tại Diệp Thần cũng tại khổ não tu luyện vấn đề, từ khi tăng lên tới tứ đoạn sau khi, tu vi tốc độ rõ ràng giảm xuống rất nhiều, thân thể của hắn như là cái động không đáy, cần thiết linh khí là phổ thông tu giả mấy chục lần hơn trăm lần, loại này lượng quá mức khủng bố, nếu không có có ngực thần bí ẩn ký, chỉ sợ hắn tu luyện cả đời đều không thể đạt đến cửu đoạn đỉnh cao.

Đột phá đến thân thể tứ đoạn đã ròng rã mười ngày, bên trong khoảng này thời gian hắn không ngừng nghiền ép thể lực, ngực ẩn ký trước sau như một, mỗi khi hắn thoát lực lúc thì sẽ tuôn ra linh khí, thế nhưng lượng nhưng rõ ràng giảm ít đi rất nhiều, thế tục giới linh khí mỏng manh, không có linh mạch, phạm vi trong vòng trăm dặm linh khí hầu như đều bị Diệp Thần ngực ẩn ký cho hấp thu sạch sẽ, không có hữu hiệu tiếp liệu, thần bí ẩn ký đã không cách nào lại giống như thường ngày như thế để hắn ta cần ta cứ lấy.

"Nếu là phổ thông thể chất người nắm giữ ngươi, hay là căn bản không giống cân nhắc linh khí cung cấp không lên vấn đề." Diệp Thần vuốt ve ngực ẩn ký tự nói: "Cũng chỉ có ta như vậy đặc chất, bản thân liền là cái động không đáy, ngươi thần bí như vậy, có thể hấp thu thiên địa linh khí cũng đã không cách nào cung cấp mà ta cần lượng, xem ra ta phải nghĩ biện pháp đi kiếm chút một cấp linh dược, bằng không tiếp tục như vậy muốn đột phá đến đệ ngũ đoạn ít nhất đều còn muốn mấy tháng, ngũ đoạn sau khi càng là không biết cần thời gian bao lâu mới có thể lần thứ hai đột phá."

"Thiếu gia, thiếu gia!"

Ngay Diệp Thần tự hỏi thời điểm, Nam Nhi bóng dáng bé nhỏ xuất hiện ở trong rừng, như là một con vui vẻ hồ điệp, nhanh chóng hướng về Diệp Thần chạy tới, một mặt vẻ kích động.

"Nam Nhi, có phải hay không có chuyện tốt gì a, nhìn ngươi kích động đáng vẻ." Diệp Thần cười nói, nhìn Nam Nhi càng chạy càng gần.

"Thiếu gia, Nam Nhi có đồ tốt phải cho ngươi đây." Nam Nhi một cái tay đặt ở sau lưng, một cái tay lau mặt, Diệp Thần lúc này mới nhìn thấy tiểu nha đầu đầy mặt bùn đất, y phục trên người cũng bẩn thỉu.

"Nam Nhi, ngươi làm sao biến thành như vậy." Diệp Thần đưa tay vì nàng lau chùi sắc mặt bùn đất, ngữ khí mang chút trách cứ tâm ý, "Ngươi đem chính mình làm cho như một tên tiểu khất cái tựa như, đến cùng làm gì đi tới?"

"Hi hi." Nam Nhi nét mặt tươi cười như hoa, không quan tâm chút nào trên mặt bùn đất, đem sau lưng cất giấu con kia vụn tay ra, "Thiếu gia, ngươi xem ta hái được cái gì, đây cũng là cấp bậc cao nhất cực phẩm cấp thấp linh dược 'Huyết chỉ', có nó, thiếu gia nói không chắc là có thể đột phá đến đệ ngũ đoạn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương thứ 6: cảm động

Chương thứ 6 cảm động

Một đóa huyết hồng linh chi xuất hiện ở Diệp Thần trước mắt, có to bằng nắm đấm, tản mát ra từng trận hương vị, trong nháy mắt này, Diệp Thần trong lòng có chủng loại nói không ra tư vị, hai mươi mấy năm qua, không có một người như Nam Nhi đối với hắn như vậy, nàng một tiểu nha đầu, tại mọi thời khắc đều vì hắn nghĩ, có thể làm được cái này mức độ, Diệp Thần sâu sắc cảm động.

"Ta không cần thiết cái gì chó má linh dược!" Diệp Thần tức giận nói: "Người sau đó nếu là lại công lấy ta thâm nhập phía sau núi đi thái cái gì chó má linh dược, người liền rời đi Diệp gia, không muốn lưu ở bên cạnh ta!"

Nam Nhi lập tức bối rối, trong tay nâng 'Huyết chỉ' vẫn vẫn duy trì đưa cho Diệp Thần tư thế, nụ cười trên mặt động lại ở nơi nào, oan ức nước mắt từng viên lớn đi xuống lăn xuống, cúi đầu nhìn dính đầy bùn đất chiếc giày nhỏ, một lát không nói lời nào.

Quá đã lâu, Nam Nhi xóa đi nước mắt, trên mặt toả ra nụ cười, nhẹ giọng nói: "Thiếu gia, Nam Nhi trở lại cho người ngao Thành Thang, chờ người trở lại uống."

Diệp Thần trong lòng vừa kéo, Nam Nhi đã đi xa, tầm lưng kia đang co rúm, kiểu tiểu thân thể, như vậy nhu nhược, để Diệp Thần trong lòng đâm nhói.

Hắn biết Nam Nhi rất oan ức, nhưng Diệp Thần không được không làm như vậy, thâm nhập phía sau núi quá nguy hiểm, liên tính lấy thực lực của hắn cũng không dám dễ dàng đặt chân, vùng sơn mạch này phạm vi ngàn dặm, nơi sâu xa không biết có bao nhiêu dã thú, trong đó không thiếu những này cấp bảy, tám dã thú, thậm chí là cấp chín dã thú, đây chính là tương đương với thất đoạn trở lên thực lực, nếu là Nam Nhi có cái gì bất trắc, Diệp Thần không dám tưởng tượng.

"Phía sau núi nơi sâu xa. . ." Diệp Thần tự nói, ánh mắt sáng ngời, "Phía sau núi nơi sâu xa dĩ nhiên có thể sinh trưởng xuất cấp thấp cực phẩm linh dược, như vậy linh khí khẳng định so với nơi này muốn nồng nặc rất nhiều, ta hay là có thể cân nhắc đi nơi nào tu luyện, cứ như vậy nhất định có thể tăng nhanh mấy lần tốc độ."

Lúc này sắc trời còn sớm, vừa qua khỏi buổi trưa, Diệp Thần trên mặt đất lưu tự 'Không muốn tìm ta, trời tối lúc ta thì sẽ trở về.' sau đó trực tiếp chạy về phía phía sau núi nơi sâu xa.

Vẫn tiến lên hơn trăm dặm, không thể không nói nơi này linh khí xác thực muốn nồng hậu không ít, càng đi nơi sâu xa đi càng là nồng hậu, ngực ấn ký bởi vì trong khoảng thời gian này đến linh khí thiếu hụt nằm ở trạng thái khô cạn, hiện nay đi tới nơi này linh khí đối lập nồng nặc địa phương, dường như một cái hồ đen giống như điên cuồng hấp thu linh khí trong thiên địa, vô số màu xanh lục điểm hiện ra ở trong không khí, tất cả đều hướng về Diệp Thần ngực tụ tập.

Diệp Thần tận lực tách ra một ít tràn ngập dã thú khí tức địa phương, tìm một chỗ nơi tương đối an toàn ngừng lại, không tiếp tục hướng về nơi sâu xa đi, nơi đây đã cách nhau hẳn chỗ tu luyện có tới 200, 300 dặm, lại đi liên tục tiến vào vùng sơn mạch này nơi sâu xa, đến lúc đó sẽ gặp cái dạng gì hung hiểm khó có thể dự liệu.

Tôi muốn chính là, nơi này linh khí so sánh với nồng hậu, ngực thần bí ấn ký hẳn là có thể hấp thu đến bão hòa trạng thái.

Trải qua một tháng này, đối với ngực ấn ký, Diệp Thần cũng lí giải được càng nhiều, thần bí ấn ký có thể tự động hấp thu mà lại chứa đựng linh khí, theo hẳn bản thân tu vi tăng trưởng, hấp thu linh khí tốc độ cũng chứa đựng linh khí lượng cũng sẽ theo tăng thêm.

Hiện nay, nếu là có thể để thần bí ấn ký bên trong linh khí một lần chứa đựng đến bão hòa trạng thái, Diệp Thần phỏng chừng, chính mình hẳn là có thể đột phá đến thân thể ngũ đoạn luyện cốt cảnh giới, đến lúc đó xương cốt sẽ trở nên càng cứng rắn hơn, lần thứ hai hoàn thành thân thể lột xác.

Sau hai canh giờ nữa, Diệp Thần ngực ấn ký bắt đầu lấp lánh ánh sáng, đây là mỗi lần hấp thu linh khí đến bão hòa biểu hiện. Mà trong phạm vi mười dặm linh khí cũng gần như hết sạch, lúc này sắc trời không còn sớm, thiên dương đã rơi xuống phía tây, Diệp Thần đứng dậy trở về đi.

Đang lúc này, Diệp Thần tâm sinh cảnh triệu (trong lòng sinh ra cảnh giác), một cổ kính phong kéo tới, chỉ chớp mắt một cái liền đến sau đầu, mang theo dày đặc mùi tanh, Diệp Thần ngay tại chỗ một cái hồ lô lăn lộn, thành công tránh né, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ba mét nơi, một con màu xanh đã lang thủ phạm tàn nhẫn địa theo dõi hắn, hai con trong mắt lấp lánh khát máu ánh sáng dài nhọn răng nanh hiện ra động lạnh lẽo ánh sáng long lẫy.

Này con màu xanh đã lang hình thể dũng mãnh, dường như một con mãnh hổ, trọng lượng sợ là có ba trăm, bốn trăm cân, gần cao một mét, giò khác này thanh long từng căn dựng đứng, chân sau cung khúc, ngao địa một tiếng lần thứ hai phó lại đây.

Diệp Thần hơi kinh, chưa từng thấy qua như vậy hình thể chó sói, thân thể sùn di, vừa vặn né qua thanh lang lợi trảo cùng chó sói., đồng thời chớp giật tay. Đùng địa một tiếng vỗ vào thanh lang eo lưng bên trên.

"Ngao!"

Thanh lang phát ra một tiếng đau hổng, thân thể từ không trung rơi rụng, tà lân cách xa mấy mét, eo lưng bên trên da tróc thịt bong.

Diệp Thần tay hơi đau nhức, trong lòng giật mình, này thanh lang hẳn là cấp năm dã thú, tương đương với ngũ đoạn luyện cốt tu giả, bằng không vỗ một cái dưới tuyệt không đơn thuần là da tróc thịt bong, toàn bộ chó sói eo đại cốt đều sẽ gãy vỡ.

"Ngao!"

Thanh lang rống to, phiên leo mà lên, trong mắt tất cả đều là hung ác vẻ, dường như một con mũi tên rời cung đánh về phía Diệp Thần, phải đem nó xé thành mảnh vỡ, lợi trảo sắc bén, cát rãnh rồi khí thử rồi tiếng vang.

"Súc sinh!"

Diệp Thần ánh mắt lạnh lẽo, bay lên trời, đuôi phải toàn bãi, khí lưu phun trào, phát sinh nhẹ nhàng ong ong âm thanh, mạnh mẽ bỏ xuống.

"Ầm!"

Thanh lang một tiếng kêu rên, bay xéo đi ra ngoài, bịch một tiếng đụng vào trên một cây đại thụ, bắn huyết tung toé, to lớn chó sói thân theo thân cây lăn xuống, đứt gân gãy xương, cũng không tiếp tục phục vừa này hung hãn tư thế, bị Diệp Thần bổ trúng eo người hầu như bẻ gãy, xương cốt tận nát tan, đại cổ huyết dịch từ miệng mũi bên trong tuôn ra, mắt thấy là không sống nổi.

Đây là Diệp Thần đi tới Trường Sinh đại lục lần thứ nhất chân chính trên ý nghĩa sinh tử tranh đấu, bất quá đối với tượng không phải là người, mà là một con chó sói, cấp năm trở lên dã thú, làm cho Diệp Thần đối với thực lực của mình có một cách đại khái nhận thức.

Bằng hãn hơn xa với cùng giai tứ đoạn tu giả thể phách cùng lực lượng, ngũ đoạn luyện cốt tu giả hoàn toàn không phải đối thủ, thậm chí là lục đoạn luyện tủy cảnh giới người Diệp Thần cũng có một trận chiến tự tin! Huống hồ hãn còn có một bộ cương mãnh Bá Vương quyền ấn. Trọng yếu nhất là tại trên địa cầu lúc hãn từng học qua ra tay đó là giết người chiêu thức, chiêu nào chiêu nấy đoạt mệnh.

Thanh lang triệt để không còn khí tức, Diệp Thần không muốn ở thêm, nơi đây tiếp cận sơn mạch nơi sâu xa, ở thêm một khắc liền nhiều một phần nguy hiểm, nếu là gặp gỡ cấp bảy dã thú, vậy cũng chịu không nổi.

Diệp Thần xoay người rời đi, hãn cước lực kinh người, mỗi bước ra một bước đều có gần hai mét, như là một con báo săn tại trong rừng qua lại. Tại Thái Dương dần dần phai nhạt ra khỏi đường chân trời lúc trở lại chỗ tu luyện.

Lúc này chưa trời tối, Nam Nhi hiển nhiên vẫn không có đã tới tìm hãn, lại nói nha đầu này nói không chắc vẫn đang giận lấy nì, Diệp Thần đánh mấy lần Bá Vương quyền ấn, tay chân giãn ra, uy thế hùng lực, tuy rằng như trước không cách nào đem quyền phong rắn chắc thành quyền ấn, nhưng theo cánh tay của hãn múa thân thể bốn phía khí lưu tụ hợp lại một nơi, phát sinh ong ong tiếng, loáng thoáng có một tia Bá Vương rống giận khí thế.

"Ầm!"

Mỗi một quyền, Diệp Thần đều oanh kích tại một viên hai người ôm hết trên cây to, đầy trời lá cây bay xuống, tại cái kia trên cây to xuất hiện mấy chục cái thốn sâu quyền ấn.

"Phụ thân cách không ra quyền, ta nhưng là từng quyền đánh trúng, nhưng tạo thành hiệu quả cách biệt nhiều như vậy, xem ra chênh lệch vẫn là rất lớn." Diệp Thần lắc lắc đầu, hơn nữa hãn còn không biết Diệp Vấn Thiên lúc đó dùng mấy phần khí lực.

Trời sắp tối rồi, Diệp Thần tính toán Nam Nhi nha đầu kia sợ là muốn lên sơn tới tìm hãn, hơi sửa sang lại một thoáng tu luyện dùng khí giới, trở về tiểu viện.

Khi hãn trở lại trong sân nhỏ lúc nhưng không thấy Nam Nhi cái bóng, bất quá mansion đều bay một mùi thơm hương vị, Diệp Thần trực tiếp hướng đi nhà bếp, nhìn thấy Nam Nhi chính chăm chú địa ở nơi đó bảo vệ ngao huyết chi, trên mặt bùn đất đều không có tẩy, còn có hai đạo nước mắt, lúc này càng là bịt kín một mặt hôi, liền Diệp Thần đến đều không phát hiện, đây bụng tâm tư đều đặt ở tiểu oa bên trong huyết chi thang trên, trong miệng vẫn thì thảo tự nói, "Huyết chi cũng sắp ngao được rồi, thiếu gia trở về là có thể uống, có huyết chi linh khí, thiếu gia nhất định có thể thuận lợi đột phá đến ngũ đoạn, cũng không cần mỗi ngày đều như vậy gian khổ."

Diệp Thần đứng ở cửa phòng bếp, lẳng lặng mà nhìn nhu nhược kia tiểu thân thể, chớp mũi một trận cay cay, hai mươi mấy năm qua, lần thứ nhất có loại muốn rơi lệ cảm giác.

"Huyết chi rốt cục ngao được rồi. Thiếu gia trở về có thể uống rồi." Nam Nhi khuôn mặt nhỏ dăng lên lên nồng đậm hạnh phúc vẻ, nghĩ đến Diệp Thần uống huyết chi thang tăng lên thực lực, so với nàng chính mình tăng lên thực lực còn cao hứng hơn.

"A! Thiếu gia, người trở về lúc nào, nhà bếp lại tưng tưng loạn, sao người lại tới đây, mau trở lại ốc rồi, ta lập tức cho người đoàn lại đây." Nam Nhi mới vừa diệt tài hỏa, xoay người liền nhìn thấy đứng ở cửa nhìn nàng Diệp Thần.

"Cái gì tằng không tằng loạn không loạn, chúng ta ăn đồ vật đều là từ giữa bụng ra đi, hiện tại người nhanh đem mặt rửa : giặt sạch sẽ, quần áo thay đổi, ta ở trong phòng chờ người, này huyết chi thang chính ta đoán đến trong phòng đi." Diệp Thần chứa một mặt dùng dung như không vẽ mặt , không nghĩ tới bị nha đầu này nhìn ra hẳn bị cảm động, bằng không chính mình một cái Đại lão gia môn chẳng phải là thật mất mặt.

"Ồ, hảo, ta rất nhanh sẽ hảo." Nam Nhi không hề nói gì, trực tiếp bỏ chạy đi rửa mặt thay quần áo, nàng không dám chần chờ, sợ Diệp Thần lại nghiêm mặt quát mắng nàng.

Diệp Thần đem huyết chi thang ngã vào trong bát, đoán đến gian phòng, lẳng lặng chờ Nam Nhi, một phút sau khi Nam Nhi liền tới, thay đổi một thân đậm quần áo màu vàng, khuôn mặt nhỏ trên đỏ bừng, trong mắt lộ ra nghi hoặc, đi tới bên cạnh bàn, bụng lên huyết chi thang thổi thổi, đưa đến Diệp Thần bên mép, "Thiếu gia, người làm sao vẫn không uống nì, thời gian dài sẽ lãng phí linh khí."

"Nam Nhi, này thang lưu cho người uống, ta không dùng tới."

"Không! Này huyết chi là ta thật vất vả mới hái được, thiếu gia người tại sao không uống?" Nam Nhi vừa nghe, đầu điều đến cùng trống bỏi tựa như.

"Người cũng biết thật vất vả mới hái được sao?" Diệp Thần lên giọng, sắc mặt trầm xuống, tuy rằng chỉ có mười ba tuổi khuôn mặt hắn trang không ra cái gì dọa người đáng vẽ, nhưng ở Nam Nhi trong mắt nhưng là đáng sợ như vậy, làm cho nàng hoảng hốt đến lợi hại.

"Ta căn bản không dùng tới uống những này linh dược thang, ngược lại ta sẽ không uống, người nếu là không muốn uống, vậy thì đồ đi nó!"

"Ta. . ." Nam Nhi không biết Diệp Thần vì sao lại phát to lớn như vậy hỏa, nhìn Diệp Thần ánh mắt lại nhìn một chút trong chén huyết chi thang, nước mắt rốt cục lại rơi xuống, đem huyết chi thang đặt lên bàn.

"Thiếu gia, người có phải hay không chán ghét Nam Nhi. . ." Nam Nhi cúi đầu, nước mắt không ngừng tại trong vành mắt xoay một vòng, tay nhỏ xoa góc áo, một bộ bất an đáng vẽ.

"Không sai, ta không thích một cái không nghe lời nha đầu." Diệp Thần trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương thứ 7: đánh chó

Chương thứ 7 đánh chó

"Ta. . . Ta sẽ nghe lời, thiếu gia người không muốn cản Nam Nhi đi có được hay không, không muốn không muốn Nam Nhi. . ." Nam Nhi âm thanh rất nhỏ rất khiếp nhược, nho nhỏ thân thể đang run rẩy, sợ sệt, như là một viên trong gió phiêu diêu cỏ nhỏ.

"Người đáp ứng ta hai cái điều kiện."

"Ta đáp ứng, ta cái gì đều đáp ứng. Chỉ cần thiếu gia không cản Nam Nhi đi."

"Số một, sau đó bất luận đang ở tình huống nào cũng không muốn đi làm chuyện nguy hiểm, thứ hai, uống này bát huyết chi thang, người làm được đến sao?"

"Làm được đến, Nam Nhi làm được đến!"

Nghe được Nam Nhi đáp ứng chính mình, Diệp Thần rốt cục thờ phào nhẹ nhõm, tiểu nha đầu nhận từ lý lẽ, nếu là không cần như vậy uy hiếp phương thức, ngày sau nàng sợ là còn muốn đi phía sau núi nơi sâu xa tìm kiếm linh dược, nếu là gặp phải cấp bảy, tám dã thú, như vậy hậu quả khó mà lường được.

"Đừng khóc." Diệp Thần đem Nam Nhi kéo đến bên người, vì nàng lau nước mắt, ôn nhu nói: "Sau đó người không nên gọi ta thiếu gia, ta vẫn coi người là làm muội muội đối đãi, gọi ta thần ca ca đi."

"Không!" Nam Nhi lắc đầu, rung rung mắt to bên trong tràn đầy cố chấp, "Người là thiếu gia của ta, mãi mãi cũng là, Nam Nhi không phải gọi người thần ca ca."

Diệp Thần cười khổ, một cái xung hô mà thôi, ngược lại giống như đoạt nàng âu yếm món đồ chơi tựa như, nếu Nam Nhi yêu thích gọi hắn thiếu gia, hắn cũng không miễn cưỡng.

"Được rồi, Nam Nhi yêu thích gọi thiếu gia, liền gọi thiếu gia đi, bất quá người nha đầu này, người sau có thể không nên hơi một tí sẽ khóc mũi." Diệp Thần đưa tay tại nàng tinh xảo trên chóp mũi điểm một cái.

Nam Nhi xì một tiếng, nín khóc mỉm cười, phồng phật miệng nhỏ, nói: "Đều là người rồi, luôn chọc người gia khóc, thôi thiếu gia."

"Thật sao?" Diệp Thần cười cười, nhìn Nam Nhi con mắt nói: "Ngày mai ta mang người đi đi dạo phố cho rằng ngày hôm nay chọc giận người khóc bởi thường có được hay không?"

"Thật sự?" Nam Nhi vừa nghe cặp kia cảm động mắt to nhất thời sáng lên, tại Diệp gia sáu năm nhiều thời giờ, nàng hầu như không có từng đi ra ngoài mấy lần, đối với bên ngoài náo nhiệt rất mong chờ, mà Diệp Thần cũng là như thế, đi tới thế giới này hơn một tháng, vẫn không có đi ra ngoài đi dạo quá một lần.

"Đương nhiên, ta chừng nào thì lại quá bị sao?" Nhìn thấy Nam Nhi cái kia chờ mong ánh mắt, Diệp Thần khoe miệng nổi lên đồng thời nụ cười.

"Quá tốt rồi, rốt cục có thể đi ra ngoài đi dạo phố, bên ngoài khỏe chơi, thật nhiều thú vị đồ vật đây." Nam Nhi đầy mặt hưng phấn, chờ ra tựa như huyễn nghĩ một lát, nói: "Thiếu gia, ta đi múc nước hầu hạ người tắm rửa." Nói xong xoay người chạy ra ngoài.

Nhìn Nam Nhi bóng lưng biến mất, Diệp Thần một trận cười khổ, một tháng qua, mỗi ngày buổi tối Nam Nhi đều muốn hầu hạ hắn tắm rửa, vốn là Diệp Thần không muốn, có thể Nam Nhi nha đầu kia nhưng nhất định phải làm như vậy không thể, nếu là Diệp Thần đưa ra không cho nàng hầu hạ, tiểu nha đầu trong mắt lập tức thì có nước mắt muốn rớt xuống, hỏi Diệp Thần có phải hay không chán ghét nàng.

"Xem ra cần phải nghĩ một biện pháp để Nam Nhi nha đầu này thủ tiêu hầu hạ ta tâm ý niệm." Diệp Thần tự nói. Làm từ nhỏ sinh hoạt tại trên địa cầu hán mà nói, loại này bị người hầu hạ tắm rửa cảm giác cũng thật là không được tự nhiên. Để hắn khắp toàn thân cũng không được tự nhiên.

Tuy rằng Nam Nhi là hán thiếp thân nha đầu, nhưng nam nữ trước sau có khác biệt, có chút thời điểm hay là muốn bảo trì giới hạn mới là.

Lâm thành tại Sở địa tuy là một toà thành trì nhỏ, nhưng là được cho phồn hoa náo nhiệt. Ngựa xe như nước, trên đường phố hi người đến hướng về, nổi lên không dứt.

"Thiếu gia." Nam Nhi vui sướng đặc trưng là một con xuất lung chim nhỏ, chỉ về rìa đường một cái bán đường nhân tiểu phiên quầy hàng, nói: "Cái kia đường nhân thật đáng yêu."

Diệp Thần cười cười, lôi kéo Nam Nhi hướng đi bán đường nhân quầy hàng, nghe rìa đường mua đi tiểu khúc, trong lòng có chủng loại cảm giác nói không ra lời, tuy rằng đang ở dị thế đại lục, nhưng cũng có loại phản cổ cảm giác, thế giới này dường như trên địa cầu Hoa Hạ cổ đại giống như vậy, kiến trúc hình mạo đều đại khái giống nhau.

"Lão bán, tới một người đường nhân." Diệp Thần ném ra mấy cái tiền đồng, hắn đem đường nhân đưa tới Nam Nhi trước mặt lúc, tiểu nha đầu nước mắt lưng tròng, cảm động đến nói không ra lời. Diệp Thần nhưng là cảm khái, tiểu nha đầu quá dễ dàng thỏa mãn, giá trị mấy cái miếng đồng đường nhân mà thôi, dĩ nhiên làm cho nàng cảm động đến suýt nữa đi lệ.

Diệp Thần làm sao có thể rõ ràng Nam Nhi tâm tình, làm nha đầu, nhưng thật ra là không hề có một chút nhân quyền, ở trên thế giới này, nha đầu chính là nô tỳ, có mấy người chủ nhân có thể như Diệp Thần như vậy đem chính mình nha đầu cho rằng thân nhân đối đãi đây.

Diệp Thần vỗ vỗ Nam Nhi đầu, đang chuẩn bị rời khỏi, một cái quái gỡ âm thanh truyền vào trong tai.

"Yêu, đây không phải là bọn ta Lâm thành Diệp gia thiên tài tiểu thiếu gia sao? Làm sao ngày hôm nay không có nằm ở trên giường ở cữ, chạy đến đi bộ. Ha ha. ."

Diệp Thần nhú nhú mày, quay đầu nhìn tới chỉ thấy ba cái ăn mặc hạ nhân trang phục gia hỏa chính nghênh ngang về phía hắn cùng Nam Nhi vị trí đi tới, một mặt trào phúng cùng vẻ nhạo báng.

Ba người này xuyên chính là cậu gia hạ nhân thống nhất trang phục, tuổi đều tại hai mươi tuổi trên dưới, thần sắc vô cùng kiêu ngạo.

"Thiếu gia, chúng ta đi thôi, bọn họ là cậu gia nhị thiếu gia bên người hạ nhân." Nam Nhi kéo kéo Diệp Thần góc áo, nhỏ giọng nói rằng.

Diệp Thần nhàn nhạt mà nhìn về phía sắp đi tới trước người ba người, trong lòng cười lạnh, ba cái hạ nhân mà thôi, dĩ nhiên kiêu ngạo như vậy, đều là bởi vì đi vắng Diệp Thần quá mức mềm yếu, bằng không coi như là phế thể, dù sao cũng là Diệp gia thiếu gia, khi nào đến phiên những hạ nhân này ngay mặt châm chọc rồi!

"Yêu, thế nào, nghe nói điệp thiếu người mất tích nửa năm, lẽ nào xảy ra bất ngờ đã biến thành người câm?" Trong đó một cậu gia hạ nhân lớn tiếng nói, đưa tới một nhóm người vây xem. Chỉ chớp lát, chu vi liền bị đoàn người vây quanh cái nước chảy không lọt.

"Đây không phải là Diệp gia mềm yếu phế thể Diệp Thần sao, nghe nói mất tích nửa năm lại đột nhiên xuất hiện ở Diệp gia cửa đại môn, xem ra hôm nay

lại muốn bị cầu gia hạ nhân bắt nạt."

"Không phải là sao, này Diệp Thần cũng quá mềm yếu, mặc dù là phế thể, không thể tu luyện, nhưng đầu gì cũng là Diệp gia thiếu gia, bị cầu gia hạ nhân bắt nạt dĩ nhiên không dám phản kháng, thực sự là cho Diệp gia mất mặt."

Mọi người nghị luận sôi nổi, Diệp Thần một chữ không lọt nghe vào tai bên trong, sắc mặt bình tĩnh, cũng không hề biểu hiện ra phần nộ, căn cứ khí thế, cầu gia mấy cái hạ nhân nhiều nhất bất quá là thân thể tam đoạn tu vi mà thôi, tiện tay là có thể đuổi.

"Cũng thật là người cảm? Ha ha! !" Hạ nhân kia nói xong phá lên cười, sau đó cùng hai người khác liếc nhau một cái, đồng thời đem ánh mắt rơi vào Nam Nhi trên người, tám tắc có tiếng: "Phế thể không còn gì khác, bên người nha đầu vẫn rất có thể nhân, nếu như lại quá mấy năm trưởng thành, cho chúng ta nhĩ thiếu gia noãn giường cũng không phải sai, ha ha ha! !"

Diệp Thần nổi giận, không ngờ rằng cầu gia mấy vị hạ nhân dĩ nhiên trước mặt mọi người nói ra vô sỉ như vậy! Chẳng những là đang vũ nhục hấn cùng Nam Nhi, hay là đang xích * lỏa * lỏa đánh Diệp gia mặt!

"Vô sỉ!"

Diệp Thần đang muốn ra tay, lúc này Nam Nhi thân thể mềm mại hơi động liền xông lên trên.

Nam Nhi nho nhỏ thân thể linh hoạt vô cùng, như là trong bụi hoa một con hồ điệp, liên tục ra tay, kinh phong vũ vũ.

Đừng! Đừng! Đừng!

Liên tiếp ba đạo lạnh lẽo tiếng vang, cầu gia ba người bay ngang ra ngoài. Hàm răng hợp dòng máu đồng thời phun ra ngoài, đám người chung quanh yên tĩnh không hề có một tiếng động, tất cả đều hơi giật mình mà nhìn về phía Diệp Thần bên người tiểu nha đầu, ai cũng không ngờ rằng một cái chừng mười tuổi nha đầu dĩ nhiên có thực lực như thế.

Diệp Thần cũng rất kinh ngạc, một tháng này hấn quá bận rộn tu luyện, thế cho nên căn bản không biết Nam Nhi bình thường đang làm những gì, từ Nam Nhi vừa nảy ra tay độ mạnh yếu đến xem, đã có tứ đoạn tu vi.

"Tiện tỳ, ngươi dám đánh chúng ta?" Ba người bị tỉnh mộng, một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, trên mặt nóng rát đau, một nửa biên mặt đều sưng lên, khi nói chuyện mồm miệng không rõ, răng cửa đi ba viên, giam không được phong.

"Giết chết cái này tiểu tiện nhân!" Một người khác trong mắt loé ra tàn khốc, xoay người mà lên liền muốn động thủ, lại bị đồng bạn kéo, "Không thể, chúng ta chỉ có thể khiêu khích không thể thật sự động thủ, bằng không thương tổn được phế thể, ngươi ta đều chịu không nổi."

"Sợ cái gì, ngày hôm nay kể cả Diệp gia phế vật đồng thời làm, muội, nhĩ thiếu gia tự nhiên sẽ xử lý việc này!" Cầu gia hạ nhân kia không để ý đồng bạn khuyến cáo, dữ tợn đi tới, một đôi nắm đấm niết đến đùng đùng tiếng vang.

"Đứng lại!" Nam Nhi gầm lên, che ở Diệp Thần trước người, "Các ngươi dám can đảm động thiếu gia một đầu ngón tay, ta tuyệt không buông tha các ngươi!" Nàng tựa hồ đã quên mất hiện tại Diệp Thần từ lâu không phải lúc trước phế thể, thực lực so với nàng có thể mạnh hơn nhiều lắm.

"Muội, hai người các ngươi đối phó cái kia tiểu tiện tỳ, ngày hôm nay Lão Từ cần phải giáo huấn này phế thể lỏi ra ác khí không thể!" Người kia hầu như mất đi lý trí, càng ngày càng bạo, dĩ nhiên trực tiếp nhắm phía Diệp Thần, năm ngón tay thành trảo, đưa tay tóm tới, động tác kia nghiêm nhiên đem Diệp Thần cho rằng hào không có lực phản kháng phế vật.

Nam Nhi nho nhỏ thân thể mềm mại tức giận đến run, những này cầu gia hạ nhân quá ghê tởm, đang muốn ra tay, bên tai truyền đến Diệp Thần bình tĩnh âm thanh: "Ta được."

Chỉ thấy bên người bóng trắng lóe lên, Diệp Thần đã bước ra cách xa mấy mét, thân thủ mạnh mẽ, bước chân liên tục lệch vị trí.

Đừng! Đừng! Đừng!

Ba đòn bạt tai đánh đến cầu gia ba cái hạ nhân tại nguyên chỗ đảo quanh, hàm răng như là viên đạn giống như phun ra ngoài, tiếp theo, Diệp Thần nhanh chóng xuất chân.

Ầm! Ầm! Ầm!

Ba thân thể con người như đạo thảo giống như bay ra ngoài, cuộn mình thân thể ai âm thanh kêu đau đớn, bị Diệp Thần đá trúng địa phương xương đều đứt đoạn rồi gãy cây.

Diệp Thần cất bước đi tới vừa nảy kiều ngạo nhất gia hỏa bên người, người kia cũng không tiếp tục phục lúc trước tư thái, trong mắt lộ ra sợ hãi, một con ăn mặc màu trắng giày chân đạp ở tại trên mặt của hấn, thanh âm lạnh lùng vang lên: "Các ngươi bất quá là cầu gia mấy cái chó mà thôi, ý vào chủ nhân chỗ dựa khắp nơi cần người linh tinh, bắt nạt ta Diệp gia không người sao?"

Lúc này một tên tuổi chừng mười bảy, mười tám tuổi thiếu niên áo xanh tách ra đoàn người đi đến, "Diệp thiếu, ta cầu gia hạ nhân có bao nhiêu mạo phạm, ngươi bây giờ cũng trừng phạt, có hay không cũng nên buông bọn hấn ra."

Diệp Thần nghe vậy liền đầu đầu không có chuyển động, một cước đem đạp ở dưới chân cầu gia hạ nhân đá văng ra, lạnh lùng hét một tiếng: "Cút! Sau này đánh bóng các ngươi mất chỗ!"

Tên kia thiếu niên áo xanh sắc mặt âm trầm, trong mắt loé ra một đạo lạnh lùng nghiêm nghị ánh sáng vầy vầy tay, vài tên tùy tùng đi lên phía trước đem thụ thương ba người nhắc đi.

"Diệp thiếu thực sự là vận may, nửa năm không gặp thực sự để cầu dẫn nhìn với cặp mắt khác xưa, hi vọng diệp thiếu tướng đến có thể tiếp tục đi vận may!" Thiếu niên áo xanh cầu dẫn ngoài cười nhưng trong không cười mà nói rằng, sau đó mang theo tùy tùng cùng ba tên bị Diệp Thần đá thương hạ nhân xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương thứ 8: điều thị phong ba

Chương thứ 8 điều thị phong ba

"Đa tạ cầu gia tam thiếu nhắc nhở, bất quá hi vọng tam thiếu quân hảo cầu gia hạ nhân, đừng ra trận lúc ngông cuồng tự đại, động thủ đến đến nhưng là gà đất chó sành, không duyên cớ khiến người ta chuyện cười, này Lâm thành tuy không lớn, nhưng là có đến mấy chục vạn ánh mắt đang nhìn." Diệp Thần lạnh nhạt nói nói. Một bộ hảo tâm nhắc nhở đáng về.

Cầu dẫn thân thể hơi run lên, không tiếp tục nói cái gì, dần dần biến mất ở Diệp Thần trong tầm mắt.

Lúc này, đám người chung quanh xem Diệp Thần ánh mắt thay đổi, Diệp Thần hôm nay biểu hiện hoàn toàn lật đổ dĩ vãng tại mọi người trong lòng hình tượng, cái kia không thể tu luyện, tính cách mềm yếu Diệp gia tiểu thiếu gia không thấy, hiện nay Diệp gia thiếu gia nhìn như biết điều, một khi động thủ đến đến không một chút nào lưu tình, vừa này cái kia ba cái cầu gia hạ nhân sợ là muốn ở trên giường nằm tốt nhất mấy tháng.

"Thiếu gia, ngươi thật lợi hại đây." Nam Nhi đầy mặt hưng phấn, khuôn mặt đỏ hồng hồng, như quả táo đỏ.

Diệp Thần mỉm cười, không tỏ rõ ý kiến, lời Nam Nhi một thoáng, "Đi chúng ta đi nơi khác đi dạo."

Gặp Diệp Thần cùng Nam Nhi đi tới, đoàn người tự động tách ra một con đường, khi thân ảnh của bọn họ đã đi xa lúc, mọi người mới dần luận ra.

"Diệp thiếu tiểu thiếu gia không phải là không thể tu luyện sao, làm sao trong chớp mắt trở nên lợi hại như vậy?"

"Chính là a, nghe nói Diệp Thần Tiên Thiên tinh lực không đủ, kinh mạch yếu đuối, không cách nào tu luyện, là Tiên Thiên phế thể, làm sao hôm nay. . ."

"Mấy tháng trước Diệp gia không phải truyền ra tin tức sao, Diệp gia thiếu gia mất tích, một tháng trước lại đột nhiên xuất hiện ở Diệp gia cửa, hay là tại mất tích bên trong khoảng này thời gian chiếm được kỳ ngộ cũng khó nói."

"Mười ba năm phế thể, coi như là đạt được kỳ ngộ có thể tu luyện như cũ là cất bước quá muộn a, cái khác tam đại gia tộc có đệ tử lúc mười ba tuổi đã sớm đạt đến thân thể ngũ đoạn, Diệp gia thiếu gia khó có thể truy đuổi, tại tứ đại gia tộc con vợ cả trong các đệ tử như cũ là yếu nhất." Có người lắc đầu nói rằng.

Diệp Thần cùng Nam Nhi đã xa xa rời đi, đương nhiên nghe không được mọi người nghị luận, coi như là nghe được hẳn cũng sẽ không lưu ý, người khác nói như thế nào không trọng yếu, trọng yếu chính là chính mình nên làm như thế nào.

Lúc này, cầu dẫn mang theo tùy tùng đã sắp phải về đến cầu gia đại viện, sắc mặt hân bình tĩnh, không còn vừa này âm trầm, chỉ là trong mắt vẫn có hào quang đang loé lên.

"Ngươi!" Cầu dẫn chỉ vào bị Diệp Thần đá thương trong ba người một Nhân Đạo: "Ngươi nói, vừa này Diệp Thần là thế nào đưa các ngươi đá thương?"

"Về Tam thiếu gia, ta. . Chúng ta không có nhìn rõ ràng hẳn là thế nào xuất tay, chỉ cảm thấy ánh mắt hoa lên chúng ta liền bay ra ngoài, một thân xương đều đã gãy đến mấy cái."

Cầu dẫn con mắt hí lại, nhìn bị Diệp Thần giẫm mặt hạ nhân hỏi: "Liền ngươi cũng không thấy rõ sao?"

"Về Tam thiếu gia, ta nhìn rõ ràng, Diệp gia phế thể hẳn vô dụng cái gì kỹ xảo, một bạt tai một cước chúng ta liền bay ra ngoài, động tác quá nhanh,

chúng ta phản ứng không kịp nữa."

"Câm miệng!" Cầu dẫn ánh mắt lạnh lẽo, "Ngươi cái này người ngu ngốc! Trong óc trang chính là thi sao? Như hấn là phé thể, vậy là ngươi cái gì? Phé thể năng khi các ngươi hào không có lực phản kháng hạ đưa các ngươi xương sườn đá gãy ba cái sao?"

"Vâng, vâng!" Hạ nhân kia khẽ run rẩy, không dám nói thêm nữa.

Cầu dẫn trong lòng bay lên một tia cảm giác nguy hiểm, Diệp Thần thoát khỏi phé thể, hiện nay biến thành có thể tu luyện người, Diệp Vãn Thiên nhất định sẽ đem một thân sở học đều dạy cho con của mình, kể từ đó, không đơn thuần là bọn họ cầu gia, liền ngay cả Triệu gia cùng Đoan Mộc gia cũng không thể chỉ lo thân mình.

Cầu gia, Triệu gia, Đoan Mộc gia, ba nhà thế lực không kém bao nhiêu, mà Diệp gia nhưng là yếu nhất, bọn họ đã sớm muốn chiếm đoạt Diệp gia, nhưng bởi vì có Diệp Vãn Thiên tồn tại mà không dám vọng động.

Cầu dẫn làm người khá là trầm ổn, rất có tâm kế, bởi vậy tại cầu gia mấy cái con vợ cả trong các đệ tử, là tối chịu gia chủ cùng trưởng lão coi trọng một cái, Lâm thành tình thế cũng biết đến so với bình thường đệ tử muốn nhiều.

Mấy năm trước bọn họ tam đại gia tộc từng trong bóng tối các xuất động một tên cửu đoạn đỉnh cao trưởng lão thăm dò Diệp Vãn Thiên thực lực, kết quả ba tên trưởng lão liền một chiêu cũng không từng tiếp đó, may mà Diệp Vãn Thiên cũng không sát tâm, cũng không có vạch trần thân phận của bọn hấn.

Diệp Vãn Thiên tại Diệp gia không để ý tới tộc sự, cho nên đối với tam đại gia tộc tuy rằng có lực uy hiếp, nhưng không có áp lực, điểm này tam đại gia tộc chủ nhân đều là biết, cầu dẫn tự nhiên cũng rõ ràng, cho nên bất luận Diệp Vãn Thiên thực lực sâu không lường được đến mức nào, đối với bọn hấn ba nhà mà nói đều không có uy hiếp.

Hiện nay Diệp Thần thoát khỏi phé thể, có thể tu luyện, như vậy tình huống thì không như vậy, Diệp Thần lẽ nào cũng sẽ như Diệp Vãn Thiên như vậy phải không? Nếu là Diệp Thần cường đại lên, hấn sẽ không có chiếm đoạt tam đại gia tộc ý nghĩ sao?

"Diệp Thần, ta quyết không thể cho ngươi trưởng thành, ngươi không thể sợ, nhưng ngươi nhưng có một cái đáng sợ phụ thân, nếu là tương lai ngươi tận đến Diệp Vãn Thiên chân truyền, vậy chúng ta tam đại gia tộc liền muốn đại họa lâm đầu." Cầu dẫn thì thầm tự nói, trong mắt loé ra một tia hung tàn, "Vô độc bất trượng phu, ngươi cần phải chết, tại còn chưa trưởng thành trước đó!"

Cầu dẫn muốn tính kế Diệp Thần, Diệp Thần căn bản không biết, lúc này hấn đang cùng Nam Nhi tại trên đường phố đi dạo, Lâm thành có quá nhiều mới mẻ đồ vật, là hấn tại Địa Cầu chưa từng nhìn thấy, tuy rằng tâm trí của hấn đã không phải là cái tiểu hài tử, nhưng vẫn cứ có chút ngạc nhiên.

Ở một cái ngã tư đường đầu đường phân nhánh nơi, Diệp Thần đang muốn hướng về quẹo phải, Nam Nhi nhưng lôi kéo chéo áo của hấn, "Thiếu gia, ngươi xem bên kia thật náo nhiệt nì, chúng ta qua xem một chút đi."

Theo Nam Nhi ngón tay phương hướng, Diệp Phàm thấy được bên trái đường phố lối vào đứng thẳng đền thờ, trên đó viết "Lâm thành điều thị" bốn chữ lớn.

"Đi thôi đi xem xem" Diệp Thần đối với điều thị không có hứng thú gì, nhưng là không muốn quét Nam Nhi hưng, xoay người hướng về điều thị nhai đi đến.

Con đường này rất náo nhiệt, hai bên tất cả đều là trà lâu, phía trước loáng thoáng truyền đến nhiều tiếng lanh lảnh chim hót, đường phố hai bên trong trà lâu ngồi đầy nhân, quần áo cẩm tiên, hiển nhiên đều là chút gia cảnh không sai người.

Điều thị ngay phía trước khoảng trăm mét, điều phiến môn từng người chiếm một cái quầy hàng, quầy hàng trên mang theo từng cái từng cái điều lung, trong lòng đều là chút Diệp Thần chưa từng gặp gỡ loài chim. Từng bày từng bày nhân vây quanh ở điều lung trước quan sát, rất là náo nhiệt.

Đột nhiên, Nam Nhi kéo lại Diệp Thần, nhỏ giọng nói: "Thiếu gia chúng ta đi thôi. Nơi này chơi không vui, chúng ta đi nơi khác."

Diệp Thần nghi hoặc mà nhìn Nam Nhi, Nam Nhi trong mắt rõ ràng có một tia kinh hoảng, tuy rằng nàng tại che giấu, nhưng nhưng vẫn bị Diệp Thần bắt giữ đến.

"Nếu đã tới, như vậy chúng ta nhìn lại đi." Diệp Thần nói.

"Nhưng là. . . Thiếu gia chúng ta vẫn là đi thôi." Nam Nhi lôi Diệp Thần cánh tay trở về kéo.

"Nam Nhi, nói cho ta biết ngươi đến tột cùng sợ cái gì?" Diệp Thần bất động như núi, mặc cho Nam Nhi làm sao cũng kéo không nhúc nhích.

Nam Nhi cuống lên, ngón tay út hướng về trong đó một cái điều phiến quầy hàng, cái kia quầy hàng vây quanh một đám người, bắt quá mỗi một cái đều là tu luyện người, hơn nữa còn là tuổi trẻ con cháu, Diệp Phàm ánh mắt trong nháy mắt liền tập trung tại một người trong đó trên người, trên người mặc màu xanh cẩm y Diệp Thanh.

"Thiếu gia, Diệp Thanh cái kia người xấu tại, còn có Triệu gia người cũng tại, chúng ta đi thôi." Nam Nhi lôi kéo Diệp Thần ra bên ngoài kéo.

Diệp Thần cười nhạt, cho nàng một cái yên tâm ánh mắt, hôm nay đi ra trọng yếu nhất một mục đích chính là thoát khỏi phé vật tên, không vì cái khác,

chỉ vì từ đây sau đã không còn nhân ở sau lưng chỉ chỗ chỗ, nghị luận sôi nổi, Diệp Thần tuy rằng không thèm để ý bị người nghị luận, nhưng hẳn lưu ý lên bên trong gia tộc người đều bởi vì mình là phế thể mà ở Diệp Vấn Thiên trước mặt gần giọng kỳ quặc.

"Nam Nhi, đừng sợ, theo ta quá khứ." Diệp Thần vỗ vỗ đầu của nàng, lôi kéo nàng trực tiếp đi tới Diệp Thanh bọn hắn chỗ ở điều than biên.

Cảm giác được có người đến gần, hầu như mọi người đều xoay đầu lại, mọi người ánh mắt đều có không giống, có vô cùng kinh ngạc, có vô cùng kinh ngạc, có hèn mọn, có âm lãnh.

Diệp Thần trực tiếp đem Triệu gia người cùng Diệp Thanh không nhìn, nhìn về một cái bài điều trong lồng chim nhỏ đối với Nam Nhi nói rằng: "Nam Nhi, ngươi yêu thích cái kia một con, ta mua được đưa cho ngươi."

"Thiếu gia, chúng ta đi nơi khác mua đi, nơi này không dễ nhìn." Nam Nhi lôi kéo Diệp Thần góc áo nhỏ giọng nói rằng, tuy rằng nàng không có quay đầu đi xem, thế nhưng có thể cảm giác được chu vi vô số đạo ánh mắt rơi vào mình và thiếu gia trên người.

Diệp Thanh sắc mặt khó coi, cho tới nay Diệp Thần đều là hắn khi dễ đối tượng, đối với cái này Diệp Thần cái phế vật này chưa bao giờ để vào trong mắt, thường xuyên lấy hắn tìm nhạc, một tháng trước tại trong sân nhỏ bị Diệp Vấn Thiên lấy hạt thông bắn trúng chân, để hắn làm được vài ngày người què, trong lòng vẫn kìm nén một cỗ lửa giận, hiện nay lần thứ hai nhìn thấy Diệp Thần, dĩ nhiên hoàn toàn không thấy sự hiện hữu của hắn, trong mắt lộ ra một tia tàn khốc, bất quá khi Triệu gia nhân diện ngược lại cũng không có biểu hiện ra cái gì quá kích hành vi.

"Đường đệ, không ở trong nhà đợi cố gắng tu dưỡng thân thể, vì sao khắp nơi chạy loạn, thân thể của ngươi vốn là kém, nếu là có cái tốt xấu, Nhị thúc lão nhân gia hẳn sẽ lo lắng." Diệp Thanh chứa một bộ quan tâm dáng vẻ. Thật là nói, ngươi một cái phế thể cũng không sợ đi ra cho gia tộc mất mặt sao?

"Không nhọc anh họ quan tâm, ta mặc dù là phế thể, nhưng đường vẫn là đi được động, trùng hợp đi ngang qua nhìn thấy anh họ cùng Triệu gia đệ tử thiên tài đều tại, liền lại đây tập hợp tham gia náo nhiệt. Thuận tiện mua một con đẹp để chim nhỏ đưa cho Nam Nhi." Diệp Thần chuyển sang đây xem mấy người một chút, bình tĩnh nói.

"Ồ? Diệp thiếu làm đến thật sự không đúng dịp, cái này quây hàng chim nhỏ đều bị chúng ta quy định sẵn hạ xuống." Triệu gia con vợ cả đệ tử Triệu Hạo áo gấm màu tím, tay cầm một cái quạt giấy trái phải lay động, ánh mắt nhưng thình thoảng địa rơi vào Nam Nhi trên người, "Bất quá diệp thiếu nha đầu ngược lại là ta thấy mà yêu có thể thiên hạ, nếu là nàng yêu thích, bốn thiếu gia liền mua lại đưa cho nàng, quyền khi một điểm tâm ý, diệp thiếu cũng không cần tiêu pha, những này chim nhỏ cũng không tiện nghi, diệp thiếu tiết kiệm được số tiền này nhiều cho mình bồi bổ thân thể."

Triệu Hạo có thể nói độc ác, hết lần này tới lần khác lại không được vết tích, ngược lại giống như thật sự vì làm Diệp Thần nghĩ, bồi bổ thân thể? Ý tứ chính là nói tiết kiệm được số tiền này cảm uống thuốc. Biến tướng nói móc trào phúng.

"Đa tạ Triệu gia thiếu gia hảo ý, Nam Nhi một cái ti tiện nha hoàn không dám chịu đựng ngài lễ vật." Nam Nhi tuy nhỏ, nhưng là không phải ăn chay, trực tiếp trước mặt mọi người bác bỏ Triệu Hạo mặt mũi. Từ chối đến uyển chuyển, dưới tình huống như vậy vừa để Triệu Hạo lúng túng, nhưng không có cách phát tác.

Triệu Hạo sắc mặt hơi cứng đờ, bên người ba tên con thứ trong các đệ tử một người nhất thời giật dử, quát lạnh nói: "Lớn mật, ngươi một cái tiện tỳ, dĩ nhiên không biết tốt xấu, Tam ca đưa cho ngươi đồ vật đó là phúc phần của ngươi, lại dám từ chối, ai cho ngươi lá gan?"

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương thứ 9: nắm đấm lớn chính là đạo lý quyết định

Chương thứ 9 nắm đấm lớn chính là đạo lý quyết định

"Câm miệng của ngươi lại, cút sang một bên!" Diệp Thần trong mắt lộ ra một tia ánh sáng lạnh lẽo, "Ngươi là thân phận gì, dám đối với ta nha đầu hồ to gọi nhỏ, ta cũng muốn hỏi một chút, lại là ai cho ngươi lá gan? Chủ tử của ngươi Triệu Hạo sao?"

Lời này vừa nói ra, Triệu gia vài tên con thứ đệ tử cùng Triệu Hạo sắc mặt đều trở nên rất khó coi, lời ấy có thể nói tru tâm, trong bọn họ bản lĩnh con vợ cả cùng con thứ quan hệ, nhưng từ Diệp Thần trong miệng nói ra nhưng thành hạ nhân cùng chủ nhân quan hệ, tuy rằng biết rõ Diệp Thần đang ly gián, trong lòng vẫn cứ khó tránh khỏi một trận không khoái.

Không đơn thuần là Triệu gia người, liền ngay cả Diệp Thanh cùng với người chung quanh đều là vô cùng kinh ngạc vô cùng, bọn họ không rõ dĩ vãng mềm yếu Diệp Thần vì sao đột nhiên trở nên cường ngạnh như vậy, mấy chục đạo ánh mắt đồng thời quăng tới.

"Hừ! Ngươi một tên phế vật mà thôi!" Triệu gia tên kia con thứ đệ tử cười gằn, đầy mặt khinh miệt vẻ, ưỡn thẳng thân thể, trên cao nhìn xuống nhìn Diệp Thần, "Thực lực chính là là gan, hôm nay ta muốn cho ngươi rõ ràng, giáo huấn một tên phế vật, Diệp gia cũng sẽ không vì ngươi ra mặt!"

Triệu Hạo không nói gì, hắn sẽ không trực tiếp đối với Diệp Thần động thủ chính là là bởi vì hắn phụ thân đã từng nhắc nhở quá hắn, loáng thoáng cũng biết Diệp Thần phụ thân Diệp Văn Thiên là một người đáng sợ, hiện nay có con thứ đệ tử làm này chim đầu đàn, hắn kiên quyết không có ngăn cản lý do.

"Chúng ta mấy đại gia tộc tại Lâm thành từ trước đến giờ sống chung hòa bình, hà tất vì một chút chuyện nhỏ tổn thương hòa khí." Lúc này Diệp Thanh nói chuyện, "Như vậy đi, hôm nay là ta đường đệ không đứng trước, để hắn cho Triệu gia chịu nhận lỗi, việc này liên tính bỏ qua làm sao?"

Diệp Thần không nói gì, sắc mặt bình tĩnh, Triệu gia tên kia con thứ đệ tử đưa mắt nhìn sang Diệp Thanh, cười nói: "Không biết hai ít phải cho ngươi cái phế vật này đường đệ làm sao cái chịu nhận lỗi pháp."

Diệp Thanh nhìn về phía Diệp Thần, trong lòng một trận cười lạnh, hắn biết Triệu gia mấy người chắc chắn sẽ không đơn giản bỏ qua, mà thôi Diệp Thần vừa này biểu hiện đến xem cũng sẽ không nhượng bộ, cho nên hắn chuẩn bị tưới dầu lên lửa, tốt nhất là Diệp Thần bị Triệu gia người đánh thành tàn phế, đến lúc đó tại Diệp gia hắn cũng có lời giải thích, Diệp Thần không đứng trước, không chịu xin lỗi còn mạnh hơn ngành kiều ngạo, bị người đánh cho tàn phế, mà lại Triệu gia có mấy người tại, hắn giúp đỡ cũng vô lực ngăn cản. Kể từ đó liền có thể rửa sạch quan hệ.

"Không bằng như vậy, mâu thuẫn là do Nam Nhi nha hoàn này mà lên, ta đường đệ Diệp Thần cho các ngươi Triệu gia phối cái không phải, để Nam Nhi tiếp thu tam thiếu lễ vật, như vậy không phải đều đại hoan hỉ sao?" Diệp Thanh cười nói.

Triệu gia mấy người vừa nghe, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười ha ha, Triệu Hạo nhìn Diệp Thanh một chút, trong ánh mắt ẩn hàm một tia mặc danh thâm ý.

Diệp Thần lửa giận trong lòng bốc lên, để hắn xin lỗi còn muốn cho Nam Nhi bị ép tiếp thu Triệu Hạo lễ vật, nếu là truyền đi, Diệp Thần sợ là so với dĩ vãng càng thêm khiến người ta cười nhạo.

"Anh họ hảo ý Diệp Thần ghi nhớ trong lòng." Diệp Thần đặc biệt đem hảo ý hai chữ cắn đến đặc biệt trọng, sau đó nhìn về phía Triệu gia mấy người, thân nhiên nói: "Ta đường đệ Diệp gia con vợ cả huyết mạch, há có thể hướng về ngươi một cái Triệu gia con thứ nhận lỗi, ngươi là mộng vẫn không có làm tỉnh ba. Còn Nam Nhi cũng sẽ không tiếp nhận người khác đồ vật."

Lời này vừa nói ra, Diệp Thanh trong lòng cười thầm, cùng Triệu Hạo hai người ánh mắt hơi dừng vào, lẫn nhau đều rõ ràng trong đó hàm nghĩa, chỉ có vài tên con thứ đệ tử sắc mặt âm trầm, nhiều lần bị một tên phế vật khinh thị, lửa giận khó có thể áp chế.

"Cho ngươi cơ hội ngươi không quý trọng, như vậy ta cũng chỉ có cố gắng giáo huấn ngươi một phen." Tên kia con thứ đệ tử cười lạnh nói, "Hôm nay qua đi ngươi sẽ minh bạch, một cái phế thể, liên tính sau lưng có gia tộc cũng không chiếm được chỗ đứng, không hiểu được cúi đầu rất dễ dàng bán thân bất toại."

Nói xong, tên kia con thứ đệ tử bước chân bước ra, thân thể hơi động liền vọt lên, cánh tay duỗi một cái, nắm tay thành trảo, chụp vào Diệp Thần bả vai, mang theo một cỗ kinh phong.

Diệp Thần khoe miệng nổi lên không dễ phát hiện cười lạnh, bất động như núi, tùy ý cái tay kia chụp tới, Triệu gia con thứ đệ tử nhận định Diệp Thần là phế thể, cho là hắn bị chính mình dọa đến, quên mất né tránh, sắc mặt trong nháy mắt liền trở nên dữ tợn lên, cái tay kia đã rơi vào Diệp Thần bả vai, "Phế vật chính là phế vật, ta tiện tay đều có thể bóp chết ngươi!"

Đột nhiên, Triệu gia con thứ đệ tử biến sắc, hắn cảm giác mình tay như là chụp vào thép thiết cốt bên trên, còn chưa phản ứng lại, chỉ thấy Diệp Thần vai hơi chấn động, một cỗ đại lực truyền đến, chấn động đến mức hắn ngũ tạng bốc lên, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Đang lúc này, Diệp Thần rút cục động, cánh tay vung lên, màu đồng cổ da thịt bàn tay trên không trung liên tục lay động.

Đùng! Đùng! Đùng!

Liên tiếp ba cái bạt tai, mạnh mẽ đánh ở đối phương thân trên mặt, sau đó nổ lớn một thanh âm vang lên, Triệu gia con thứ đệ tử liền bay ra ngoài, Diệp Thần như một con báo săn giống như lao ra, tại đối phương rơi xuống đất một khắc kia, một cước đạp ở trên ngực.

"Phế vật cũng có thể giết chết ngươi, ngươi nói ngươi là cái gì?" Diệp Thần ngồi xổm xuống đưa tay vuốt Triệu gia con thứ đệ tử sưng đỏ như lợn đầu giống như gò má, đậm cười nói.

Người chung quanh tất cả đều gần như hoá đá, nhìn về phía Diệp Thần ánh mắt tràn ngập kinh ngạc, Diệp Thanh càng là đầy mặt tái nhợt, hàm răng đều cắn đến cọt kẹt tiếng vang, dĩ vãng phế thể dĩ nhiên tại gần gần trong vòng một tháng trở nên lợi hại như vậy, để hắn có cường đại cảm giác nguy hiểm.

"Diệp gia phế thể, ngươi dám như thế nhục nhã ta Triệu gia đệ tử, muốn chết!"

Triệu gia hai gã khác con thứ đệ tử rống to một tiếng vọt lên, Triệu Hạo không có ngăn cản, trong lòng hắn cũng là chấn động, muốn xem xem đột nhiên chuyển biến Diệp Thần đến cùng lợi hại bao nhiêu.

Một vệt ánh sáng lạnh hiện ra, Triệu gia một tên con thứ đệ tử cầm trong tay cương đao đánh giết mà tới, Diệp Thần thân thể sùnn di, đao phong tự chớp mũi một tác nơi xẹt qua, đuôi phải cao toàn hoành bày ra, vù địa một tiếng, bốn phía không khí đều bị chấn tan, cái chân kia dường như rơi thép bình

thường đánh hướng về thân thể của đối phương.

Cầm đao Triệu gia con thứ đệ tử kinh hải, thân thể một lùn, một cái cho vay nặng lãi hiềm hiềm tách ra, với này đồng thời một người khác công kích được, quyền phong gào thét, ép thẳng tới Diệp Thần sau nã, Diệp Thần xem đều không có liếc mắt nhìn, cả người như một con chim điều hầu giống như bay lên trời, xoay người xuất chân, ở giữa người kia cầm.

"Răng rắc!"

"Ầm!"

Đầu tiên là xương nứt âm thanh, một cổ máu tươi bắn nhanh mà ra, hỗn hợp mấy viên hàm răng, sau đó một tiếng vang lớn, Triệu gia tên kia con thứ đệ tử bị này một giao đá đến không trung cao hai, ba mét, như một cái đồng cát bình thường âm âm rơi xuống đất, hai tay che miệng kêu thảm thiết không ngớt.

Triệu Hạo rốt cục biến sắc, Diệp Thần thực lực hoàn toàn nằm ngoài sự dự liệu của hắn, vài tên vừa bước vào ngũ đoạn con thứ đệ tử dĩ nhiên một chiêu dưới liền mất đi lực chiến đấu, như vậy Diệp Thần là tu vi gì? Đã tiến vào lục đoạn sao?

Diệp Thanh cả người đều đang phát run, trong mắt loé ra điên cuồng đồ kỵ cùng vẻ oán độc, toàn bộ điều khu phố vây xem người nhưng là đầy mặt vẻ mặt như gặp phải quỷ, làm mười ba năm phế vật, đột nhiên trở nên cường hãn như vậy. Để bọn hắn có loại đặt mình trong mộng cảnh cảm giác.

Hầu như mỗi người đều tin tưởng Diệp Thần mất tích nửa năm này chiếm được kỳ ngộ, bằng không một cái phế thể không thể nào tại ngắn ngắn mấy tháng bên trong cường đại mức độ như vậy.

Triệu Hạo ánh mắt rơi xuống Diệp Thanh trên người, gặp Diệp Thanh trong mắt điên cuồng căm ghét cùng oán độc mới khẳng định hắn cũng không biết Diệp Thần từ lâu thoát khỏi phế thể trở nên cường hãn như vậy.

Diệp Thần nhanh chân đi hướng về Triệu gia tên kia cầm trong tay cương đao con thứ đệ tử, hắn lúc này có một loại khí thế mạnh mẽ, như là một con mãnh thú tại cất bước, để tên kia con thứ đệ tử bay lên một loại sợ hãi, hắn hét lớn một tiếng: "Phế thể, ta cũng không tin này thời gian mấy tháng ngươi có thể lợi hại bao nhiêu!"

Tên kia con thứ đệ tử cương đao một quăng, vèo một tiếng bay tới, Diệp Thần nghiêng đầu, cương đao mang theo phong thanh từ bên tai bay qua, địa phương một tiếng sâu sắc cắm vào phía sau một cái mộc trụ bên trong, thân đao trái phải lay động ong ong trực tiếp rung.

Tên kia con thứ đệ tử ném cương đao, cả người như một con dã thú giống như vọt lên, đạp lên bước tiến, thân hình linh hoạt, từng quyền công hướng về Diệp Thần chỗ yếu, mỗi một quyền đánh ra đều nương theo không bạo tiếng, nắm đầm nơi đi qua hết thấy khí lưu đều bị chịu đến dẫn dắt tụ tập tại nắm đầm phía trước.

Quyền phong gào thét, kinh đạo cương mãnh, chiêu nào chiêu nấy đoạt mệnh, xem ra Triệu gia tên này con thứ đệ tử xuống tay độc ác, muốn Diệp Thần mệnh.

Người chung quanh tất cả đều khản trương lên, nguyên bản hai đại gia tộc trong các đệ tử ma sát đã thẳng cấp làm sinh tử tranh đấu, Diệp Thanh cùng Triệu Hạo đều không có ngăn cản ý tứ, người trước cùng người sau có đồng dạng tâm tư, hi vọng Diệp Thần chết ở chỗ này, mà bọn họ cũng sẽ không gánh chịu quá to lớn trách nhiệm, hiềm thấy có người nguyện ý làm giết người đao.

Diệp Thần thân như du long, đối phương mỗi một lần sắc bén công kích đều bị hắn thành công tách ra, tình cờ đánh trả một lần, ở bên nhân xem ra hắn như là bị Triệu gia con thứ đệ tử áp chế, ở vào hạ phong.

Chỉ có Diệp Thần trong lòng mình rõ ràng, hắn chỉ là không muốn làm cho người sờ vuốt thanh thực lực của hắn mà thôi, không thể không nói, Triệu gia không bạo quyền xác thực không phải chuyện nhỏ, quyền pháp vừa ra, càng là mạnh mẽ đem thực lực tăng lên rất nhiều.

"Phế thể chính là phế thể, ngươi cho rằng mất tích nửa năm đạt được điểm kỳ ngộ là có thể cùng ta bới tranh đấu sao? Tại ta Triệu gia không bạo quyền dưới, ngươi không hề có lực hoàn thủ, ta đánh gãy ngươi kinh mạch toàn thân, cho ngươi triệt để biến thành phế vật, ta ngược lại muốn xem xem Diệp gia sẽ hay không vì ngươi ra mặt." Triệu gia con thứ đệ tử ổn đứng thượng phong, gặp Diệp Thần không ngừng né tránh, nhất thời lại lớn lối lên, trong mắt lộ ra một cổ vẻ tàn nhẫn.

"Ngươi bắt quả là Triệu Hạo phía sau cái mông lay động đuôi một con chó, thân thể ngũ đoạn tu vi, dựa vào một bộ không bạo quyền liền dám kiêu ngạo như thế?"

Diệp Thần cười lạnh, bàn tay đột nhiên mở ra, đột nhiên chụp vào đối phương công kích mà đến con kia nắm đầm, tốc độ kia cùng góc độ dường như linh dương mọc sừng, làm cho đối phương không có dấu vết mà tìm kiếm, khó có thể tách ra.

Vù địa một tiếng, quyền phong mạnh mẽ bị Diệp Thần bàn tay niết tán, đối phương nắm đầm rơi vào trong lòng bàn tay, năm ngón tay đột nhiên vừa thu lại, ca sát răng rắc vang lên liên tiếp xương nứt âm thanh, Triệu gia tên kia con thứ đệ tử lập tức hét thảm lên, bộ mặt đều vận vẹo đến thay đổi hình, xương tay hầu như đều bị bóp nát.

Đột nhiên hình thức nghịch chuyển khiến mọi người chờ ra một lúc, rõ ràng vừa nãy Diệp Thần vẫn nằm ở tuyệt đối hạ phong, không rõ làm sao sẽ trong chớp mắt liền tóm lấy tay của đối phương.

"Không bạo quyền rất lợi hại phải không?" Diệp Thần mang trên mặt người hiền lành nụ cười, trên tay độ mạnh yếu nhưng gia tăng một phần, đem tay của đối phương cốt hoàn toàn tạo thành mảnh vỡ, "Không còn tay, người còn có thể hay không thể đánh ra không bạo quyền?"

"Diệp thiếu, người quá mức đi, nói như thế nào hẳn cũng là chúng ta Triệu gia con thứ đệ tử, không phải là hạ nhân, người làm như thế để Triệu gia còn gì là mặt mũi?" Triệu Hạo sắc mặt khó coi, lên tiếng nói.

Diệp Thần nhàn nhạt nhìn hẳn một cái, "Năm trăm năm chính là đạo lý quyết định, đây là các người mới vừa nói, bây giờ ta nguyên văn xin trả, không mạnh mẽ dạy dỗ một trận, ngày sau có phải hay không cái gì a miêu a chó đều có thể bò đến ta Diệp Thần trên đỉnh đầu tới kéo thì kéo niếu?"

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương thứ 10: thân thể ngũ đoạn

Chương thứ 10 thân thể ngũ đoạn

Diệp Thần nói xong cánh tay run lên, Triệu gia tên kia con thứ đệ tử thân thể trực tiếp lẳng không bay lên, một con màu đồng cổ năm trăm hoa Phá Không khí, chấn động đến mức khí lưu đều tại ong ong, oanh địa một tiếng bắn trúng hẳn bụng dưới.

"Phốc!"

Triệu gia con thứ đệ tử như điều đứt dây, trên không trung xẹt qua một đạo mỹ lệ đường pa-ra-bôn, phun ra một ngụm máu sắc thái hồng, bịch một tiếng hường rơi vào Triệu Hạo trước người.

"Người... Người phê bỏ đan điền của ta..." Triệu gia con thứ đệ tử âm thanh cực kỳ oán độc mang theo sâu sắc tuyệt vọng, phốc! Lại một ngụm máu tươi phun ra ngoài, mắt nhắm lại ngất đi.

Diệp Thần nhếch miệng nở nụ cười, sờ sờ cằm, nói: "Như người tư chất như vậy vĩnh viễn cũng không cách nào đột phá đến Mệnh Hải bí cảnh, đan điền đối với người mà nói có cũng được mà không có cũng được, không dùng được." Nói xong, Diệp Thần xoay người đi tới điều phiến quây hàng trước, chỉ vào cái kia giam giữ một con bảy màu chim nhỏ tước điều lung, nói: "Lão bản, này con điều ta mua bao nhiêu tiền?"

"Không mắc... Không mắc... Diệp thiếu muốn, giá vốn cho ngài, năm trăm cái kim tệ." Lão bản run lẩy bẩy cả linh hồn, vừa nãy Diệp Thần biểu hiện ra cường thế cùng tàn nhẫn hẳn nhưng là tận mắt nhìn thấy, không dám đắc tội.

Diệp Thần cười cười, ném ra một túi kim tệ, nhắc theo điều lung, lôi kéo có chút phát mộng trong mắt nhưng lộ ra kích động Nam Nhi xoay người liền muốn rời khỏi.

"Đứng lại!" Diệp Thanh quát lên.

Diệp Thần xoay đầu lại, kinh ngạc nhìn Diệp Thanh, nói: "Anh họ gọi ta lại có chuyện gì sao?"

"Người không thể cứ đi như thế!" Diệp Thanh nhìn chằm chằm Diệp Thần, tức giận nói: "Người biết người ngày hôm nay hành động sẽ cho chúng ta Diệp gia mang đến thế nào phiền phức sao?"

"Anh họ muốn làm sao?" Diệp Thần ánh mắt như đao nhìn thẳng Diệp Thanh con mắt, "Lẽ nào anh họ cho là ta Diệp gia người đáng đời bị người khác khi dễ? Người Diệp Thanh ném nổi người kia, ta Diệp Thần có thể không ném nổi!"

"Người!" Diệp Thanh sắc mặt tái nhợt, chỉ vào Diệp Thần nói không ra lời, chỉ cảm thấy ngực khí huyết sôi trào, suýt nữa một miệng phun ra, hẳn có loại xông lên đem Diệp Thần xé nát kích động, nhưng lý trí nói cho hẳn biết, bây giờ Diệp Thần hay là cũng không thể so hẳn vừa bước vào thứ sáu đoạn hẳn nhược, tức giận đến thân thể liên tục run run mấy lần, sắc bên trong lệ nhắm, nói: "Việc này ta sẽ bảo đảm gia chủ, gia chủ thì sẽ trách phạt người!"

"Ta đang chờ gia chủ truyền cho ta!" Diệp Thần bỏ lại một câu nói như vậy, liếc Diệp Thanh một chút cùng Nam Nhi nhanh chân rời đi.

Tại Diệp Thần xoay người một khắc kia, Diệp Thanh thấy rõ ràng trong mắt của hẳn xem thường, nhất thời dường như có một thanh Đao Từ cắm ở trái tim, chẳng bao lâu sau ở trước mặt hẳn nhấc nhấc chịu đựng phế vật, hiện nay nhưng lẩy như vậy tư thái đối với hẳn, để Diệp Thanh có kích động đến mức muốn nhảy lên.

"Diệp Thần, ta nhất định sẽ làm cho ngươi từ!" Diệp Thanh khắp nơi hung tàn, nhìn Diệp Thần bóng lưng đốt ngón tay đều nắm đến trắng bệch.

Điều thị mọi người đều nhìn cái kia rồi đi màu trắng bóng lưng, trong mắt cũng không còn dĩ vãng hèn mọn, khinh thị, cướp lấy chính là một loại sợ hãi, hôm nay Diệp Thần thủ đoạn có thể nói là tàn nhẫn, nửa điểm không lưu tình, biến mất nửa năm, từ một cái không thể tu luyện phế thể đột nhiên quật khởi, tại này Lâm thành ngoại trừ mấy đại gia tộc cùng phủ thành chủ người, ai dám đắc tội?

Từ khi ngày ấy Diệp Thần từ điều thị trở lại Diệp gia sau đó, đã qua ba ngày, Diệp gia gia chủ cũng không hề gọi nhân truyền cho hắn. Triệu gia cũng không có cái gì rõ ràng phản ứng, chính chuyện là bọn họ đuối lý trước, lại là Triệu gia người động thủ trước, cho rằng có thể tùy ý bắt nạt một cái phế thể, nhưng không muốn tài nghệ không bằng người, ngược lại bị nhân đánh cho gần chết, cũng chỉ hảo xoa sạch răng Vương trong bụng thôn.

Cầu gia càng không có động tĩnh gì, bất quá mấy cái hạ nhân mà thôi, khiêu khích Diệp gia thiếu chủ vốn là không nên, cho nên cũng không có ai vì bọn hắn ra mặt.

Mấy ngày nay, Diệp Thần trước sau như một ở sau núi tu luyện, lấy hắn bây giờ lực lượng, những này màu đen thiết đã không thích hợp hắn rèn luyện, mà Bá Vương quyền ẩn nhưng có thể nhanh chóng tiêu hao thể lực, trống trải vùng rừng núi trên, Diệp Thần thân ảnh như một con hung mãnh sư tử, tàn mất ra một cỗ thô bạo, hai tay huy động xuất hiện từng đạo từng đạo tàn ảnh, quanh người khoảng một thước khí lưu đều hướng về nắm đấm nơi tụ tập, mỗi một quyền đánh ra, khí lưu chấn động, phát ra một tiếng tiếng vang, dường như có một vị Bá Vương đang nộ hồng.

Diệp Thần như là không biết mệt mỏi, một lần lại một lần, rờn rã đánh một cái buổi chiều Bá Vương quyền ẩn, rốt cục tiêu hao trong cơ thể cuối cùng một tia thể lực, cả người mồ hôi như mưa, tóc, quần áo tất cả đều ướt đầm, ngực chấp trùng, lớn tiếng thở hổn hển.

Ngay vào lúc này, ngực thần bí ẩn ký phát sinh vị nhiệt, tinh khiết linh khí tuôn ra, nhanh chóng chảy về phía tứ chi tám mạch, sau đó lại chảy vào trong cơ thể, một lần lại một lần tẩy luyện, tại linh khí tẩy luyện hạ, bắp thịt càng ngày càng no đủ, càng ngày càng cứng rắn, hàm chứa mạnh mẽ lực bộc phát.

Chín cái chu thiên sau khi, linh khí lại tụ động dừng lại, không lại tẩy luyện bắp thịt, mà là trực tiếp hướng về một cái tế bào hạt nhỏ tụ tập, cuộn cuộn không ngừng chui vào trong đó, tại mấy ngày nay trong tu luyện, cái kia viên tế bào hạt nhỏ vốn là đã đạt đến bạo liệt biên giới, trước mắt đang hút thu rồi lượng lớn linh khí rốt cục nổ lớn nứt ra, dôi dào tinh lực tràn ngập khắp toàn thân mỗi một tác địa phương, thân thể lại một lần đạt được điều luyện, bắp thịt càng thêm có tính dai.

"Lần thứ hai thức tỉnh một con man thú chi lực, hay là lại thức tỉnh ba con man thú chi lực, trải qua tinh lực điều luyện thân thể sau khi, ta liền có thể trực tiếp tiến vào đệ ngũ đoạn luyện cốt cảnh giới!" Diệp Thần tự nói giống như nói rằng.

Hiện nay trong thân thể của hắn có bốn viên màu vàng tế bào hạt nhỏ, mỗi một cái tế bào nổ tung sau khi đều sẽ hóa thành một viên màu vàng hạt nhỏ. Đại diện cho thức tỉnh rồi một con man thú lực lượng!

Lần trước ở mảnh này phía sau núi nơi sâu xa hấp thu chứa đựng tại ẩn ký bên trong linh khí đã tại này thời gian mấy ngày bên trong toàn bộ hết sạch, Diệp Thần chung quy là đánh giá thấp thân thể của hắn hấp thu linh khí lượng, nguyên tưởng rằng đem ẩn ký bên trong linh khí chứa đựng đến no đủ trạng thái, đầy đủ hắn tiến vào thân thể ngũ đoạn, không nghĩ tới mới thức tỉnh một cái tế bào hạt nhỏ liền hết sạch hết thấy linh khí.

Thời gian nửa tháng vội vã trôi qua, bên trong khoảng này thời gian, Diệp Thần mỗi cách ba ngày thì sẽ sau khi tiến vào sơn nơi sâu xa đi chứa đựng linh khí, sau đó trở về tu luyện, trên đường cũng gặp gỡ vài con cấp sáu dã thú, bất quá đều bị hắn giết chết, xem như là hữu kinh vô hiểm, không có gặp phải càng cường đại hơn.

Diệp Thần vẫn đều tại khoảng cách chỗ tu luyện ba trăm dặm trong núi thăm hấp thu linh khí, không dám thâm nhập hơn nữa, sợ gặp gỡ cấp tám dã thú, đến lúc đó liền tính muốn chạy trốn cũng không thể. Này thời gian nửa tháng bên trong, hắn lần thứ hai thức tỉnh rồi hai viên tế bào hạt nhỏ, trong cơ thể có sáu con man thú lực lượng, trải qua mười mấy lần linh khí cùng hai lần tinh lực tẩy luyện, tu vi cũng đạt tới tứ đoạn đỉnh cao, phỏng lên bắp thịt đã co rút lại, nhưng ẩn chứa lực lượng nhưng càng thêm khủng bố.

"Chỉ cần lại thức tỉnh một cái tế bào hạt nhỏ, trải qua linh khí cùng tinh lực tẩy luyện, ta là có thể tiến vào đệ ngũ đoạn rồi!" Diệp Thần thầm nghĩ, hắn ngồi xếp bằng ở một viên cao mười trượng đại thụ chạc trên, linh khí trong thiên địa tất cả đều hướng về ngực tụ tập mà đến, khắp nơi đều là điểm sáng màu lục, như là có vô số đom đóm trùng đang bay lượn.

Còn có thời gian hai tháng chính là cuối năm, mỗi một hàng năm để Lâm thành các đại gia tộc đều sẽ cử hành một lần gia tộc đệ tử luận võ đại tái, thắng được ba vị trí đầu đều sẽ đạt được linh dược ban thưởng, vãng giới Diệp gia gia tộc cuối năm luận võ đại tái người số một ban thưởng linh dược cũng bất quá là cấp thấp thượng phẩm linh dược mà thôi, thế nhưng lần này, Diệp Thần nghe nói gia tộc xuất ra một cây cấp thấp cực phẩm linh dược làm người số một khen thưởng, để Diệp gia mỗi cái đệ tử trẻ tuổi đều là một trận đỏ mặt.

Cấp thấp cực phẩm linh dược có ẩn hàm linh khí đại khái tương đương với Diệp Thần xuất hiện giai đoạn thần bí ẩn ký chứa đựng tổng sản lượng, lần trước Nam Nhi uống huyết chi thang, tại này trong vòng nửa tháng mạnh mẽ đem thực lực từ tứ đoạn tăng lên tới ngũ đoạn đỉnh cao.

Bất quá, mặc dù là huyết chi công hiệu, nhưng cùng Nam Nhi thể chất có lớn lao quan hệ, có một lần Diệp Thần nghe Diệp Văn Thiên nhắc qua Nam Nhi sự tình, bảy năm trước Diệp Văn Thiên một lần ra ngoài ở trong núi một viên nam thụ hạ gặp được Nam Nhi, thấy nàng đáng thương mới đưa mang về, khi đó Nam Nhi mới bốn tuổi không tới, Diệp Văn Thiên phát hiện Nam Nhi thể chất đặc thù, còn nhỏ đáng thương, đem nó giữ ở bên người, cho rằng con gái của mình chiều cố.

Nam Nhi rất hiểu chuyện, vì làm báo đáp Diệp Văn Thiên ân tình, chủ động đưa ra muốn làm nha hoàn hầu hạ Diệp Thần, Diệp Văn Thiên tuy không đáp ứng, nhưng cũng không ngăn cản được Nam Nhi quyết định. Sau đó cũng là sống chết mặc bây, tùy ý Nam Nhi chiều cố Diệp Thần sinh hoạt sinh

hoạt thường ngày.

"Lần này cuối năm gia tộc luận võ đại tái, ta nhất định phải đoạt quan, bắt được cấp thấp cực phẩm linh dược, tuy rằng ta không dùng được : không cần, nhưng đối với với Nam Nhi mà nói nhưng là hiếm có đồ tốt, dù có thể làm cho nàng đột phá ngũ đoạn đỉnh cao tiến vào thứ sáu đoạn luyện tùy cảnh giới."

Diệp Thần một bên tùy ý ngực ấn ký hấp thu linh khí, một bên tính toán.

Tu vi tăng trưởng, ấn ký chứa đựng lượng đã gia tăng rồi không ít, từ lúc buổi sáng, một thẳng tới giữa trưa, thần bí ấn ký mới dần dần bảo hòa, ngực ánh sáng lóe lên, với này đồng thời giữa bầu trời linh khí cũng dần dần tán đi, Diệp Thần ngồi ở chạc trên chung quanh phóng tầm mắt tới, xác định không có dã thú ẩn núp tại bốn phía rồi mới từ chạc trên nhảy xuống, sau đó triển khai bước chân, dường như một con báo săn giống như ở trong thâm sơn nhanh chóng chạy chồm.

Khoảng cách ba trăm dặm, Diệp Thần một khắc cũng không dừng lại, một hơi chạy trốn trở về, mồ hôi đầm đìa, mới vừa trở lại tu luyện trên đất trống liền bắt đầu đánh tới Bá Vương quyền ấn, mỗi một quyền đều là toàn lực mà làm.

Tay chân của hắn triển khai, cả người khớp xương đùng đùng tiếng vang, mỗi một cái động tác đều mang theo khí lưu nhanh chóng lưu động, ơng ơng âm thanh không ngừng, quyền phong mạnh mẽ, thô bạo phân tán, Bá Vương rồng giận cùng không khí bị đánh nổ âm thanh lẫn nhau đan dệt, vang vọng toàn bộ tu luyện sân bãi, bốn phía lá rụng bị chung quanh hắn kinh phong cuốn lên, trên không trung hình thành từng cái từng cái tạo thành từng dải không ngừng lượn vòng.

Bá Vương quyền ấn, Diệp Thần liên tiếp thi triển hơn trăm lần, khi thể lực tiêu hao sau khi, hắn đánh ra cuối cùng một quyền, thu thế mà đứng, cơ thể hơi chấn động.

"Àm!"

Bốn phía lưu chuyển khí lưu đột nhiên nổ tung, cái kia hội tụ thành tạo thành từng dải lá cây nổ lớn một tiếng tán ra, lá rụng đầy trời, từng mảnh từng mảnh bay lượn.

Ngực ấn ký truyền đến vi nhiệt, linh khí tràn vào trong cơ thể, Diệp Thần khẩn trương dưới trướng, không cần hắn dẫn dắt, ấn ký tuôn ra linh khí tự động tẩy luyện bắp thịt, mỗi lần đều là chín cái chu thiên sau đó liền đình chỉ lại, trong lúc mơ hồ, Diệp Thần cảm giác được chính mình sắp đột phá.

Hiện nay chỉ kém thời khắc cuối cùng hạt nhỏ thức tỉnh, tại cái kia sáu viên màu vàng hạt nhỏ bên cạnh, có một cái tế bào hạt nhỏ chậm rãi trưởng đại, ngực ấn ký bên trong cuộn cuộn không ngừng linh khí rót vào tại tế bào hạt nhỏ bên trong, cái kia viên tế bào hạt nhỏ dần dần biến thành to bằng hạt vừng tiêu, sau đó biến thành đậu tương to nhỏ, sau nửa canh giờ rốt cục đạt đến cực hạn, biến thành chỉ mỡ to nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương thứ 11 tiên nữ tắm rửa

Chương thứ 11 tiên nữ tắm rửa

Trải qua quan sát bên trong thân thể, Diệp Thần nhìn thấy cái kia viên tế bào hạt nhỏ bên trong tinh lực đang cuộn trào, như là một con man thú ở trong đó xông tới, sau đó nổ lớn trong tiếng bạo liệt ra, tinh lực tuôn ra, tan vào cả người mỗi một tác trong cơ thể.

Không lâu sau đó, bắp thịt tự động bắt đầu nhúc nhích, dung nhập trong cơ thể tinh lực bắt đầu hướng về xương thâm thấu, xương cốt kèn kẹt tiếng vang, từng chút từng chút tạp chất bị tinh lực tẩy luyện ra, tự Diệp Thần lỗ chân lông tràn ra bên ngoài cơ thể, để da thịt của hắn bịt kín một tầng màng đen, lại tinh lại xấu.

Diệp Thần lẳng lặng ngồi xếp bằng trên mặt đất, mãi đến tận trong cơ thể đã không còn tạp chất sắp xếp ra mới đứng dậy, nghe trên người mùi vị không khỏi nhũ nhũ mảy, bất quá tâm tình nhưng là tốt đẹp.

Thân thể ngũ đoạn!

Rốt cục đạt đến thân thể ngũ đoạn, thời gian gần hai tháng, hắn từ thân thể tam đoạn tăng lên tới ngũ đoạn, khoảng cách cuối năm gia tộc đại tái còn có hai tháng trái phải, Diệp Thần không dám khẳng định mình liệu có thể tại đại tái trước đó tiến vào thứ sáu đoạn, cũng chỉ có tiến vào thứ sáu đoạn mới có lòng tin tuyệt đối đoạt được số một, thẳng được cấp thấp cực phẩm linh dược.

Lấy hán bây giờ ngũ đoạn tu vị, tại gia tộc trẻ tuổi bên trong vẫn chưa thể được cho số một, chỉ ít hán biết anh họ Diệp Thắng, chị họ Diệp Nhan, hai người này hán liền không có nắm chắc đánh bại.

Diệp Thắng, Diệp Nhan đều là Diệp gia này đồng lứa đệ tử thiên tài, thực lực tại hai năm trước liền đạt đến thất đoạn cảnh giới, hai năm qua liên tính không có đột phá, nhưng là cách biệt không xa. Sợ là từ lâu đạt đến thất đoạn đỉnh cao, hơn nữa còn có tu uy lực cường đại kỳ xảo.

Diệp Thần lác lác đầu, không nghĩ nhiều nữa, cấp tốc hướng về trong rừng chạy đi, bên ngoài mùi đậm có một cái hồ nước, vừa vặn có thể tắm tẩy trong cơ thể sắp xếp ra tạp chất, cả người bóng mỡ, tản ra mùi tanh, thực sự khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Rất nhanh Diệp Thần liền đã tới trong núi hồ nước biên, mảnh này hồ nước khoảng chừng có cách viên mấy dặm, không coi là nhỏ cũng không tính lớn, chu vi đều là rừng cây, lúc này đã là bên cạnh muộn vô cùng, lạc hà điểm điểm, ánh tà dương rơi ra ở trên mặt hồ, từng cơn gió nhẹ thổi qua, sóng nước lấp lánh, tạo nên từng tầng từng tầng màu vàng gọn sóng.

Diệp Thần cởi y phục xuống, chui vào trong hồ nước, cũng không cảm thấy lạnh giá, mặc dù là mùa đông, nhưng Sở địa bốn mùa khí hậu hầu như không có thay đổi gì, cho nên cho dù là người bình thường mùa đông xuống hồ tắm cũng sẽ không cảm thấy hồ nước băng lãnh, huống chi Diệp Thần loại tu luyện này người.

Đem tất cả đều là đầy vết bẩn quần áo tỉ mỉ rửa sạch một phen, Diệp Thần đem nó mở ra bày ra tại bên bờ trên một tảng đá, sau đó cả người dường như rỗng về biển lớn, ở trong hồ du lịch.

Hồ nước dập dờn, phản chiếu ánh nắng chiều, Diệp Thần như đưa thân vào một mảnh màu vàng hải dương bên trong, bốn phía yên tĩnh không hề có một tiếng động, Diệp Thần đang muốn cảm thán như vậy mỹ cảnh, đột nhiên cách đó không xa ào ào ào một tiếng tiếng nước chảy, để Diệp Thần đột nhiên cả kinh. Quay đầu nhìn tới, nhất thời sợ ngây người, bạch Hoa Hoa một mảnh diệu biết dùng người không mở ra được nhãn được.

Trong nháy mắt này, Diệp Thần có loại muốn phun máu kích động, nơi nào đó càng là đáng thẹn có phản ứng sinh lý, một bộ tuyệt mỹ ngọc thể từ trong hồ nước xông ra, ướt nhẹp tóc rối tung ở trên vai, trên người da thịt tựa như tuyết đầu mùa giống như mềm mại, vô cùng mịn màng trên gương mặt lẫn xuống thủy châu.

Khuôn mặt kia kiều mị đến không cách nào hình dung, mày liễu dài nhỏ, tựa như xuân sơn hàm thúy, mũi nhọn như ba, đào tai đỏ bồng, môi đỏ nhu quyền rũ, tuyết gáy thon dài, hai vú vênh cao, hai điểm đỏ bồng đoạt nhân nhãn cầu, tuy rằng đang ở trong hồ, nhưng trong suốt hồ nước khó chặn Diệp Thần tầm mắt, đem tất cả mỹ cảnh đều thu hết đáy mắt, đặc biệt là trốn ở thon dài êm dịu giữa hai chân cái kia một vệt xấu hổ phương thảo, thần bí mà tràn đầy mê hoặc.

Nữ tử này, vóc người xinh đẹp, dung nhan quyền rũ, nhưng cũng có một loại khí chất cao quý.

Diệp Thần tuy là hơn mười ba tuổi thiếu niên thân, nhưng cũng có hai mươi bảy tuổi thành thực tâm trí, nói theo một ý nghĩa nào đó, hán là một cái người trưởng thành, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lập tức có phản ứng sinh lý.

Nữ tử kia cũng phát hiện Diệp Thần, hai người hai mắt nhìn nhau, đại ra ở trong hồ.

"A!"

Quá đã lâu mới vang lên một tiếng sắc bén kêu sợ hãi, nữ tử đầy mặt đỏ bồng, hai tay che ngực, giận dữ và xấu hổ gần chết, nói: "Ngươi. . . Ngươi vẫn xem!"

Lúc này, Diệp Thần cũng phản ứng lại đây, vội vàng xoay người, lúng túng nói: "Tiểu thư, thật có lỗi, ta không phải cố ý, vốn là muốn ở trong hồ tẩy tủy, thể nhưng không nghĩ tới ngươi cũng ở nơi đây, đây là hiểu lầm, thuận tủy hiểu lầm."

Tuy rằng Diệp Thần đã quay người sang, nhưng này cụ hoàn mỹ không một tí vết, thành thực ngọc thể đã ở trong đầu hiện ra, thật sự là quá có sức mê hoặc, hán xin thể tại trên địa cầu chưa từng thấy qua như vậy tuyệt thể ngọc thể, không thể không cảm thán trời cao Quý Phủ thần công.

"Ngươi. . ." Nữ tử kia tức giận đến run, không biết là khí vẫn là tu, bất quá âm thanh ngược lại là bình thản đi, nói: "Ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng ngươi này buồn cười giải thích sao? Mười ba, mười bốn tuổi tiểu tử, dĩ nhiên học nhân nhìn lên!"

Diệp Thần vừa nghe nhất thời đến khí, này phía sau núi phạm vi trăm dặm đều là Diệp gia, hồ nước này thì cũng thôi, chỉ là bình thường căn bản không có ai tới nơi này, hiện nay tại nhà mình địa bàn tắm, dĩ nhiên xuất hiện chuyện như vậy, hơn nữa còn bị người cho rằng là nhìn lên đồ vô sỉ.

"Ngươi tin cũng tốt không tin cũng tốt, hồ nước này chính là ta Diệp gia hết thấy, ta ở nơi này tắm có gì không thể, ngược lại là ngươi, ngươi là ai, tại sao lại xuất hiện ở đây, có gì rửa tắm?" Diệp Thần lạnh giọng phản kích nói.

"Ngươi. . . !" Nữ tử kia hít một hơi thật dài khí, sau đó dĩ nhiên khanh khách nở nụ cười, nói: "Ngươi tên tiểu tử này, xem hết tỷ tỷ thân thể lại vẫn lễ thắng khí hùng, thú vị. Tỷ tỷ nhớ kỹ ngươi rồi!"

Khi Diệp Phàm nghe được câu này lúc, âm thanh đã là từ chỗ rất xa truyền đến, để hán trong lòng vô cùng kinh ngạc, quay đầu nhìn lại cái nào còn có nữ tử thân ảnh, từ lâu không biết đi tới nơi nào.

"Có ma sao?" Diệp Thần tự nói, đánh lạnh run, trong nháy mắt này cảm thấy hồ nước là như vậy băng lãnh đến xương. Hán cấp tốc bơi tới bên bờ, đem

y phục ướt nhẹp mặc lên người, chung quanh đánh giá một cái, xác định cái kia nữ Tử Chân tại trong nháy mắt biến mất sau khi, trong lòng may mắn.

Thế giới này có hay không quý quái Diệp Thần không biết, tại này Trường Sinh đại lục yêu là nhất định là có, có thể tại trong nháy mắt từ phạm vi mây đậm bên trong hồ nước đột nhiên biến mất nhân, nếu như không phải yêu, như vậy cũng nhất định là cường đại đến không thể nào tưởng tượng được tu giả.

"May là nàng không có ra tay với ta, bằng không lần này chết chắc!" Diệp Thần kinh chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, cấp tốc hướng về trong nhà chạy đi.

"Thiếu gia, người đã về rồi, trời đã tối rồi, ngày hôm nay làm sao trễ như thế a." Diệp Thần mới vừa trở lại tiểu viện vẫn không có tiến vào gian phòng của mình, Nam Nhi liền chạy tới, nàng cầm lấy Diệp Thần cánh tay phát hiện tất cả đều ướt đầm, lập tức tiến đến Diệp Thần bên người đi nghe nghe, kỳ quái lắm bầm nói: "Không có mùi mồ hôi a, làm sao thấp thành bộ dáng này."

"Y phục của ta ô uế, cả người hần lại bẩn thỉu, cho nên đến phía sau núi bên trong hồ nước giặt sạch một thoáng." Diệp Thần cười nói.

"A, mau vào đem quần áo ướt sũng thay đổi, nếu như sinh bệnh làm sao bây giờ!" Nam Nhi vừa nghe cuống lên, lời Diệp Thần liền hướng bên trong phòng kéo.

Diệp Thần trong lòng cuống hần, làm thân thể ngũ đoạn tu giả, có như vậy yếu đuối sao, bất quá cũng rõ ràng Nam Nhi đây là quan tâm hần, cái gọi là quan tâm sẽ bị loạn, Diệp Thần trong lòng dâng lên trên một cỗ ấm áp. Tùy ý Nam Nhi đem hần kéo vào gian phòng, sau đó nhìn tiểu nha đầu vô cùng lo lắng giúp hần tìm kiếm y vật.

"Thiếu gia, thay đổi quần áo chúng ta đi lão gia tiểu viện." Nam Nhi một bên cho Diệp Thần mặc quần áo vừa nói.

"Chuyện gì?" Diệp Thần sửng sốt, Diệp Vấn Thiên rất ít tìm hần, ngày hôm nay đột nhiên gọi hần đi nhất định là có chuyện gì.

Nam Nhi đã vì làm Diệp Thần mặc quần áo, vì hần chỉnh lý y vật áo, có chút thất thần, nói: "Thật giống như là lai khách người."

"Ai?" Diệp Thần càng thêm hiếu kỳ, bất kể là hần đi tới nơi này trong khoảng thời gian này vẫn là ở trong giấc mộng đều chưa từng thấy qua có khách nhân nào đi tới phía sau núi tiểu viện, nếu là khách nhân, khẳng định như vậy liền sẽ không là người của Diệp gia.

"Chẳng lẽ là Triệu gia?" Diệp Thần trầm nghĩ, sau đó cấp tốc phủ định ý nghĩ này, Triệu gia nếu là muốn vấn tội cũng sẽ không đợi được ngày hôm nay, lại nói càng sẽ không ban đêm tới đây.

Nam Nhi nhoèn miệng cười, mắt to sáng lấp lánh, lông mi thật dài chớp, nói: "Là một cái tỷ tỷ, rất xinh đẹp tỷ tỷ."

"Tỷ tỷ?" Chẳng biết tại sao, Diệp Thần đột nhiên nghĩ đến phía sau núi bên trong hồ nước bộ này ngọc thể, bất quá hần biết Nam Nhi trong miệng tỷ tỷ đoạn sẽ không phải phía sau núi nữ tử kia.

"Đi thôi thiếu gia, lão gia còn đang chờ chúng ta ăn cơm đây." Nam Nhi có chút không thể chờ đợi được nữa, để Diệp Thần càng thêm hiếu kỳ, đến cùng là nữ tử như thế nào có thể làm cho Nam Nhi nha đầu này như vậy không thể chờ đợi được nữa muốn vừa thấy.

Khi Diệp Thần cùng Nam Nhi đi tới Diệp Vấn Thiên hiện đang ở tiểu viện phòng khách lúc, một cái mỹ lệ thân ảnh xuất hiện ở trong mắt, như là cảm giác được Diệp Thần bọn họ đến, Diệp Vấn Thiên cùng nữ tử kia xoay người lại.

Một bộ màu tím cung trang, lụa mỏng che mặt, tóc mây điệp thúy, xuyên một chi Linh Lung trâm ngọc, trâm ngọc trên sức đám mây hoa văn, có năm màu châu ngọc rủ xuống. Nhĩ trên là hai viên minh châu nhĩ, Linh Lung rực rỡ. Mà chói lọi nơi càng là cái kia mây liễu mắt phượng, cổ trắng như tuyết, dùng tu hoa bệ nguyệt, chim sa cá lặn để hình dung cùng miêu tả nàng đẹp, đều không chê quá. Mà khó nhất miêu tả thân vận, càng tại giữa hai lông mày, quyền rũ xinh đẹp, ân tình đưa tình, rồi lại lộ ra cao quý, hiện ra một loại kinh người cao quý xinh đẹp vẻ đẹp.

Diệp Thần trong mắt hiện ra kinh diễm vẻ, Nam Nhi càng là ở lại: sửng sờ, lúc trước nàng chỉ nhìn thấy một vệt bóng lưng. Hiện nay chính diện đối lập, tuy rằng che lại một tầng lụa mỏng, nhưng như trước khó nén tuyệt thế phong thái.

Diệp Thần nhanh chóng ổn định tâm thần, đem ánh mắt tìm đến phía Diệp Vấn Thiên, hi vọng hần vì mình giới thiệu, bằng không không biết xưng hô như thế nào, làm chủ nhân cũng không tránh khỏi thất lễ chút.

Nhìn thấy Diệp Thần ánh mắt quăng tới, Diệp Vấn Thiên cười ha ha, sau đó giả vờ về nghiêm túc, nói: "Thần nhi, Nam Nhi, còn không mau lại đây gặp gỡ Ngọc cô cô."

"Ngọc cô cô?" Phong cách há miệng, như là bị đồ vật gì ngạnh ở, vô duyên vô cớ bốc lên cái cô cô, hơn nữa còn là bức này khuynh thành họa thủy cấp bậc.

Chương thứ 12: Họa thủy cấp bậc cô cô

Chương thứ 12, họa thủy cấp bậc cô cô

Nữ tử kia nhọt nhọt nở nụ cười, sóng mắt như nước, bước liên tục nhẹ nhàng hướng đi Diệp Thần, làn gió thơm kéo tới, Diệp Thần có loại choáng váng cảm giác, cái này Ngọc cô cô giống như là một đóa toà ra tại vạn trượng hồng trần bên trong màu tím mầu đơn thần hoa, cao quý, mà hết lần này tới lần khác có xinh đẹp quyền rũ phong thái, nói là khuynh thành họa thủy đều là làm thấp đi nàng.

"Tiểu tử, ta với ngươi phụ thân chính là người quen cũ, ta gọi Ngọc Linh Lung, chẳng lẽ ngươi không nên gọi ta cô cô sao?" Nữ tử vừa cười vừa nhìn Diệp Thần, tuy rằng trên mặt có lụa mỏng che lấp, nhưng như trước khiến người ta có loại trăm hoa đua nở cảm giác. Thanh âm kia, mê hoặc mà gọi cảm.

"Ngọc cô cô." Diệp Thần hầu kết nhúc nhích, gian nan mà hô lên ba chữ, hắn có loại cảm giác kỳ dị, phảng phất thân thể của mình không tự chủ được muốn hướng về 'Ngọc cô cô' dựa vào, ở trên người nàng có loại đặc biệt hấp dẫn hơi thở của hắn, không nói rõ được cũng không tả rõ được.

"Ngọc phu nhân hảo." Nam Nhi cúi đầu nhỏ giọng hô, con ngươi thỉnh thoảng trên liếc, ánh mắt tựa hồ liền không nở lòng bỏ từ trên người cô gái rời khỏi.

"Gọi Ngọc cô cô." Nữ tử khẽ cười duyên, sửa lại Nam Nhi xưng hô.

"Ồ, Ngọc cô cô." Nam Nhi trong thanh âm lộ ra một tia kích động. Nàng chưa từng thấy qua xinh đẹp như vậy như vậy có khí chất nữ tử, trước mắt Ngọc cô cô như là Thiên tiên hóa nhân.

"Tới dùng cơm đi." Diệp Vấn Thiên hướng đi bàn ăn, đem cái ghế kéo dài, hướng về Diệp Thần bọn họ nói rằng.

"Đi thôi, hai cái khả ái tiểu tử." Nữ tử một tay một cái đem Diệp Thần cùng Nam Nhi kéo hướng đi bàn ăn, sau đó để bọn hắn lưỡng hai bên trái phải sát bên chính mình dưới trướng.

Đang bị Ngọc cô cô kéo : dắt tay nhau trong nháy mắt, Diệp Thần trực giác một loại trắng mịn non mềm cảm giác bao vây chính mình, nói không ra mỹ hảo, hắn cảm giác mình mặt có chút nóng lên, không cần soi gương Diệp Thần cũng biết, chính mình nhất định là đỏ mặt.

"Khứu lớn hơn, khứu lớn hơn!" Diệp Thần thầm nghĩ nói, hắn một cái tại trên địa cầu hai mươi bảy tuổi dễ nhìn, trải qua nữ nhân cũng không ít, vẫn còn có thẹn thùng một ngày, đây là hắn liền nằm mơ đều không thể thầm nghĩ.

Lúc này, Ngọc Linh Lung vừa vận đem ánh mắt hướng về Diệp Thần quăng tới, trong mắt loé ra một tia mạc danh ý cười, Diệp Thần nhất thời không đất dung thân, thật hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào. Trong lòng vì làm hình tượng của mình nho nhỏ bị ai một cái.

"Tiểu ngọc, ngươi đừng đậu Thần nhi." Diệp Vấn Thiên trông lại, cười nói.

Ngọc Linh Lung bật cười, vỗ vỗ Diệp Thần đầu, mê người âm thanh vang lên, "Ha ha, tên tiểu tử này da mặt thật bạc, bắt quá vẫn đúng là khả ái, ta rất yêu thích."

Diệp Thần thiếu chút nữa ngất đi, bị người vỗ mạnh đầu gọi tiểu tử còn nói khả ái, thật là làm cho hắn có loại gặp trở ngại kích động, bắt quá hắn nhần, tát phải nhần, không chỉ bởi vì đối phương là của mình 'Cô cô' hơn nữa còn là họa thủy cấp bậc nữ tử, nhiều hơn nữa oán niệm cũng chỉ có thể chôn ở trong bụng.

Bốn người bắt đầu dùng cơm, trong bữa tiệc ngược lại là không cái gì dư thừa, sau khi ăn xong, tiểu viện đình các bên trong, một tấm bên cạnh cái bàn đá, bốn người vì ngồi cùng một chỗ, bên trên bày đặt Nam Nhi pha hảo chè thơm.

Đêm rất yên tĩnh, chung quanh có trùng minh tiếng, trong sáng ánh trăng rơi ra, vì làm đại địa mặc vào một tầng áo bạc, đến là một cái mỹ lệ buổi tối, Nam Nhi theo sát Ngọc Linh Lung, xem ra rất thích nàng đáng vẻ, mà Diệp Thần nhưng lại như là tọa châm thăm.

Nguyên nhân không gì khác, không biết vì sao, Diệp Thần luôn có chủng loại không kim lòng được muốn tới gần Ngọc Linh Lung cảm giác, trên người nàng có cỗ khí tức tại Diệp Thần trong tiềm thức có không gì sánh được lực hấp dẫn, điều này làm cho Diệp Thần nghi hoặc lại sợ sệt.

Nghi hoặc là bởi vì không rõ, sợ sệt là bởi vì nếu như hắn một cái không khống chế được, đem thân thể dán vào, đó là cái gì hậu quả? Ăn cô cô đậu hũ? Tuy rằng cái này cô cô không có liên hệ máu mủ, nhưng Diệp Thần tin tưởng, Diệp Vấn Thiên nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn, liền tính không chết cũng tàn tật.

Diệp Thần cảm giác mình như là ở trong địa ngục dày vò, cái kia đột kích nhân mùi thơm không ngừng chui vào trong mũi, dĩ nhiên để hắn có chút tâm trí thần túy.

"Các ngươi chuyện vẫn đi, ta mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi." Diệp Thần tìm ra một cái lầy có, đứng dậy vẫn đưa tay ra mời chặn ngang, một bộ mệt mỏi đáng vẽ, nhắc chân liền muốn tránh đi.

"Đứng lại!" Diệp Vãn Thiên lạnh giọng hét một tiếng.

Diệp Thần lập tức run lên, chẳng biết tại sao, đối với Diệp Vãn Thiên luôn có một loại từ đáy lòng nơi sâu xa kính nể, bước ra chân không tự chủ được thu rồi trở về, một mặt oan ức đáng đáp, "Phụ thân, ta mệt mỏi thật sự, cần nghỉ ngơi."

"Ta nhìn ngươi không phải luy, là muốn trốn chứ?" Diệp Vãn Thiên lạnh nhạt nói đạo, trong mắt mang theo một nụ cười, có mạc danh ý vị.

Diệp Thần trong lòng một đột, có loại làm đuối lý sự bị nhìn thấu cảm giác, chột dạ nói: "Nào có, ta làm sao lại nghĩ trốn, ngày hôm nay cô cô đến đây, ta ước gì ở thêm một hồi đây. Nhưng ta thực sự quá mệt mỏi, không chịu được nữa a."

"Dưới trướng." Diệp Vãn Thiên sắc mặt bình tĩnh, thần nhiên nói, không giận mà tự uy, Diệp Thần bắt đắc dĩ, chỉ được lại đem cái mông dán trở lại.

"Tiểu tử, làm cái gì đuối lý sự, nhanh như vậy đã nghĩ lui?" Ngọc Linh Lung tiểu quay về Diệp Vãn Thiên cùng Nam Nhi, không gấp nằng mồm miệng, âm thanh nhưng tại Diệp Thần trong đầu vang lên.

Diệp Phàm không nói gì địa nhìn nàng một cái, nghĩ thầm mình làm cái gì đuối lý sự? Nếu như miễn cưỡng muốn nói, vậy chính là ngày hôm nay lúc chàng vạng ở trong hồ thấy được một bộ tuyệt thế ngọc thể, bất quá cũng không phải là hấn nhìn lên, mà là trùng hợp, điều này có thể trách hấn sao?

Ai biết ý nghĩ này mới vừa lên, trong đầu liền lần thứ hai truyền đến Ngọc Linh Lung âm thanh: "Tiểu tử, bộ thân thể này đẹp để sao?"

Diệp Thần hầu như theo bản năng đã nghĩ nói: "Đẹp đấy, tuyệt đối đẹp đấy." Trong đầu không tự chủ được lại hiện ra lúc đó hình ảnh, nghĩ đi nghĩ lại mới phát hiện không đúng, "Làm sao nàng biết ta suy nghĩ trong lòng?"

Diệp Thần chỉ cảm thấy sống lưng đều đang bốc lên mồ hôi lạnh, cái này 'Ngọc cô cô' lại có thể nhìn thấu ý nghĩ trong lòng hấn, "Cũng còn tốt ta muốn đến nữ tử kia thời điểm không có cái gì tiết độ ý niệm."

"Ngươi nếu dám có hèn mọn ý niệm, xem ta như thế nào trừng trị ngươi!"

Diệp Thần trong lòng không nói gì, trên trán bốc lên mồ hôi lạnh, hấn mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, cái gì đều không muốn, miễn cho bị người khác nhòm ngó, bất quá để hấn không rõ chính là, cái này 'Ngọc cô cô' phản ứng cũng quá lớn điểm, nữ tử kia mắc mớ gì đến nàng a?

"Diệp đại ca, Thần nhi thể chất thực sự là kinh diễm, tiểu ngọc vì ngươi cùng chị dâu cảm thấy vui vẻ." Ngọc Linh Lung cười yếu ớt, tuy rằng cách lựa mông, Diệp Thần tựa hồ cũng có thể nghe thấy được nàng trong miệng thốt ra thom ngát.

"Thể chất tuy được, nhưng con đường tu luyện gian khổ vạn tầng, trọng tại kiên trì, không đại nghị lực giả khó có thể đi xa." Diệp Vãn Thiên nhìn Diệp Thần một chút, nói: "Hấn đến cùng có thể đi bao xa, tất cả còn muốn nhìn hấn chính mình lớn bao nhiêu nghị lực."

Nói xong, Diệp Vãn Thiên thần sắc trở nên âm trầm, cặp kia mỗi giờ mỗi khắc không bằng giếng cạn giống như không gọn sóng con mắt, lúc này tràn đầy tưởng niệm cùng ưu thương. Đây là Diệp Thần cùng Nam Nhi lần thứ nhất nhìn thấy Diệp Vãn Thiên lộ ra phương diện như thế.

"Phụ thân là tại tưởng niệm mẹ sao?" Diệp Thần kinh ngạc mà thầm nghĩ, mẹ, cỡ nào thần thánh vĩ đại xưng hô, nhưng là từ khi đi tới Trường Sinh đại lục Diệp gia, hấn chưa từng thấy qua mẹ, cũng không từng nghe đến Diệp Vãn Thiên đề cập quá, mỗi lần Diệp Thần đề cập lúc, Diệp Vãn Thiên liền tránh mà không đáp.

Tại trên địa cầu, hai mươi mấy năm, cả ngày lẫn đêm trong giấc mộng, cũng chưa từng nhìn thấy mẹ, không biết mẹ đến cùng là một cái hạng người gì, nhưng Diệp Thần có loại cảm giác, bất kể là phụ thân Diệp Vãn Thiên, vẫn là mẹ, hoặc là bên người 'Ngọc cô cô' bọn hấn đều rất thần bí, chỉ ít hiện nay Diệp Thần là tuyệt đối không cách nào phỏng đoán.

"Tiểu ngọc tin tưởng Thần nhi sẽ đi được so với bất luận người nào đều viễn." Ngọc Linh Lung nói xong ngắt một thoáng Diệp Thần tay, Diệp Thần bị như thế một khoa, đỏ mặt lên, tuy rằng hấn cũng là cho là như vậy, nhưng như trước có chút ngượng ngùng, sờ sờ cằm, lộ ra ngại ngùng nụ cười, nói: "Đa tạ Ngọc cô cô khích lệ."

Diệp Thần mười ba, mười bốn tuổi khuôn mặt, phối hợp ngại ngùng nụ cười, cũng thật sự như một cái tinh thuần khiết đồng nam nhỏ, bất quá Ngọc Linh Lung lại biết gia hỏa này da mặt không phải bình thường dày.

"Tiểu ngọc, ngươi xem Nam Nhi thể chất làm sao, ngươi lần này nếu là có rảnh rồi, trực tiếp dẫn nàng đi Linh Lung đảo đi." Diệp Vãn Thiên một ngụm trà, ánh mắt rơi vào Nam Nhi trên người, trong mắt có từng tia từng tia thương yêu vẽ.

"Không, lão gia, ta không muốn đi cái gì Linh Lung đảo, ta muốn đi theo thiếu gia!" Nam Nhi vừa nghe, cả người đều run rẩy, lập tức lên tiếng phản đối, trong thần sắc tràn đầy kích động cùng khủng hoảng.

"Nam Nhi, nghe lời, ngươi nếu là đi tới Linh Lung đảo, đến thời điểm ta sẽ đi gặp ngươi." Gặp Nam Nhi cái kia kích động đáng vẽ cùng thần sắc khủng hoảng, Diệp Thần trong lòng không đành lòng cũng không xá, lên tiếng an ủi. Có thể theo thần bí Ngọc Linh Lung đồng thời, đối với Nam Nhi mà nói là cơ duyên lớn lao.

Nam Nhi một thoáng liền đứng lên, vòng qua Ngọc Linh Lung chạy đến Diệp Thần bên người, một đôi tay nhỏ gắt gao ôm lấy Diệp Thần cánh tay, nước mắt rầm rầm đi, ai âm thanh năn nỉ nói: "Thiếu gia, Nam Nhi không muốn đi, Nam Nhi không nên rời đi người, không muốn cản Nam Nhi đi có được hay không. . ."

"Nha đầu ngốc." Diệp Thần đau lòng, vì nàng xóa đi trên mặt nước mắt ngân, ôn nhu nói: "Ta sau đó cũng là sẽ rời đi Lâm thành, Nam Nhi muốn nghe thoại, theo Ngọc cô cô đi Linh Lung đảo tu luyện, ngày sau mới có thể giúp được ta, nếu là nhớ ta rồi, cũng có thực lực đến trên đại lục tới tìm ta đích."

Nam Nhi vốn muốn từ chối, nhưng nghe đến Diệp Thần nói ngày sau có thể giúp được hắn, nhất thời không nói, yèn lặng chảy nước mắt, thật lâu sau mới khóc thút thít nói: "Nhưng là. . . Nhưng là Nam Nhi không nỡ bỏ thiếu gia."

Lúc này, Ngọc Linh Lung đem Nam Nhi kéo vào trong lòng, vuốt ve nàng sợi tóc, ôn nhu nói: "Nha đầu, người nếu là theo cô cô đến Linh Lung đảo, ngày sau tu luyện thành công, tùy thời đều có thể đi tìm thiếu gia của người, không có ai sẽ ngăn người, ngày sau đường vẫn trường, Thần nhi có hấn con đường của mình phải đi, lẽ nào người muốn làm hấn rằng buộc sao?"

"Không, Nam Nhi không muốn làm thiếu gia ràng buộc." Nam Nhi dùng sức lắc đầu, tuy rằng đã không lại chống cự theo Ngọc Linh Lung đi Linh Lung đảo, nhưng vẫn là không nỡ bỏ ngày đêm chung sống bảy năm Diệp Thần, mắt to bên trong nước mắt không ngừng, vô cùng đáng thương đáng đáp để Diệp Thần bọn người là một trận ngăn không được lòng chua xót.

Nam Nhi không nói lời nào, chui vào Diệp Thần trong lòng, cũng không nhúc nhích, Ngọc Linh Lung thì lại vì làm Diệp Thần nói tới đại lục địa vực phân chia, cùng với một ít thế lực.

Diệp Thần vừa mới biết, Trường Sinh đại lục vì làm ngũ địa hai hải vực, Đông châu, Nam lĩnh, Trung thổ, Bắc Cương, còn có tây đại lục. Đông châu cực đông đó là Đông Hải hải vực, mà một mảnh khác loạn yếu hải vực thì lại ngăn cách Đông châu, Nam lĩnh, Trung thổ, Bắc Cương cùng tây đại lục bản đồ, mạnh mẽ đem tây đại lục ngăn cách bởi bên ngoài mấy chục triệu dặm.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương thứ 13: tình kiếp Thanh Ti

Chương thứ 13 tình kiếp Thanh Ti

Từ nói chuyện bên trong, Diệp Thần biết 'Cô cô' Ngọc Linh Lung đến từ Đông Hải Linh Lung đảo, Linh Lung đảo chính là Trường Sinh đại lục đứng đầu thế lực, bất quá Ngọc Linh Lung cũng không hề đề cập chính mình tại Linh Lung đảo địa vị, Diệp Thần cũng không hỏi.

Ngọc Linh Lung nói cho Diệp Thần, Đông châu có tứ đại phúc địa, hai đại động thiên, hai học viện lớn, tứ đại phúc địa chính là một đường thế lực, mà hai đại động thiên hai học viện lớn cùng Linh Lung đảo nổi danh, chính là trên đại lục đứng đầu thế lực.

Diệp Thần mắt sáng rực lên, ngày sau như muốn thu được càng nhiều tu luyện tài nguyên, như vậy gia nhập một thế lực là tất yếu, vốn là hấn cũng muốn đi Linh Lung đảo, ai biết ý nghĩ này mới vừa nói ra liền bị Ngọc Linh Lung chế nhạo, Diệp Thần thậm chí có thể đã gặp nàng trước ngực sóng lớn đang cuộn trào mãnh liệt.

"Khanh khách. . . Thần nhi, Linh Lung đảo chỉ lấy nữ đệ tử, người còn muốn đi sao?" Ngọc Linh Lung có ý nói trêu đùa.

Diệp Thần cái trán mồ hôi nhỏ xuống, tức giận nhìn chăm chú Ngọc Linh Lung một chút, bất quá hấn đương nhiên sẽ không liền như vậy chịu thua, làm bộ không đáng kể đáng vẻ, nói: "Đi, tại sao không đi, nhiều như vậy đẹp để sư tỷ muội, lại nói, nam nữ phối hợp, tu luyện không phiền lụy, đây cũng là rất có đạo lý một câu nói."

Ngọc Linh Lung cười đến càng lợi hại hơn, nàng cảm thấy tên tiểu tử này càng ngày càng thú vị, không khỏi muốn đầu đầu hấn, "Sao có thể cho người có loại này phiền phức, người nếu là đi Linh Lung đảo, cô cô thu người vì làm thân truyền đệ tử, ngày sau người ngày đêm đều đi theo cô cô bên người, cũng không thấy được những sư tỷ khác muội, ngược lại là có thể mỗi ngày nhìn thấy cô cô."

Diệp Thần cả người lạnh lẽo, nghĩ đến ngày ngày đi theo một cái có thể nhòm ngó hấn ý nghĩ trong lòng nhân thân biến, cái kia mình còn có bí mật gì có thể nói, cùng coi hết quần áo đứng ở trước mặt nàng không hề khác gì nhau. Bất quá trên mặt nhưng là không đáng kể đáng vẻ, cố ý. Hoa Hoa, nói: "Vậy cũng không sai, cô cô đẹp để như vậy, so với xem những sư tỷ khác muội mạnh hơn nhiều, cũng không biết ta có hay không cái kia phúc phận a."

"Thần nhi, tiểu tử người nói cái gì thoại, có người như thế đối với Ngọc cô cô nói chuyện sao?" Diệp Văn Thiên quát lên, bất quá trong mắt nhưng không

có một chút giận dữ.

"Ha ha." Ngọc Linh Lung cười cười, "Cái kia cô cô ngay Linh Lung đảo chờ ngươi, nếu là có một ngày ngươi thật sự tới, cô cô nhất định sẽ cho ngươi một kinh hi."

"Khái . ."

Diệp Vấn Thiên ho khan một tiếng, không biết là cố ý vẫn là tăng Tử Chân không thoải mái. Diệp Thần thì lại không tin Ngọc Linh Lung, nàng sẽ cho chính mình kinh hi? Đúng vậy, kinh hi, cũng không biết cái kia kinh hi đối với Diệp Thần mà nói là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Cuối cùng, Ngọc Linh Lung nói mình lần này đi ra có việc trọng yếu muốn làm, chậm thì hai tháng, nhiều thì nửa năm, cho nên không thể mang đi Nam Nhi, chờ nàng xong xuôi sự sau khi mới có thể mang Nam Nhi đi Linh Lung đảo. Đồng thời nói cho Diệp Thần, tại tu đến cái thứ hai bí cảnh sau đó nhất định phải nghĩ biện pháp đi Nhật Nguyệt học viện, bởi vì Nhật Nguyệt học viện 'Nhật nguyệt cổ kinh' là tu hành cái thứ hai bí cảnh hay nhất công pháp.

Muốn đi vào Nhật Nguyệt học viện, trước hết tiến vào tứ đại phúc địa một trong, sau đó tại mười năm một lần chọn lựa tái bên trong bộc lộ tài năng, mới vừa có cơ hội bị Nhật Nguyệt học viện nhìn trúng, bằng không liền tính quý chết ở Nhật Nguyệt học viện cửa cũng không cách nào gia nhập trong đó.

Dạ dần muộn, bốn người tán đi, Ngọc Linh Lung ở tạm Diệp Thần tiểu viện bên trong một gian phòng khách.

Đêm khuya, mọi âm thanh đều biến mất, ánh sao lấp lánh, Diệp Thần ban ngày mệt mỏi cả ngày, buổi tối lại bị Ngọc Linh Lung khí tức dẫn dắt, có thể nói sức cùng lực kiệt, lúc này chính ngủ say như chết. Liền trong phòng đột nhiên nhiều hơn một người cũng không biết.

Trong gian phòng, chỉ có nhân nhạ nguyệt quang xuyên thấu qua giấy dán cửa sổ mỏng manh chiếu vào, chỉ là tia sáng nhưng âm đậm rất nhiều, bên trong phòng tất cả đều có vẻ vô cùng mơ hồ, đạo thân ảnh kia, loáng thoáng có thể thấy được là lướt Linh Lung dáng người, nàng chậm rãi đi tới bên giường, không có một tia tiếng bước chân, phảng phất cả người cũng chưa có trọng lượng tựa như.

"Tiểu tử." Ngọc Linh Lung nhẹ nhàng hoán một tiếng, trong mắt loé ra một tia vẻ áy náy, "Cô cô mấy năm qua sắp ứng kiếp, chỉ có thể oan ức ngươi."

Nói xong, Ngọc Linh Lung lật hạ một cái màu xanh, tay nhỏ tại cái kia cộng tia trên một vết, nhất thời sợi tóc trên nhân nhạ ánh sáng lưu chuyển, càng có hoa văn đan dệt, Ngọc Linh Lung trong mắt loé ra một chút do dự, cuối cùng vẫn là đem trong tay Thanh Ti đặt ở Diệp Thần trên cổ.

Cái kia sợi tóc đen tại tiếp xúc đến Diệp Thần da dẻ lúc, đột nhiên biến trường, như là một cái bé nhỏ roi dài quay chung quanh Diệp Thần cái cổ quấn quanh mấy chục quyển, sau đó biến mất không còn tăm hơi, nhập vào cái cổ da dẻ bên trong.

"Thật có lỗi, hi vọng tương lai ngươi không muốn hận cô cô." Ngọc Linh Lung thần sắc phức tạp, cúi xuống đang ở Diệp Thần trên trán hôn một cái, sau đó biến mất ở trong phòng. Như là xưa nay chưa từng xuất hiện.

Tại tiểu viện phía sau núi trăm dặm một ngọn núi bên trên, một đạo bóng người màu trắng đứng yên đỉnh núi, như là một viên thanh tùng, đối mặt trời xanh cũng có trắng tấp eo người, hoặc như là một toà núi lớn, dày nặng không thể hám.

Ngọc Linh Lung rời khỏi Diệp Thần gian phòng sau, trực tiếp rời khỏi Diệp gia, hư không đạp bước, như giẫm trên đất bằng, nổi bật dáng người dường như tiên tử múa lên, bất quá vài bước liền biến mất e rằng hình vô tung. Khi nàng đi ngang qua một ngọn núi lúc, thân hình đột nhiên ngừng lại, trên mặt hiện lên một vết cay đắng, dòi bước lạc ở bên trên ngọn núi.

"Diệp đại ca, thật có lỗi." Ngọc Linh Lung mang đầy áy náy mà nói rằng.

Diệp Vấn Thiên không có lên tiếng, chấp hai tay sau lưng, nhìn thẳng phương xa, gió thổi lên hán bạch y, nhếch nhếch vang vọng.

Thật lâu sau hán vừa mới phát sinh nhân nhạ âm thanh, "Ngươi đem tình kiếp Thanh Ti quấn quanh tại Thần nhi trên cổ."

"Ta. . ." Ngọc Linh Lung há miệng, cuối cùng cũng chỉ được gật đầu, nói: "Vâng, tơ tình quấn quanh, cuộc đời này khó đoạn, chỉ có trăm chi, phá sau đó lập."

"Ngươi không cần tự trách, việc này là ta nhắc lên, cũng là kinh ta đồng ý, nguyên nhân không gì khác, ngươi như muốn lấy này phá đạo lại lập đạo, Thần nhi là ngươi lựa chọn duy nhất, hỗn độn tiên thể, từ tuyên cổ tới nay cũng chỉ có Thần nhi một người mà thôi." Diệp Vấn Thiên xoay người lại, nhìn Ngọc Linh Lung cái kia tràn ngập áy náy ánh mắt, nói: "Ta ngược lại thật ra không lo lắng Thần nhi, chỉ sợ ngươi đến thời điểm chém không dứt, đến lúc đó hi vọng ngươi có thể chân chính lĩnh ngộ phá cùng lập đạo lý, bằng không chung thân đem dừng bước tại này!"

"Diệp đại ca vì sao có này nói chuyện, bằng vào ta tâm chí cùng thần thức tuyệt không chém không dứt lý lẽ." Ngọc Linh Lung có chút không rõ, sau đó trầm giọng nói: "Ngược lại là Thần nhi, hán bây giờ tu vi còn thấp, còn chưa nhập môn, thần thức quá yếu, đến thời điểm thật sợ hán khó có thể chịu đựng, đạo tâm nhiễm hà."

"Ha ha. . ." Diệp Vấn Thiên cất tiếng cười to, tại trống vắng trong bầu trời đêm xa xa truyền ra, cả người hán lộ ra một cổ thô bạo cùng mạnh mẽ, "Vì sao! Bởi vì hán là ta cùng con trai của nàng, tiểu Ngọc, ta còn thực sự nhìn không tốt ngươi, đến lúc đó tuệ kiếm có khuyết, tơ tình khó đoạn, hán sẽ là của ngươi thiên, ngươi địa, ngươi duy nhất!"

"Nếu thật sự có ngày đó, tiểu Ngọc sẽ làm một cái Diệp gia ân huệ con cháu." Ngọc Linh Lung cười cười đạp không mà đi, rất nhanh biến mất ở trong

đêm tối. Chỉ để lại câu nói này trong bầu trời đêm bỗng bình.

Diệp Vấn Thiên lẳng lẳng mà nhìn Ngọc Linh Lung rời đi phương hướng, giếng cạn không gợn sóng trong mắt loé ra một nụ cười, tự nói: "Tiểu Ngọc, đường là người chính mình tuyển, làm ta Diệp gia con dâu cũng không oan ức người, cực âm mị thể, ta Diệp gia người vợ phải là các loại Vương thể!"

Cùng một thời gian, Diệp Thần làm nhất mộng, trong mộng hắn lại trở về phía sau núi bên trong hồ nước, lần thứ hai thấy được 'Tiên nữ tắm rửa', thể nhưng tiên nữ chết chìm, hắn nỗ lực đi qua, muốn cứu lên nàng, nhưng mà bắt được một cái không, tiên nữ biến mất rồi, một bộ trắng mịn non mềm co dãn mười phần thoáng băng lãnh thân thể đột nhiên dán lên phía sau lưng, vòng ở hắn eo người.

Diệp Thần quay đầu đi cùng với đối lập, nữ tử dung nhan trở nên mơ hồ không rõ, hắn nỗ lực muốn nhìn rõ nàng ngũ quan, có thể cũng không cách nào như nguyện, phảng phất có một tầng mỏng lung sương mù tại khuôn mặt kia trên di động, che chắn tầm mắt của hắn.

"Người là ai?" Diệp Thần hỏi, cảm giác được da thịt mang đến xúc cảm, cả người hắn đều hơi có chút run rẩy.

Nữ tử không nói lời nào, chỉ là ngẩng đầu lên tại hắn trên trán hôn một cái, các loại khuôn mặt kia dời lúc, Diệp Thần như bị sét đánh, quát to một tiếng, đem ôm nàng bộ này ngọc thể xa xa ném đi ra ngoài.

"Tại sao là người? Tại sao là người?" Diệp Thần đột nhiên ngồi dậy, cả người mờ mờ hồ hồ đầm đìa, đưa tay tại trên trán lau một thoáng, phảng phất nơi nào còn lưu lại nhàn nhạt mùi thơm.

"Nguyên lai là giấc mộng. . ." Diệp Thần há mồm thở dốc, cả người triệt để thả lỏng ra, tự nói: "Hoàn hảo là mộng!"

Thế nhưng trong tiềm thức, thậm chí có một loại nhàn nhạt tiếc nuối, hắn không biết tại sao lại có loại này hoang đường cảm giác.

Khi hắn thấy rõ trong mộng nữ tử kia mặt lúc, hắn thật sự bị sợ hết hồn, không phải nữ tử kia không đẹp, phản chi nàng mỹ đến không cách nào hình dung, tuy rằng nàng che lại một tầng lụa mỏng, nhưng chính là tầng này lụa mỏng, đem Diệp Thần dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, bởi vì trong mộng xích * lỏa thân thể ôm hắn dĩ nhiên là 'Ngọc cô cô'.

Diệp Thần mạnh mẽ vượt vượt huyết Thái dương, sau đó thấy buồn cười, chính mình dĩ nhiên sẽ làm mộng xuân, hơn nữa đối tượng vẫn là ngày hôm nay mới nhận cô cô, thật sự là đề thuần khiết hắn tràn đầy tội ác cảm.

"Nguyên lai nội tâm của ta nơi sâu xa cũng ẩn núp một con cảm thú, chịu đến chiều sâu kích thích sau ngẫu cũng sẽ nhảy ra." Diệp Thần tâm có chút nhỏ nhỏ thụ thương, hắn luôn luôn cho là mình rất thuần khiết chính trực.

Diệp Thần nằm ở trên giường, mộng xuân không dấu vết, sau khi tỉnh lại như thể nào cũng ngủ không được, may mà xoay người xuống giường, mặc quần áo từ từ xuất ra tiểu viện, thẳng đến phía sau núi mà đi, hôm qua tu luyện, ngực ẩn ký bên trong chứa đựng linh khí đã tiêu hao hơn nửa, cần cố gắng tiếp liệu.

Lúc này chính trực đêm khuya, liên tinh đã thú cũng là cần nghỉ ngơi, cho nên Diệp Thần dự định vào lúc này thâm nhập phía sau núi, chứa đựng linh khí, tuy là đêm khuya, nhưng ở nguyệt quang cùng tinh quang chiếu rọi xuống, trong núi cũng không phải là đen kịt không thể nhận ra, trải qua trong khoảng thời gian này tu luyện, không đơn thuần là thân thể mạnh mẽ hơn rất nhiều, liên thị lực cũng mạnh hơn không ít.

Diệp Thần thân hình mạnh mẽ, nhanh chóng tại giữa núi rừng chạy trốn, hầu như đem tốc độ triển khai đến cực hạn, nhưng hắn đặt chân phi thường khinh, mỗi một bước rơi xuống đất chỉ mang theo mặt đất lá rụng bị giẫm tiếng sà sạt.

Quá nửa đêm, trong thiên địa trọc khí đạt được đại tự nhiên tịnh hóa, bên trong khoảng này thời gian linh khí đối lập bình thường mà nói muốn nồng nặc không ít, Diệp Thần ngừng lại, cẩn thận từng li từng tí một cảm ứng bốn phía, phát hiện không có dã thú mới bắt đầu vật hái linh khí, vô số điểm sáng màu lục hướng về lòng ngực của hắn tụ tập mà đến.

Rõ ràng, Diệp Thần cảm giác lần này thu thập linh khí tốc độ so với dĩ vãng đều nhanh hơn không ít, tương tự địa phương, nhưng không giống đoạn thời gian, hiệu quả nhưng có sai biệt.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương thứ 14: từ hôn

Chương thứ 14 từ hôn

Diệp Thần một bên vật hải linh khí, một bên chú ý trong phạm vi xung quanh mấy trăm mét động tĩnh, trong đêm khuya hoàn toàn yên tĩnh, chỉ cần có bất kỳ gió thổi cỏ lay đều chạy không thoát lỗ tai của hắn.

Sau nửa canh giờ, Diệp Thần hoàn toàn khẳng định nơi đây chu vi rất lớn phạm vi đều không có dã thú xuất. Hay là nơi này rất lớn một mảnh địa vực đều là lúc trước nhưng hắn chém giết con kia thanh lang địa bàn, cho nên không có cái khác dã thú qua lại.

Nghĩ tới đây một điểm sau, Diệp Thần liền phòng lỏng ra cảnh giác, bắt đầu quan sát thân thể của mình, đem tâm thần thâm nhập thân thể bên trong, hơi vận kinh, cường đại tinh lực dường như dòng suối bình thường từ các vị trí cơ thể dâng lên.

Nhìn trong cơ thể tinh lực, Diệp Thần đột nhiên sinh một cái kỳ dị ý nghĩ, những này tinh lực chịu hắn tâm thần khống chế, có hay không có thể ngưng tụ thành hình ni, Diệp Thần chuẩn bị thử xem.

Tại hắn tâm thần dẫn dắt hạ, từng cỗ từng cỗ tinh lực bắt đầu tụ tập ở chung một chỗ, Diệp Thần muốn đem tụ tập tinh lực ngưng tụ thành các loại binh khí hình dạng, thế nhưng hắn phát hiện, mỗi đến thời khắc cuối cùng, vốn đã sắp thành hình tinh lực ầm ỉa một thoáng tản đi, sau đó cảm giác tâm thần cực kỳ mệt mỏi.

"Thần thức không kể, khó có thể ngưng tụ thành, các loại binh khí hình dạng đều quá phức tạp." Diệp Thần một bên khôi phục tâm thần, một bên tự nói, đột nhiên, hắn ánh mắt sáng lên, "Bình thường binh khí đều quá : rất phức tạp, như vậy ta đem nó ngưng tụ thành một cái mũi tên đây?"

Nghĩ đến liền làm, Diệp Thần tâm thần lần thứ hai chìm vào thân thể, khống chế trong cơ thể tinh lực, để bọn hắn ngưng tụ tập cùng một chỗ, quả nhiên lần này rất dễ dàng liền hoàn thành, tinh lực ngưng tụ thành một mũi tên vũ, hiện lên màu vàng kim nhạt, mũi tên sắc bén như là kim loại chế tạo, toàn bộ tiền thân khéo đưa đẩy cực kỳ, hiện ra nhàn nhạt kim quang.

Mũi tên thành hình, Diệp Thần cũng không hề đem tán đi, mà là tiếp tục lấy tâm thần khống chế nó hướng về yết hầu nghịch xông lên.

"A!"

Diệp Thần một tiếng quát nhẹ, đột nhiên há mồm, một đạo màu vàng kim nhạt quang bắn ra, hư địa một tiếng mang theo sắc bén tiếng xé gió.

"Phốc!"

Kim quang hiện ra, xẹt qua khoảng cách năm mét, đem một viên eo thô đại thụ thân cây bắn ra một cái trong suốt lỗ thủng, mà màu vàng kim nhạt tinh lực mũi tên tại xuyên thấu thân cây sau khi cũng vù ỉa một tiếng tán ra, như là có một mảnh mưa ánh sáng màu vàng rơi ra, sau đó biến mất không còn tăm hơi.

Diệp Thần trong lòng không nhịn được có chút kích động, không nghĩ tới tinh lực ngưng tụ thành mũi tên lực sát thương mạnh mẽ như vậy, mà lại có thể đánh úp, giết địch với trong nháy mắt.

Kích động qua đi, Diệp Thần cũng vì chính mình kích động có chút ảo não, nơi đây không an toàn, tùy thời khả năng có cường đại dã thú đột kích, phun ra tinh lực mũi tên sau khi, cả người hắn trở nên có chút suy yếu, trong cơ thể tinh lực tuy rằng cường đại, nhưng còn rất xa không có đến có thể trong nháy mắt khôi phục mức độ.

Diệp Thần khẩn trương bình tĩnh lại tâm tình khôi phục trong cơ thể tinh lực, mãi đến tận ánh bình minh lúc, ngực ấn ký bên trong linh khí đã chứa đựng đến no đủ trạng thái, Diệp Thần tổn hao tinh lực mới có thể hoàn toàn khôi phục, đứng dậy vỗ vỗ cái mông trên bụi bặm, triển khai bước chân nhanh chóng hướng về tiểu viện phía sau núi chỗ tu luyện chạy đi.

Trở lại chỗ tu luyện, Diệp Thần bắt đầu thi triển Bá Vương quyền ấn, bây giờ Bá Vương quyền ấn ở trong tay hắn thi triển ra càng ngày càng có uy lực, càng ngày càng có khí thế, mỗi một quyền đều kèm theo một đờ rống giận, còn có ầm ỉa không bạo tiếng, quyền phong nơi đi qua, chấn động đến mức bốn phía cây cỏ lay động, đại thụ lá rụng, có mấy phần Bá Vương tư thế.

Diệp Thần một lần lại một lần thi triển Bá Vương quyền ấn, hắn như là không biết mệt mỏi cơ khí giống như vậy, lúc buổi sáng, Diệp Thần đầy đủ đánh hơn trăm lần Bá Vương quyền ấn, lúc này lạnh lạnh mà thanh âm non nớt truyền vào trong tai.

"Thiếu gia, gia chủ gọi người đi gia tộc phòng khách."

"Nam Nhi, đã xảy ra chuyện gì?" Diệp Thần thu thế, xoay người lại, nghe được xuất Nam Nhi trong thanh âm mang theo nồng đậm lo lắng.

"Không biết, gia tộc truyền cho người, chắc chắn sẽ không có chuyện tốt gì, là không phải bởi vì lần trước Triệu gia sự a." Nam Nhi mi mang theo một tia háo sắc.

"Hắn không phải là đi." Diệp Thần đạo, "Phụ thân ni, người thông báo hắn sao?"

"Không có." Nam Nhi lắc đầu, nói: "Lão gia không ở nhà, ta đã có được vài ngày không có nhìn thấy lão gia, đạt được gia tộc đưa tin sau ta trước tiên đã nghĩ đi thông báo lão gia, có thể lão gia không ở."

"Quên đi, đi thôi, không có việc gì." Diệp Thần cười cười, sau đó cùng Nam Nhi bước nhanh chạy tới gia tộc phòng khách.

Diệp gia chính viện phòng khách, lúc này đã tụ đầy người, Diệp gia người chủ sự hầu như đều tại, gia chủ Diệp Tôn, lão tam diệp phong, lão yêu Diệp Khiếu Thiên, gia tộc con vợ cả con thứ đệ tử cũng tới phần lớn.

Gia tộc phòng khách ở ngoài, Diệp Thần một mình bước vào trong đó, Nam Nhi là nha hoàn, không được tùy ý đi vào, chỉ được chờ ở bên ngoài hậu.

Tiến vào phòng khách sau, Diệp Thần cả kinh, này bầu không khí có chút không đúng, đại sảnh đứng đầy người, có hai mươi, ba mươi cái, mấy cái thức bá cùng trẻ tuổi đệ tử ưu tú nhất toàn đều ở nơi này.

Diệp Thần ánh mắt từ mỗi người trên người đảo qua, sau đó rơi vào phía trước một nam một nữ trên người, nữ một thân quần áo màu tím, đại khái mười lăm, mười sáu tuổi, ngũ quan tinh xảo, dung nhan khuôn mặt đẹp, chỉ là cái kia mi nhưng có khó có thể che giấu thanh cao vẻ, nam từ kia một thân áo gấm màu xanh lam, mười bảy, mười tám tuổi, khuôn mặt tuấn đạt, đầu vì ngưỡng, thần sắc cuồng ngạo.

Đây là hai tám khuôn mặt xa lạ, tại Diệp Thần trong ký ức cũng chưa từng thấy qua hai người này.

"Diệp gia chủ, việc này các người không làm chủ được, vẫn là gọi vấn thiên thúc thúc ra đi." Tên kia cô gái áo tím gặp Diệp Thần đi vào cũng không lưu ý, đem ánh mắt rơi vào Diệp Tôn trên người, lạnh nhạt nói.

"Thượng quan tiểu thư, không biết người hôm nay giá lâm ta Diệp gia cái gọi là chuyện gì, nếu là có yêu cầu gì, chỉ cần ta Diệp gia đủ khả năng, Diệp Tôn quyết không chối từ." Diệp Tôn diện chứa ý cười, cũng không hề bởi vì đối phương một câu 'Người không làm chủ được' mà biểu hiện ra tức giận.

"Diệp gia chủ, việc này chính là tiểu nữ từ cùng vấn thiên thúc thúc sự tình, các người là không cách nào làm chủ." Cô gái áo tím không hề miệng, thái độ trở nên có chút cường ngạnh.

Diệp Thần ánh mắt rơi vào cô gái áo tím cùng nam tử áo lam trên người, hai người này là tới tìm phụ thân Diệp Vấn Thiên, không biết là vì chuyện gì, mà lại hẳn xem xuất, trong đại sảnh người đối với một nam một nữ này rất là kiêng kỵ, rất hiển nhiên thân phận của bọn hắn không phải bình thường.

"Ha ha, Nhị đệ gần đoạn thời gian có việc ra ngoài, không ở trong nhà." Diệp Tôn cười nói, sau đó nhìn về phía Diệp Thần, nói: "Bất quá con hán Diệp Thần nhưng tại, thượng quan tiểu thư nếu là có chuyện gì hay là có thể cùng Diệp Thần nói."

"Diệp Thần?"

Diệp Tôn vừa mới nói xong, cô gái áo tím cùng nam tử áo lam ánh mắt cùng nhau rơi vào phòng khách phía dưới Diệp Thần trên người, ánh mắt của hai người như xuất một triệt, hèn mọn, khinh miệt, có loại trên cao nhìn xuống ý vị, như là tại xem giun dế.

Diệp Thần lập tức cảm giác được hai người trong ánh mắt bao hàm ý vị, nhìn thẳng hai người, nói: "Không biết vị tiểu thư này tìm gia phụ chuyện gì?"

"Người chính là Diệp Thần?" Cô gái áo tím thân nhiên nói, mang theo một cỗ tử cảm ghét.

Diệp Thần không để ý lắm, lưng đeo mười mấy năm phế thể tên, không nể ác khinh bỉ người của mình vẫn đứng là không nhiều, lấy hẳn hai mươi mấy tuổi tâm tính cũng không phải là dễ dàng như vậy nổi giận.

"Ta chính là Diệp Thần, gia phụ không ở, không biết tiểu thư tìm hẳn có chuyện gì, tại hạ có thể thay chuyển đạt." Diệp Thần bình tĩnh nói.

"Hừ!" Cô gái áo tím cười lạnh một tiếng, "Vấn thiên thúc thúc không ở, người tại cũng như thế."

"Đã như vậy, tiểu thư mời nói đi." Diệp Thần cũng không thêm để ý cô gái áo tím thái độ.

"Ta hôm nay là vì hôn ước mà đến." Cô gái áo tím một câu nói làm cho cả trong đại sảnh người tất cả đều kinh ngạc, ánh mắt của nàng đảo qua mọi người, sau đó một lần nữa rơi vào Diệp Thần trên người, "Mười ba năm trước, ông nội của ta từng cùng vấn thiên thúc thúc ước hẹn, vì chúng ta định ra hôn ước, việc này tại Ứng Thành mọi người đều biết."

Trong đại sảnh, Diệp gia gia chủ mấy vị chủ nhân tại ngăn ngồi kinh ngạc sau khi sắc mặt dần dần trở nên khó coi, lấy Thượng Quan Từ Yên thái độ đến xem, hôm nay tới cửa sợ là đến về mặt.

Diệp Thần nhớ tới phụ thân Diệp Vấn Thiên từng cho hắn đề cập tới việc này, Ứng Thành Thượng Quan gia có một Thiên Kim Thượng Quan Từ Yên, gia gia thượng quan Thanh Vân từng tại mười ba năm trước cùng Diệp Vấn Thiên ước hẹn, đem nó tôn nữ cùng Diệp Thần định ra hôn ước, chỉ là lúc đó Diệp Vấn Thiên vẫn chưa làm khẳng định trả lời chắc chắn, chỉ nói là chờ bọn hắn trưởng thành lại nói, nhưng không muốn hôm nay Thượng Quan Từ Yên tìm môn, nhìn tư thế 'lai giả bất thiện'.

Nếu là giờ khắc này Diệp Thần còn không rõ ràng lắm Thượng Quan Từ Yên này đến mục đích, như vậy hẳn liền đúng là lấy kháng hàng, trong lòng không khỏi bay lên một cỗ phẫn nộ, không chút biến sắc, nói: "Như vậy, thượng quan tiểu thư hôm nay tới đây mục đích là cái gì?"

"Hai tháng trước ta bị thần ban cho phúc địa thu làm nội viện đệ tử." Thượng Quan Từ Yên không có trực tiếp trả lời Diệp Thần, trong thần sắc như là một con kiêu ngạo Phượng Hoàng, mang theo sâu sắc hèn mọn, nói: "Ta Thượng Quan Từ Yên phụ quân, nhất định phải là thiên kiều tuấn kiệt, cũng không phải người Diệp Thần nam tử như vậy."

Lời này vừa nói ra, trong đại sảnh rất lớn một nhóm người đều toát ra vẻ phẫn nộ, tuy rằng bọn họ tình nguyện nhìn thấy Diệp Thần bị nhục nhã, nhưng Thượng Quan Từ Yên không chỉ nhục nhã Diệp Thần, cũng đánh toàn bộ Diệp gia mặt.

Diệp Thần chỉ cảm thấy tức giận dâng lên, hẳn cùng Thượng Quan Từ Yên trong lúc đó việc hôn nhân vốn là không được lập, liền một chỉ hôn ước đều không có, mà lại Diệp Vấn Thiên lúc trước căn bản chưa từng cho thượng quan Thanh Vân một cái khẳng định trả lời chắc chắn, đã có khéo léo từ chối tâm ý, việc này như đại gia từ đây không đề cập tới, cũng là coi như thôi, nhưng không nghĩ tới Thượng Quan Từ Yên hôm nay tới cửa xích lửa nhục nhã.

Diệp Thần tuy rằng không nữa tính toán, nhưng cũng sẽ không khiến nhân như vậy nhục nhã, cười lạnh nói: "Thượng quan tiểu thư sợ là hiểu lầm, lúc trước Thượng Quan lão gia từ cùng gia phụ đề cập việc kết hôn, nhưng là chỉ là trên đầu lưỡi một câu nói mà thôi, mà lại gia phụ vẫn chưa làm khẳng định trả lời chắc chắn, thượng quan tiểu thư hôm nay đến đây đây đưa là vì ý gì?"

"Câm miệng!" Thượng Quan Từ Yên bên người nam tử áo lam lạnh lùng hét một tiếng, ánh mắt như là hai cái lợi kiếm nhìn chăm chăm Diệp Thần, khoe miệng vì xa, mang theo sâu sắc miệt thị, nói: "Người một cái liên giun để cũng không bằng phế vật, cũng dám như vậy đối với ta sư muội nói chuyện."

Diệp Thần con mắt hít lại, nếu như có thể, hẳn thật muốn xông tới đem nam tử kia một cước đạp ở trên đất, thế nhưng hắn biết đó là không có khả năng, tại trên người nam tử kia, Diệp Thần cảm giác được một loại áp lực cực lớn, Thượng Quan Từ Yên sư huynh, thân ban cho phúc địa nội viện đệ tử, thực lực đó chỉ ít cũng là thân thể cửu đoạn chứ? Thậm chí càng mạnh hơn. . .

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương thứ 15: khinh người quá đáng

Chương thứ 15 khinh người quá đáng

"Thượng Quan Từ Yên, người hôm nay tới đây đến tốt cùng có mục đích gì, nói thẳng đi." Diệp Thần không để ý tới thiếu niên áo lam, nhìn thượng quan tử màu sắc nói rằng.

"Việc hôn ước, tuy là miệng ước hẹn, nhưng ứng thành nổi tiếng, cũng biết ta với người trong lúc đó tại mười ba năm trước có hôn ước, cho nên, ta muốn thân thủ của người viết xuống công văn, bên trên viết rõ, 'Người Lâm thành Diệp gia Diệp Thần tự biết thân tàn thể phế, không xứng với Thượng Quan Từ Yên, đồng ý Thượng Quan Từ Yên từ hôn tâm ý.' cũng ký tên đồng ý, đến lúc đó làm cho ta thông cáo ứng thành to nhỏ gia tộc, kể từ đó ông nội của ta tự nhiên cũng không thể nói gì nữa." Thượng quan yên nhiên lạnh nhạt nói nói.

Dù là lấy Diệp Thần tâm tính, nghe nói lời ấy cũng lửa giận dâng lên, thượng quan yên nhiên làm như thể đem Diệp gia đặt nơi nào đem Diệp Vấn Thiên cùng hắn đặt nơi nào? Cười lạnh nói: "Thượng Quan Từ Yên, người cũng thật là buồn cười, ban đầu là Thượng Quan lão gia từ đề cập giữa chúng ta việc kết hôn, nhưng ta phụ thân vẫn chưa đáp ứng, nói khó nghe chút chính là người Thượng Quan gia nhất sương tình nguyện (đơn phương mong muốn), ta Diệp Thần mặc dù là phế thể, nhưng còn không đến mức muốn lấy người nữ nhân như vậy làm vợ, các người đi thôi, công văn, ta chắc chắn sẽ không viết."

"Thượng quan tiểu thư, như người vậy làm không khỏi quá đáng chút, ta Diệp gia tuy rằng thể tiểu, nhưng là tuyệt không tiếp thu bực này xích lửa nhục nhã!" Diệp Thần tiểu thúc Diệp Khiếu Thiên trầm giọng nói.

"Không chấp nhận?" Thiếu niên áo lam ánh mắt khinh miệt địa đảo qua Diệp gia mọi người, "Đối với ta thân ban cho phúc địa mà nói, một cái tử lưu gia tộc, tùy thời đều có thể cho các người từ Lâm thành biến mất, là diệt tộc vẫn là viết đáp ứng sư muội ta điều kiện, chính các người lựa chọn."

"Tần sư huynh, của chính ta sự do ta đến xử lý." Thượng quan yên nhiên nhú nhú mày, thấp giọng nói, thiếu niên áo lam kia không để ý lắm cười cười, không tiếp tục nói nữa. Chỉ là xem Diệp Thần ánh mắt giống như là tại xem một người chết.

Trong đại sảnh, người của Diệp gia trầm mặc, hiển nhiên là tại sợ hãi thiếu niên áo lam uy hiếp, thân ban cho phúc địa đối với thế tục giới gia tộc mà nói, đó là như thần tồn tại, không cách nào chống lại, đừng nói Diệp gia một cái tử lưu gia tộc, coi như là thế tục giới nhất lưu gia tộc cũng không đắc tội được thân ban cho phúc địa như vậy quái vật khổng lồ.

Một lúc lâu, Diệp gia gia chủ Diệp Tôn trầm mặt nói rằng: "Chúng ta tiếp thu cái yêu cầu này. Chuẩn bị văn phòng tử bảo, Diệp Thần, người viết đi."

"Đại ca, không thể đáp ứng!" Diệp Khiếu Thiên trầm giọng nói.

"Tử đệ!" Diệp Tôn lạnh lùng nhìn chăm chú Diệp Khiếu Thiên một chút, "Ta là gia chủ, Diệp gia sự ta định đoạt!"

"Đại bá, ta sẽ không viết, phụ thân cũng sẽ không đáp ứng chuyện này." Diệp Thần bình tĩnh nói, ánh mắt vẫn rơi vào thượng quan yên nhiên cùng nàng Tần sư huynh trên mặt, không có nửa điểm khuất phục ý tứ.

"Diệp Thần, ngươi muốn hại chết chúng ta Diệp gia mọi người sao?" Diệp Thanh cái thứ nhất nhảy ra ngoài, tức giận chỉ trích Diệp Thần.

"Diệp Thần, chuyện đến nước này, ngươi con cóc còn muốn ăn thịt thiên nga sao, không phải đem toàn bộ Diệp gia lôi xuống nước!" Diệp Thăng lớn tiếng nói rằng.

"Chính là, vì ngươi chuyện của chính mình, chẳng lẽ muốn chúng ta toàn bộ Diệp gia đồng thời bị tai nạn sao?"

Diệp gia đệ tử trẻ tuổi dồn dập nhảy ra chỉ trích, mỗi một câu nói đều cho Diệp Thần chụp lên đỉnh đầu chụp mũ.

Diệp Thần trong lòng cười lạnh liên tục, Diệp gia những người này, bất luận tại trường hợp nào, tình huống nào dưới đều không muốn từ bỏ có thể đã kích cơ hội của hắn, thượng quan yên nhiên đoạn sẽ không để cho sự huynh đối phó toàn bộ Diệp gia, nói như thế nào Diệp Văn Thiên đã từng cùng cầu trải qua quan lão gia tử mệnh, nếu là sự tình huyền ảo quá to lớn, nàng không cách nào như Thượng Quan lão gia tử bàn giao.

"Các ngươi không cần cho ta chụp chụp mũ, ta nói rồi ta không nên đáp liền nhất định sẽ không đáp ứng, nếu như thượng quan tiểu thư muốn một kết quả, có thể chờ ta phụ thân trở về lại nói." Diệp Thần sắc mặt không có biểu hiện ra chút nào sắc mặt giận dữ, bình tĩnh nói, phảng phất như là một cái không đếm xỉa đến người xa lạ.

"Làm càn!" Diệp Tôn đột nhiên hét một tiếng, "Diệp Thần, ngươi dám ngỗ nghịch ý tứ của ta? Có còn hay không ta đây gia chủ để vào trong mắt?"

"Đại bá, ngươi làm Diệp gia gia chủ, như vậy nên vì làm Diệp gia danh dự nghĩ, ta cũng chính bởi vì vậy mới là không đáp ứng cái yêu cầu này!" Diệp Thần không kiêu ngạo cũng không tự ti mà nói rằng. "Còn về ta cùng thượng quan tiểu thư hôn ước vốn là có lẽ có sự, phụ thân chưa bao giờ đã đáp ứng, mà ta cũng chưa bao giờ nghĩ tới muốn kết hôn nữ nhân như vậy làm vợ, cho nên không dùng tới giải thích, càng không có cần thiết giẫm lên tôn nghiêm của mình đi thành tựu trước mặt người khác."

"Ngươi!" Thượng Quan Từ Yên sắc mặt khó coi, cũng không còn cách nào bảo trì hờ hững về, từ Diệp Thần bên trong nàng cảm giác được khinh thị, giống như nàng vậy thân ban cho phúc địa nội viện đệ tử, chính là thiên kiều giống như nữ tử, kiêu ngạo nàng há có thể khoan dung một cái phế thể miệt thị, "Diệp Thần, ngươi có biết đắc tội thân ban cho phúc địa là cái gì hậu quả?"

"Ta không có đắc tội thân ban cho phúc địa, cũng không có đắc tội bất luận người nào!" Diệp Thần lạnh nhạt nói đạo, "Là ngươi mình và chính mình không yên tâm." Diệp Thần sẽ không ngốc đến thừa nhận mình cùng thân ban cho phúc địa đối nghịch.

"Được!" Thượng Quan Từ Yên tức giận đến không nổi, gần như phát dục no đủ bộ ngực mềm mại một trận đập trùng, nàng không ngờ rằng một cái phế thể dĩ nhiên cường ngạnh như vậy, "Đã như vậy, ta cũng không cần bận tâm phụ thân ngươi tình cảm."

"Sự muội, loại này phế vật, ta để giáo huấn hắn, cho hắn biết một cái giun dế, chúng ta bất cứ lúc nào có thể bóp chết!" Thiếu niên áo lam trong mắt lộ ra một tia tàn nhẫn về, nhanh chân hướng về Diệp Thần đi tới.

Diệp Thần cùng với bên cạnh hắn hết thảy Diệp gia người đều cảm nhận được một cỗ áp lực cực lớn, hô hấp đều có chút không khoái, như là có một tảng đá lớn đặt ở trái tim, trong lòng kinh hãi, bất quá trong mắt nhưng cất giấu cười trên sự đau khổ của người khác về, bởi vì bọn hắn biết cái này thật vất vả thoát khỏi phế thể Diệp Thần hôm nay sợ là muốn triệt để phế bỏ.

"Ngươi đã là phế thể, như vậy hôm nay ta liền để ngươi triệt để biến thành tàn phế!" Thiếu niên áo lam trong mắt ánh sáng lạnh lóe lên, đưa tay liền hướng về Diệp Thần tóm tới, năm ngón tay trên có nhàn nhạt ánh sáng đang loé lên.

Trong đại sảnh mọi người tất cả giật mình. Ánh sáng kia là trong cơ thể linh khí tụ tập ở trên tay biểu hiện, nói rõ thiếu niên áo lam này là 'Mệnh Hải bí cảnh' cường giả, 'Mệnh Hải bí cảnh' nhân vật ở thế tục giới tuyệt đối là cường giả đỉnh cao, chỉ có Sở địa hoàng cung mới có vài tên nhân vật như vậy.

"Dừng tay, lẽ nào thân ban cho phúc địa nội viện đệ tử là có thể tùy tiện bắt nạt người sao?" Phòng khách phía trên, một bóng người như chim điêu hâu giống như bay lên trời, bàn tay mở ra, lấy tay mà ra, chụp hướng về thiếu niên áo lam thủ đoạn.

"Không biết sống chết!"

Thiếu niên áo lam xem đều không có xem, tiện tay vung lên, vu địa một tiếng, khí lưu cuồng bạo mắt trần có thể thấy, hóa thành một bàn tay, bịch một tiếng vỗ vào Diệp Khiếu Thiên ngực.

"Phốc!"

Diệp Khiếu Thiên tại chỗ bay ngược mà quay về, phun ra một ngụm lớn huyết dịch, va nát một mảnh lớn ghế dựa, vụn gỗ tung toé, xương ngực sâu sắc sụp đổ, con mắt trở nên lơ mơ tối tăm, thân thể nhúc nhích mấy lần, khó có thể bò lên.

"Tiểu thúc!" Diệp Thần hai mắt ửng đỏ, nhưng hắn không lo được đến xem tiểu thúc Diệp Khiếu Thiên thương thế, bởi vì thiếu niên áo lam tay đã chụp tới bả vai của hắn.

"Phụ thân!" Diệp Nhan kinh hô.

"Lưu hắn một mạng!" Thượng Quan Từ Yên lạnh nhạt nói đạo, đối với tất cả những thứ này căn bản không có ngăn cản. Đối với nàng mà nói, cho cái này không có thực lực rồi lại cường ngạnh phế thể một ít giáo huấn là chuyện tất lẽ dĩ ngẫu.

Cái tay kia chớp tới, Diệp Thần bước chân hơi động, tránh ra ba thước, nhưng ngón tay như hình với bóng, căn bản tránh bắt quá, nhưng hắn sẽ không dễ dàng chịu thua, càng sẽ không bó tay chịu trói, trong cơ thể tinh lực lưu động, cả người bắt nhịp tại trong nháy mắt bắt đầu cử động, dĩ nhiên phát sinh nhẹ nhàng âm âm thanh, cũng chỉ thành đao, vèo địa một tiếng điểm hướng về đối phương yết hầu, với này đồng thời, đùi phải trên khúc, định hướng về đối phương dưới khó.

Thiếu niên áo lam không tránh không né, trong mắt tất cả đều là vẻ khinh thường, hoàn toàn không thấy Diệp Thần công kích.

"Khách!"

Mỗi người cũng nghe được xương nứt âm thanh, Diệp Thần chỉ cảm giác mình vai trái bị một con thiết thủ nắm lấy, không cách nào nhúc nhích, ngay sau đó đau nhức truyền ra, xương vai nứt, nhưng hắn không có thu hồi công kích, chỉ đao cùng hữu đầu gối mạnh mẽ đánh về phía đối phương dưới khó cùng yết hầu.

"Khách! Khách!"

Liên tiếp hai đao xương nứt âm thanh, Diệp Thần tay cùng chân đột nhiên rút trở về, ngón tay cốt gãy vỡ, xương bánh chè cũng nát, như là đánh tại thép thiết cốt trên, mà lại có một cỗ cự lực phản chấn mà quay về, để hắn phốc địa một tiếng phun ra một ngụm máu lớn.

"Giun dế, ngươi lực đạo cho ta nạo dương cũng không đủ!"

Thiếu niên áo lam nắm lấy Diệp Thần xương vai đem thân thể của hắn mạnh mẽ ép lún nửa đoạn, trên cao nhìn xuống nhìn xuống Diệp Thần, có chút bất ngờ nói rằng: "Nguyên lai ngươi không phải phế thể, lại vẫn có thể tu luyện, bất quá ngươi lập tức liền sẽ biến thành một cái triệt để phế vật."

Thiếu niên áo lam một cái tay khác chậm rãi ấn về phía Diệp Thần đan điền, vận lực chấn động, nhất thời một cỗ lực lượng cuồng bạo chui vào Diệp Thần trong cơ thể, đau nhức truyền đến, để Diệp Thần mặt thịt vận vẹo đến thay đổi hình, hắn không có hừ một tiếng, cắn răng nhịn xuống đau nhức lạnh lùng mà nhìn về phía thiếu niên áo lam.

Kinh lực nhập thể, Diệp Thần có thể cảm giác được một cách rõ ràng trong cơ thể mình kinh mạch tại cỗ lực lượng kia hạ đứt thành từng khúc, từ đan điền bắt đầu, trên dưới rơi rụng, hết thảy chỗ, tất cả kinh mạch đều hủy.

Từ khi lọt lòng tới nay, Diệp Thần lần thứ nhất cảm giác được khuất nhục, chính mình một cái hai mươi bảy tuổi người tại một tên thiếu niên mười mấy tuổi trước mặt dường như giun dế giống như vậy, hào không có lực phản kháng, mặc người xâu xé!

Thiếu niên áo lam đang cười, cười đến rất vui vẻ, hắn rất yêu thích thương thức người khác ở trong tay hắn sống không bằng chết đáng vẻ, điều này làm cho hắn cảm thấy rất kích thích.

Khi thiếu niên áo lam không chế lĩnh lực lưu động đến Diệp Thần nơi cổ lúc, một cỗ nguy hiểm báo động tại trong lòng bay lên, hắn mặt liền biến sắc, hầu như trong nháy mắt liền rút về lĩnh khí, bàn tay như tia chớp rút về, đồng thời, Diệp Thần trên cổ ánh sáng lóe lên một cái rồi biến mất.

"Àm!"

Diệp Thần trong cơ thể chấn động xuất một cỗ lực lượng, thiếu niên áo lam như là ruột bông rách đạo thảo, cả người bay ra cách xa mấy mét, một cỗ mũi tên máu phun ra tung toé.

"Ngươi . ." Thiếu niên áo lam trong mắt loé ra vẻ không thể tin được, lập tức bị dày đặc sát khí thay thế, vừa mới nói chuyện, một ngụm máu tươi lần thứ hai phun ra ngoài, để hắn trước ngực vạt áo đều nhuộm thành màu máu.

Trong đại sảnh mọi người đều bị này đột nhập lên biến cố sợ ngây người, bao quát Thượng Quan Từ Yên ở bên trong, cũng không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy được thiếu niên áo lam thân thể đột nhiên bay ra ngoài, máu phun phè phè, bị trọng thương!

"Sư huynh!" Thượng Quan Từ Yên vội vàng xông quá khứ, đỡ ra một viên đan dược này gần thiếu niên áo lam trong miệng, nói: "Sư huynh ngươi như thế nào?"

"Không có chuyện gì." Thiếu niên áo lam lắc đầu, huyết dịch lần thứ hai dâng lên, uể oải nói rằng: "Nhanh, mang ta trở lại, tìm trưởng lão chữa thương."

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương thứ 16: kinh mạch đứt đoạn

Chương thứ 16 kinh mạch đứt đoạn

"Diệp gia gia chủ, chuyện hôm nay, chúng ta thần ban cho phúc địa sẽ không giằng hoà!" Thượng Quan Tử Yên mạnh mẽ cắn răng bạc, sau đó đem ánh mắt tập trung tại lão đà lão đảo Diệp Thần trên người, phảng phất muốn đem hân nhìn thấu.

Cho tới nay, đều cho rằng Diệp Thần là phế thể, hiện nay lại đột nhiên phát hiện Diệp Thần không chỉ không phải phế thể, mà lại tại cùng thể hệ bên trong cũng không tính nhỏ yếu, trọng yếu nhất là trên người hắn có bí bảo, dĩ nhiên đem Mệnh Hải bí cảnh lần thứ hai Mệnh tuyến mãnh liệt cảnh giới Tân sư huynh chấn động thành thương.

Thượng Quan Tử Yên mang theo thiếu niên áo lam rời khỏi Diệp gia, ngay bọn họ bóng lưng biến mất đồng thời, Diệp Thần không thể kiên trì được nữa, hai chân mềm nhũn ngã xuống, bị chị họ Diệp Nhan đứng lúc đỡ lấy.

Giờ khắc này, người của Diệp gia mới từ vừa nãy đột nhiên biến cố bên trong phục hồi tinh thần lại. Đại gia người xem ta ta nhìn người.

"Đem tứ đệ tiếp tục chờ đợi chữa thương." Diệp Tôn trầm giọng phân phó nói. Đồng thời đối với thần ban cho phúc địa càng là kiêng kỵ, một cái nội viện đệ tử liền cường hân như vậy, tiện tay một đòn liền cửu đoạn tu vi Diệp Khiếu Thiên đánh thành trọng thương, nếu là bọn hắn muốn đối phó Diệp gia, Diệp gia lấy cái gì chống đối?

"Diệp Nhan, đem Diệp Thần đưa đến Nhị đệ tiểu viện, dùng gia tộc hay nhất thuốc chữa thương chữa thương cho hắn, ngàn vạn không thể để cho hắn có nguy hiểm tính mạng!" Diệp Tôn phân phó, Diệp Thần không thể chết được, nhất định phải sống sót, không biết Diệp Thần trên người có bí mật gì đồ vật, dĩ nhiên đem thượng quan yên nhiên sư huynh chấn động thành trọng thương, kể từ đó, Diệp gia thật sự cùng thần ban cho phúc địa như vậy khủng bố thể lực tiếp nhận thù hận, mà thần ban cho phúc địa nhất định sẽ tìm tới Diệp gia, đến lúc đó đem Diệp Thần giao ra, hay là còn có thể bảo vệ Diệp gia nhân tính mạng, bằng không Diệp gia mọi người đều khó thoát khỏi cái chết.

Có thể đem 'Mệnh Hải bí cảnh' cường giả đỉnh cao chấn động thành trọng thương, đồ vật như vậy Diệp Tôn cũng rất động lòng, thế nhưng hắn không dám có hy vọng xa vời, đến lúc đó thần ban cho phúc địa người đến đây mới tốt bàn giao, bằng Diệp Thần chút thực lực kia căn bản không cách nào đối với hắn nội viện đệ tử tạo thành thương tổn, chỉ có Diệp Thần trên người thần bí đồ vật.

Nghĩ tới đây, Diệp Tôn trong lòng không khỏi ảo não lên, nếu là sớm chút phát hiện Diệp Thần trên người có như vậy uy lực cường đại bảo bối, đem nó đoạt lại, cũng sẽ không cùng thần ban cho phúc địa đỡ lấy thù hận, mà Diệp gia cũng đem nắm giữ một cái uy lực cường đại vũ khí bí mật.

Diệp Nhan đã đem Diệp Thần giúp đỡ đi ra ngoài, trong đại sảnh từng cái từng cái mặt người trên đều xuất hiện vẻ lo lắng, nhìn thấy gia chủ âm trầm sắc mặt cũng không dám mở miệng nói chuyện.

"Phụ thân." Diệp Thanh nhỏ giọng nói, "Phế vật kia trên người nhất định là có bảo bối."

"Câm miệng!" Diệp Tôn nổi giận nói, đối với hắn cái này tiểu nhi tử rất thất vọng, trong lòng mình rõ ràng là được rồi, dĩ nhiên trước mặt mọi người nói ra, thực sự là gỗ mục không thể điêu, "Đều lúc nào, ngươi còn muốn những này, trước mắt to lớn nhất cửa ải khó chính là thần ban cho phúc địa trả thù, chúng ta Diệp gia một cái tứ lưu tiểu gia tộc, nhân gia tùy tiện đến một đệ tử chúng ta liền muốn diệt tộc!"

"Thần ban cho phúc địa là đại lục một đường thể lực, coi bọn hắn vị trí thấp, nói vậy sẽ không thiên nộ chúng ta Diệp gia mọi người, cái gọi là oan có đầu nợ có chủ, đến lúc đó chỉ cần đem Diệp Thần giao ra tùy ý bọn họ xử trí, ta nghĩ Diệp gia hắn là sẽ không sự." Diệp Thăng âm âm nở nụ cười, nói rằng.

"Ai!" Diệp Tôn thở dài, rất bất đắc dĩ đáng về, nói: "Vi toàn bộ Diệp gia, cũng chỉ có hi sinh Diệp Thần."

"Hôm nay sự tình vốn là nhân hắn một người mà lên, cho nên khi do hắn đến gánh chịu."

"Không sai, này tiểu Tử Chân là tảo đem tinh, làm mười mấy năm phế vật, để gia tộc tại Lâm thành hồ thẹn không nói, hiện nay càng là gặp phải như vậy phiền phức."

"Lần này, liền tính Nhị thúc trở lại cũng không cách nào bao che hắn, thần ban cho phúc địa há lại là chúng ta những này tiểu gia tộc trêu tới, muốn trách liền chỉ có thể quai Diệp Thần chọc không nên dây vào người, nếu là vừa nãy hắn không phản kháng, tùy ý Thượng Quan Tử Yên sư huynh phế bỏ kinh mạch căn bản sẽ không vì gia tộc mang đến như vậy phiền phức."

Diệp gia đệ tử trẻ tuổi môn người một câu ta một câu, tất cả đều chỉ trích Diệp Thần, đều cảm thấy Diệp Thần vừa nãy phản kháng tội ác tày trời, trực tiếp để nhân gia phế bỏ không là chuyện gì đều không có sao? Lại còn muốn phản kháng, trêu ra đại họa như vậy, thực sự không thể tha thứ!

Diệp Nhan đỡ cả người kinh mạch gần như gãy vỡ Diệp Thần mới vừa đi tới ngoài phòng khách Nam Nhi liền chạy tới, nhìn thấy Diệp Thần đáng về, nước mắt xoạt địa liền chảy xuống.

"Thiếu gia, người làm sao vậy, thiếu gia!" Nam Nhi ôm Diệp Thần cánh tay hung hăng gào khóc, "Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy!"

Diệp Nhan trong mắt lộ ra một tia buồn bã, há miệng, không biết phải như thế nào mở miệng, đối với Diệp Thần tao ngộ trong lòng cũng là phần nộ cùng khổ sở. Hơn nữa phụ thân của nàng Diệp Khiếu Thiên cũng bởi vậy tay nội thương.

"Thiếu gia, người không muốn đoạt Nam Nhi, thiếu gia. . ." Nam Nhi giúp đỡ Diệp Nhan đỡ Diệp Thần một bên khác cánh tay, cảm giác Diệp Thần thân thể như là một bãi bùn nhão giống như nhắm trụy xuống, khắp toàn thân dĩ nhiên sinh không ra một tia khí lực.

"Không có chuyện gì." Diệp Thần hàm răng run lấy bầy, nhếch miệng cười cười lộ ra hai hàng hàm răng trắng nõn, run run môi, nói: "Nam Nhi đừng khóc, nói cẩn thận không xong nước mắt, quên mất sao."

"Thiếu gia, có phải hay không vừa nãy đi ra ngoài hai người kia người xấu!" Nam Nhi nhìn phía Diệp Thần đại viện cửa, cặp kia ngây thơ mắt to bên trong tràn đầy hận ý, nàng không cách nào nhìn được, không thể nào tiếp thu được có người đem Diệp Thần tôn thương thành tình trạng như thế này.

"Nam Nhi, đi ta trở lại. . ." Diệp Thần không hề trả lời Nam Nhi, gân mạch đứt từng khúc thống khổ hầu như để hần không nhìn được kêu ra tiếng, đang khi nói chuyện mơ hồ có thể nghe được hàm răng va chạm âm thanh.

Diệp Nhan sâu sắc thờ dài, trong lòng không biết là hà tư vị, Diệp Thần lưng đeo mười ba năm phế thể tên, bị người chế nhạo, khinh thị, hèn mọn, bất nạt, hiện nay thật vất vả thoát khỏi phế thể có thể tu luyện, nhưng gặp phải Thượng Quan Từ Yên cường thể tử hồn, càng bị sư huynh đánh gãy một thân kinh mạch, xem như là triệt triệt để để phế bỏ, tại này thế tục giới bên trong hầu như không thể nào tìm kiếm có thể tục mạch linh đan.

"Thần đệ một đời nhấp nhô, vận mệnh đối với hần thực sự quá bất công. . ." Diệp Nhan trong lòng tự nói, cùng yên lặng rơi lệ Nam Nhi đỡ Diệp Thần chậm rãi hướng về Diệp gia phía sau núi hạ tiểu viện đi đến, nàng khi thì đem ánh mắt rơi vào Diệp Thần trên người, trong mắt tràn đầy đau tiếc.

Trở lại tiểu viện sau khi, các nàng đem Diệp Thần đỡ nằm xuống, nhìn cái kia nhân đau nhức mà tái nhợt vận vẹo mặt, trên trán đại viên mồ hôi lạnh, từ đầu đến cuối chưa từng hừ một tiếng, kiên cường như vậy nhẫn nại lực để Diệp Nhan đều cảm thấy khó mà tin nổi.

Nàng thậm chí cảm thấy có chút không Chân Thực, dĩ vãng Diệp Thần mềm yếu không thể tả, chưa từng có như vậy sát thép ý chí, không khỏi trầm nghĩ: "Cũng không biết thần đệ mất tích nửa năm đều đã trải qua chút gì, để nguyên bản mềm yếu một người nắm giữ như bàn thạch giống như ý chí cùng nhẫn nại."

"Thần đệ, người có gắng dưỡng thương, không muốn tuyệt vọng, chính như lúc trước người trời sinh tinh lực không đủ, không cách nào tu luyện, nhưng cuối cùng vẫn như cũ khắc phục, chỉ cần còn muốn một tia hi vọng, như vậy sẽ có kỳ tích phát sinh." Diệp Nhan cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có như vậy an ủi, thế nhưng nàng lại biết trừ phi đúng là kỳ tích xuất hiện, bằng không Diệp Thần cả đời này đem cả đời nằm ở trên giường, trở thành một cái chân chính phế nhân.

"Nhan tã, ta không sao." Diệp Thần uể oải nói rằng, Nam Nhi thì lại cầm khăn mặt không ngừng lau cho hần mồ hôi lạnh, khóc đặc trưng cái lệ nhân tựa như.

"Có gắng dưỡng thương, đừng nghĩ nhiều như thế." Diệp Nhan nhẹ giọng dặn, sau đó nói: "Ta đi gia tộc hiệu thuốc lấy cho người chút trị liệu nội thương linh dược được."

Diệp Nhan rời khỏi, Nam Nhi một thoáng nhào tới Diệp Thần trên người, chăm chú địa ôm lấy hần, lên tiếng khóc lớn lên.

"Nha đầu ngốc, đừng khóc, ta không sao, sẽ hảo." Diệp Thần cực lực muốn ngừng đầu đi xoa xoa Nam Nhi đầu, có thể hai cái tay cánh tay nhưng không hề hay biết, khó có thể nhúc nhích mây may.

"Thiếu gia, người gạt ta, người cả người kinh mạch đều đứt đoạn rồi, sau đó cũng không bao giờ có thể tiếp tục bước đi, cũng không có thể mò Nam Nhi tóc. . . Ô ô. . ." Nam Nhi nức nở, gầy gò hai vai mạnh mẽ co rúm."Thiếu gia, Nam Nhi muốn báo thù cho người, nhất định phải báo thù cho người!"

Một cỗ lệ khí tự Nam Nhi trong cơ thể toả ra mà ra, cái kia lệ khí nặng, thế cho nên Diệp Thần đều đánh lạnh run, để hần trong lòng kinh hãi, cỗ đủ toàn thân lực lượng, đột nhiên quất khê một tiếng: "Nam Nhi!"

Tiếng hét này, tuy rằng âm thanh không tính quá to lớn, nhưng là để Nam Nhi run lấy bầy cả linh hồn, nhất thời từ cừ hận bên trong thức tỉnh, oa địa một tiếng lại khóc lên.

Diệp Thần há mồm thờ dốc, cuối cùng là tạm thời thờ phào nhẹ nhõm, vừa nãy trong nháy mắt đó Nam Nhi thiếu chút nữa bản thân bị lạc lối, rơi vào vô biên cừ hận bên trong, tâm thần bị lệ khí ngâm thực, nếu là trẻ đưa nàng kéo trở về, từ nay về sau, tính cách của nàng đem đại biến, hơn nữa sẽ trở nên thô bạo mà thích giết chóc, Diệp Thần không nghĩ tới, chính mình tại Nam Nhi trong lòng dĩ nhiên trọng yếu như vậy, thiếu chút nữa làm cho nàng nhập ma.

"Nam Nhi, người nghe ta nói." Diệp Thần cảm giác mình sắp mê man quá khứ, nhưng hần gắng gượng chịu đựng, một đôi mắt thần yên lặng nhìn Nam Nhi, nói: "Người phải tin tưởng ta, nếu có thể thoát khỏi không cách nào tu luyện phế thể, như vậy ta đồng dạng có thể làm cho gãy vỡ kinh mạch trọng tục, tin tưởng ta, không nên nghĩ báo thù cho ta, bởi vì thù này ta muốn chính mình báo, người khác giao cho ta, ta muốn tự tay xin trả! Gấp mười lần, gấp trăm lần!"

Diệp Thần tự Địa Cầu mặc danh đi tới Trường Sinh đại lục, tuy rằng bị người trào phúng, khiêu khích, nhưng hần trong lòng trọng không có quá giết người ý niệm.

Dù sao lấy vãng sinh hoạt tại trên địa cầu, cứ việc tại Địa Cầu lúc cũng giết hơn người, nhưng đều là bởi vì đặc thù nguyên nhân, tại trên địa cầu, tuy rằng cũng có cừ hận phân tranh, có thể cũng không trở thành bởi vì trên đầu lưỡi tranh chấp mà ra tay phế nhân hoặc là giết người.

Đi tới nơi này, Diệp Thần rốt cục cảm nhận được thế giới này tàn khốc pháp tắc, lực lượng chính là đạo lý, chỉ cần người đủ mạnh, như vậy liền có thể

tùy ý hành hạ đến chết người yếu.

Diệp Thần tâm tình xảy ra biến hoá rất lớn, chỉ ít ngày sau sẽ không đối với muốn đối phó hấn người lưu tình, đánh răn không chết phản chịu hại, người nào mới là không có uy hiếp? Đương nhiên là người chết!

Diệp Thần chậm rãi nhắm mắt lại, tâm vào đúng lúc này biến tàn nhẫn, Diệp gia, muốn hấn chết rất nhiều người rất nhiều, Diệp Thần trong lòng tự nhiên rõ ràng, dĩ vãng vẫn đang do dự ngày sau cùng người của gia tộc giờ mặt lúc khi làm sao làm, hiện nay hấn không có nửa phần do dự, chỉ cần muốn hấn liều mạng mà nhân, bất kể là ai, ngày sau đối đầu chỉ có một chữ 'Giết' !

Hấn quá mệt mỏi, muốn ngủ say quá khứ, thân thể thống khổ giảm bớt không ít, trong cơ thể tinh lực đang lưu động chậm chậm, chia thành lên tới hàng ngàn, hàng vạn sợi, so với tóc tia còn muốn bé nhỏ, dường như đầu mùa xuân tia mưa giống như thấm thấu những này gây vỡ kinh mạch.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương thứ 17: sinh cơ

Chương thứ 17 sinh cơ

Diệp Thần có thể rõ ràng cảm ứng được đến trong cơ thể tinh lực tại tự động chữa thương, chữa trị những này gây vỡ kinh mạch, chỉ là khôi phục tốc độ rất chậm rất chậm, bởi vì cả người kinh mạch đứt từng khúc, căn bản không chịu đựng nổi lượng lớn tinh lực lưu động, chỉ có tia mưa giống như thấm thấu, đem điểm điểm sinh cơ tưới đi vào, từng bước từng bước chữa trị.

Hấn không cách nào quan sát bên trong thân thể, chịu đựng đau nhức thời gian dài như vậy, tâm thần gần như sụp đổ mức độ, căn bản không cách nào ngưng tụ tâm thần tiến vào trong cơ thể, nhưng này chủng loại cảm thụ nhưng rõ ràng ràng, tinh lực hóa tia thấm thấu gây vỡ kinh mạch hình ảnh dường như phản chiếu ở trong đầu.

"Thế chất của ta quả thực đặc biệt, vốn cho là cần ngưng ấn ký bên trong lượng lớn linh khí đến từng bước chữa trị kinh mạch, nhưng không muốn tinh lực càng cũng có hiệu quả như thế này." Bị Thượng Quan Tử Yên sư huynh đánh gãy kinh mạch, Diệp Thần trong lòng tuy rằng cực kỳ phẫn hận, nhưng cũng để hấn rõ ràng trong cơ thể tinh lực một cái khác chỗ kì lạ, sức sống cường đại, chỉ cần không gặp trí mạng thương tích, cơ bản có thể tự động phục hồi như cũ.

Nam Nhi cho rằng Diệp Thần ngủ mất rồi, lẳng lặng canh giữ ở bên giường, si ngốc mà nhìn về phía hấn, yên lặng rơi lệ.

Diệp Thần cũng không hề ngủ say quá khứ, hấn nghĩ đến rất nhiều, nghĩ đến Thượng Quan Tử Yên sư huynh đem linh lực thôi thúc đến cổ mình nơi lúc, trên cổ phảng phất như có vật gì nhẹ nhàng địa chấn động một chút, một khắc kia, Diệp Thần cảm nhận được một tia lực lượng khủng bố, sau đó Thượng Quan Tử Yên sư huynh 'Mệnh Hải bí cảnh' cường giả liền bay ra ngoài, miệng lớn thổ huyết, gặp trọng thương, lúc đó, từ trong mắt Diệp Thần thấy được một tia sợ hãi.

Diệp Thần không rõ ràng đến cùng là xảy ra chuyện gì, trong cổ rốt cuộc là thứ gì ở lúc mấu chốt chấn động một chút, trọng thương Thượng Quan Tử Yên sư huynh, nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu, chỉ được tạm thời đem bỏ chur sau đầu.

Diệp Thần rốt cục không chống đỡ được, dần dần hôn mê đi, mà đúng lúc này, ngực ấn ký cũng phát sinh một tia vi nhiệt, sau đó nhiều tia linh khí như núi tế lưu giống như chậm rãi chảy vào trong cơ thể, chảy qua cả người mỗi một cái kinh mạch, phối hợp với sinh mệnh tinh lực từng điểm từng điểm chữa trị gây vỡ kinh mạch.

Không lâu sau đó Diệp Nhan mang đến rất nhiều chữa thương linh dược, hơn nửa đều là chuyên trị nội thương cấp thấp trung phẩm linh dược, nhìn thấy Diệp Thần ngủ say quá khứ cũng không có ở thêm, chỉ là dặn Nam Nhi những dược vật này nên như thế nào chịu đựng sau khi liền rời đi.

Diệp Thần lần này lâm vào ngủ say bên trong, một ngủ chính là nửa tháng, một lần cũng không tỉnh quá, lúc đầu đem Nam Nhi gây sợ hãi cho, nhìn thấy Diệp Thần ngực vững vàng chấp trùng mới yên lòng.

Trong khoảng thời gian này, Thượng Quan Tử Yên cùng với sư huynh trên Diệp gia cường thế từ hôn sau đó trọng thương mà đi sự tình truyền khắp toàn bộ Lâm thành, Diệp Thần kinh mạch đứt từng khúc cũng là người đều có thể biết, Lâm thành các đại gia tộc cùng với phủ thành chủ tại sự phát mấy ngày nay đều tại một lần lại một lần sưu tập tin tức, sau đó đến xuất kết luận.

Thượng Quan Tử Yên cùng với sư huynh chính là thần ban cho phúc địa nội viện đệ tử, thân phận này để tam đại gia tộc cùng phủ thành chủ hút vào. Khí lạnh, thế nhưng sư huynh nhưng trọng thương mà đi, xuất Diệp gia cửa lớn lúc bị Thượng Quan Tử Yên nâng, điều này làm cho tam đại gia tộc cùng phủ

thành chủ người đầu tại suy nghĩ, bắt đầu bọn họ cảm thấy khó có thể tin, trải qua nhiều lần xác nhận sau khi mới rốt cục tin tưởng.

"Xem ra chúng ta không cần ra tay đối phó Diệp Thần, hẳn hôm nay đã là cái triệt triệt để để phế nhân, bất quá hẳn trên người nhất định là có uy lực cường đại bảo bối, chỉ là của chúng ta cũng không dám chia sẻ." Cầu dẫn ngồi ở Cầu gia gia tộc phòng khách hữu phía dưới ghế gỗ trên thấp giọng nói rằng.

"Không sai, như thế một bảo bối đủ có thể làm cho ta Cầu gia ngự trị ở Lâm thành những gia tộc khác cùng phủ thành chủ bên trên, chỉ là thần ban cho phúc địa không lâu sau đó nhất định sẽ phái người đến Diệp gia, nếu người nào đoạt Diệp Thần trên người bảo bối, như vậy đó là không nhìn thần ban cho phúc địa uy nghiêm, đến lúc đó cả người Lâm thành sợ là đều phải gấp ương, mà lại bọn họ thế lực quá to lớn, nếu là muốn tra, ai có thể dấu diếm được." Phòng khách ngay phía trên một tấm tử đàn trên ghế dựa lớn ngồi thẳng một người trung niên, mặt chữ quốc, lông mày rậm, dày môi, chính là Cầu gia gia chủ cầu nhật đức.

"Chúng ta không chiếm được, những nhà khác cũng không chiếm được, bất quá Diệp gia cũng coi như mất đi một cái có thể uy hiếp đến sự hiện hữu của chúng ta, sau đó không cần lại phòng chừng Diệp Thần cường đại lên động thủ với chúng ta." Cầu dẫn cười nhạt.

Lâm thành Cầu gia, Triệu gia, Đoan Mộc gia, phủ thành chủ, hầu như tại cùng một ngày bên trong đều đang bàn luận cùng một việc, Diệp Thần trong chớp mắt thoát khỏi phế thể, cho tam đại gia tộc thậm chí phủ thành chủ đều tạo thành uy hiếp cực lớn, hiện nay Diệp Thần kinh mạch đứt từng khúc, triệt để đoạn tuyệt con đường tu luyện, cũng làm cho mấy đại gia tộc cùng thành chủ thở phào nhẹ nhõm.

Hiện nay, cho dù là Diệp Văn Thiên thực lực sâu không lường được, lực ép bọn họ tất cả cao thủ cũng vô dụng, Diệp Văn Thiên quanh năm không ở nhà, mà lại căn bản vô tâm tại Lâm thành mở rộng, Diệp Thần phế bỏ, không người nào có thể đến chân truyền, Diệp Văn Thiên cùng Diệp gia mấy huynh đệ quan hệ cũng không được khá lắm, đoạn không thể có thể đem tuyệt kỹ truyền thụ cho Diệp gia cái khác con vey cả đệ tử.

Trọng yếu nhất là, Diệp gia lần này đắc tội thần ban cho phúc địa như vậy quái vật khổng lồ, như vậy có thể dự kiến, Diệp gia ngày tận thế sắp đến, đến lúc đó hay là cả tộc diệt, liền Diệp Văn Thiên đều khó mà chạy trốn lần đại kiếp nạn này.

Lâm thành tam đại gia tộc cùng phủ thành chủ tất cả đều ngồi đợi Diệp gia diệt tộc, muốn yên lặng nhìn trò hay, các loại thần ban cho phúc địa diệt Diệp gia sau khi, bọn họ đang ra tay phân cách Diệp gia gia nghiệp.

Bất quá, bọn họ cũng đều biết thần ban cho phúc địa khoảng cách Sở địa quá mức xa xôi, lấy thân thể tu giả cước lực ít nhất muốn nửa năm mới có thể đến, Thượng Quan Tử Yên mang theo trọng thương sư huynh, lần đi thần ban cho phúc địa sợ là cần một đoạn thời gian rất dài, bất quá bọn họ cố kiên trì, chỉ cần tin tức truyền đạt đến thần ban cho phúc địa, như vậy chính là Diệp gia diệt vong thời gian.

Diệp gia vài tên người chủ trì thì lại thấp thỏm trong lòng, trong khoảng thời gian này trải qua Diệp Nhan nhiều lần thăm viếng, biết được Diệp Thần tính mạng không lo, Diệp Tôn đảm người tuy rằng trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng như cũ là ăn ngủ bất an, một cái tứ lưu gia tộc chọc thần ban cho phúc địa như vậy quái vật khổng lồ, dù là ai cũng sẽ khủng hoảng.

Diệp Tôn hận cực kỳ Diệp Thần, quả thực có loại tự tay đem hán xé thành mảnh vỡ kích động, bất quá hẳn nhưng không dám làm như thế, không chỉ không thể đối với Diệp Thần thế nào còn muốn lấy linh được vì đó chữa thương, không thể để cho chết đi, bằng không tương lai không cách nào hướng về thần ban cho phúc địa bàn giao.

Tất cả những thứ này Diệp Thần tất nhiên là không biết, nửa tháng trôi qua, Diệp Thần trong cơ thể kinh mạch tại sinh mệnh tinh lực cùng linh khí tầm bổ hạ khôi phục không ít, cho nên gãy vỡ kinh mạch đã hoàn toàn tiếp tục, chỉ là kinh mạch vẫn còn hiện ra yếu đuối, còn lâu mới có thể cùng lúc trước so với.

Diệp Thần tình huống trong cơ thể Diệp Nhan không nhìn ra, Nam Nhi tự nhiên cũng nhìn không ra, chỉ là từ sắc mặt của hắn đến xem, biết thương thế hẳn toàn ổn định không ít. Mà Diệp Nhan tự nhiên cũng sẽ không nghĩ đến Diệp Thần có thể tự động chữa trị kinh mạch, bởi vì loại chuyện này nàng chưa từng nghe nói qua.

Diệp Thần thăm thăm tĩnh lại, ngủ say thời gian nửa tháng, thân thể cùng tâm thần đều chiếm được khôi phục, mở mắt ra trong nháy mắt hắn cũng cảm giác được trong cơ thể mình biến hóa, khắp toàn thân từ trên xuống dưới nguyên bản đứt đoạn kinh mạch đã hoàn toàn tiếp tục, một lần nữa sinh trưởng, chỉ là tân sinh kinh mạch vô cùng yếu đuối, không cách nào chịu đựng lượng lớn tinh lực vận chuyển.

Hơi vận chuyển tinh lực, Diệp Thần cảm thấy từng đợt nhẹ nhàng gai đau, bất quá hẳn cũng không hề dừng lại, để tinh lực chậm rãi lưu chuyển toàn thân, một con kéo dài chừng mười cái chu thiên sau mới chậm rãi thích ứng.

"Tân sinh kinh mạch chỉ có thể chịu đựng một phần mười tinh lực, bất quá như vậy có thể gia tốc kinh mạch khôi phục. . ." Diệp Thần tự nói, trong mắt lộ ra một vết ý lạnh, trong đầu hiện ra lúc đó bị Thượng Quan Tử Yên sư huynh đánh gãy kinh mạch hình ảnh.

"Ngực ấn ký bên trong linh khí khô cạn?" Diệp Thần ngồi dậy từ, đưa tay đưa đến trước ngực nhẹ nhàng xoa xoa, cảm giác được ấn ký bên trong nhiều tia yếu ớt linh khí chảy vào trong cơ thể, hầu như nhược đến sắp biến mất mức độ.

"Xem ra mê man trong khoảng thời gian này, ấn ký bên trong linh khí đang không ngừng mà chảy vào trong cơ thể giúp ta chữa trị gãy vỡ kinh mạch, bây giờ kinh mạch tân sinh có thể chịu đựng lượng nhỏ linh khí tầm bổ, muốn mau chóng khôi phục tất phải đến hậu sơn nơi sâu xa hấp thu linh khí."

Diệp Thần xoay người xuống giường, nằm trên giường nửa tháng, cả người đều có chút cứng nhắc, như là rỉ sắt giống như vậy, mở rộng tay chân, hơi hoạt động một chút, sau đó đẩy cửa phòng ra đi ra ngoài, thiếu chút nữa cùng trước mặt mà đến Nam Nhi đụng vào nhau.

"Thiếu gia. . ."

Nam Nhi đứng ngây ra, sững sờ mà nhìn về phía Diệp Thần, trong tay một bát trị liệu nội thương điều dưỡng địa một tiếng rơi trên mặt đất, toàn bộ bát chia năm xẻ bảy, chén thuốc bắn đầy đất vuơ không thể giác.

"Thiếu gia, người có thể bước đi, người thật sự được rồi. . . Ô ô. . ."

Nam Nhi ở lại : sững sờ mấy, sau đó đột nhiên nhào tới Diệp Thần trong lòng, ôm chặt hân eo phục trên bờ vai lớn tiếng khóc lên.

"Nam Nhi đừng khóc." Diệp Thần trên mặt tránh qua một vết thương tiếc, đưa tay vỗ Nam Nhi vai, nói: "Ta không phải đã nói sao, ta một hồi khôi phục."

"Nhưng là Nam Nhi chính là lo lắng người ma." Nam Nhi ngẩng đầu lên, thả ra Diệp Thần, đưa tay lau nước mắt, nụ cười trên mặt toả ra ra, "Thiếu gia người sau đó có phải hay không có thể kế tục tu luyện."

"Ừm." Diệp Thần gật đầu, đưa tay tại Nam Nhi khéo léo mũi ngọc tinh xảo trên vuốt một cái, cười nói: "Tuy rằng kinh mạch của ta tất cả đều nối liền, nhưng tân sinh kinh mạch vẫn còn vẫn yếu đuối, muốn triệt để khôi phục vẫn phải cần một khoảng thời gian. Đối với ta, ta ngủ say bao lâu?"

"Nửa tháng." Nam Nhi nói rằng.

Diệp Nhan mỗi ngày đều muốn đưa được lại đây, hôm nay cũng không ngoại lệ, nàng cảm được còn chưa tới tiểu viện cửa liền nghe được Nam Nhi cùng Diệp Thần giọng nói, cũng không quá để ý, cho rằng chỉ là Diệp Thần đã tỉnh mà thôi.

Khi nàng cất bước tiến vào tiểu viện một khác, cả người nàng đều ở lại : sững sờ, cùng lúc trước Nam Nhi biểu hiện không khác nhau chút nào.

"Thần đệ. . . Người!"

Diệp Nhan đôi mắt đẹp tròn tròn, miệng nhỏ trương đến đại đại, nàng nhìn thấy Diệp Thần đứng lên, đồng thời vẫn đưa tay quất Nam Nhi mũi, một cái kinh mạch đứt đoạn thân thể người làm sao có khả năng sẽ động? Liền ngay cả đứng thẳng cũng không phải là không thể nào, căn bản không dùng được : không cần một tia khí lực, nhìn thấy trước mắt tất cả hoàn toàn lật đổ nàng nhận thức.

"Nhan tả!" Diệp Thần ngẩng đầu nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy đầy mặt khiếp sợ, trong mắt tất cả đều là vẻ không thể tin được Diệp Nhan đứng ngây ra tại tiểu viện cửa.

Diệp Nhan trong mắt vẻ khiếp sợ dần dần đầu rút đi, cướp lấy là kích động cùng vui mừng, Diệp Thần có thể đi năng động, chí ít nói rõ kinh mạch đã nối liền, tuy rằng nàng không biết Diệp Thần kinh mạch có hay không còn có thể khôi phục dĩ vãng tính dai, sau này còn có thể phủ tu luyện, nhưng ít ra không cần cả đời nằm ở trên giường sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương thứ 18: hi vọng

Chương thứ 18 hi vọng

"Thần đệ, kinh mạch của người khôi phục?" Diệp Nhan nhanh chân đi đến Diệp Thần bên người, đưa tay ở trên người hân sờ sờ nơi này xoa bóp nơi nào, cảm giác được bắp thịt cổ động lúc ẩn chứa nhiều tia lực lượng, trong mắt lần thứ hai hiện lên kinh ngạc.

"Khôi phục một ít, có thể bình thường đi lại cùng hoạt động, chỉ là không biết có thể không khôi phục đến dĩ vãng trình độ." Diệp Thần cười nói, hết thảy tuổi trẻ đời thứ nhất bên trong, chỉ có cái này chị họ hân cho rằng thân nhân đối đãi, tại hân thụ thương lúc, trong mắt nàng sự phẫn nộ, đau tiếc, khổ sở, Diệp Thần cũng nhìn thấy rõ ràng, biết được hân kinh mạch khôi phục, trong mắt kích động cùng vui mừng Diệp Thần cũng thấy rất rõ ràng, hân có thể cảm nhận được Diệp Nhan quan tâm, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp.

"Gãy vỡ kinh mạch đều có thể khôi phục đến nước này, tin tưởng muốn khôi phục đến dĩ vãng trình độ nhất định không có vấn đề, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi." Diệp Nhan cười nói, sau đó ánh mắt sáng quắc mà nhìn về phía Diệp Thần, "Thần đệ, thể chất của người rất đặc biệt, hoàn toàn không phải người bình thường có thể so sánh với, chí ít ta chưa từng nghe nói có thân thể cảnh giới người kinh mạch đứt từng khúc còn có thể tự mình tân sinh khôi phục."

Diệp Thần không tỏ rõ ý kiến cười cười, mà mặt sau sắc ngưng trọng, nói: "Nhan tử, hi vọng ngươi không phải đem việc này nói cho trong gia tộc những người khác, chuyện này chỉ có thể thuộc về giữa ba người bọn ta bí mật."

"Yên tâm đi, ta sẽ không nói cho bất luận người nào, ở trong lòng của bọn hắn, ngươi đã là giường ở giường, không thể động đây." Diệp Nhan gật đầu, nàng đương nhiên sẽ không đem Diệp Thần có thể cất bước sự tình nói cho người của gia tộc, Diệp Thanh Diệp Thắng đám người nếu là biết rồi, bảo vệ không cho phép sẽ trong bóng tối gian lận, lấy Diệp Thần bây giờ tình huống căn bản không có chỗ phản kháng.

Ba người gần rồi gian nhà, Nam Nhi đem cửa phòng đóng lại, sau đó ngồi vây quanh tại bàn chu vi, Diệp Nhan trong mắt toát ra nồng đậm vẻ lo lắng, nói: "Thần đệ, Nhị thúc đi nơi nào, ngươi biết hắn chừng nào thì trở về sao?"

"Không biết." Diệp Thần lắc lắc đầu, Diệp Vấn Thiên quá thần bí, tại trong mấy tháng này, vô có biến mất rồi vài lần, mỗi lần đi ra ngoài đều không có để lại một câu nói, Diệp Thần đối với này cũng tập mãi thành thói quen, đối với này hắn cố ý hỏi qua Nam Nhi, Nam Nhi nói Diệp Vấn Thiên những năm gần đây hầu như hàng năm đều sẽ đi ra ngoài rất nhiều lần, không có ai biết hắn đi ra ngoài làm gì, đi nơi nào.

"Ai!" Diệp Nhan hít thán, nói: "Hi vọng Nhị thúc sớm chút trở về, ngươi bây giờ tình huống rất nguy hiểm, một khi Thượng Quan Tử Yên cùng sư huynh của hắn trở lại thần ban cho phúc địa, nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi, biện pháp duy nhất chính là các loại Nhị thúc trở về mang theo ngươi rời khỏi, rời xa Diệp gia, không nên bị thần ban cho phúc địa phát hiện tung tích của ngươi."

Diệp Thần trầm mặc, Diệp Nhan nói tới cũng chính là hắn cho tới nay tự hỏi một cái vấn đề, thần ban cho phúc địa cỡ nào thế lực cường đại, chính mình nội viện đệ tử bị người đã thương, thế tất sẽ không giảng hoà, bây giờ Diệp Thần đối với thần ban cho phúc địa mà nói liền cái giun dế đều không tính là, muốn hắn chết quá dễ dàng.

"Nhan tử, thần ban cho phúc địa khoảng cách Lâm thành có bao nhiêu khoảng cách, nếu là vắng lai một chuyến, đại khái cần bao lâu thời gian." Diệp Thần sau khi trầm mặc lên tiếng hỏi.

"Có chừng hao mấy trăm ngàn dặm, thượng quan yên nhiên cho dù có gia tốc bảo vật, mang theo hắn thụ thương sư huynh phải về đến thần ban cho phúc địa cũng cần chỉ ít thời gian ba, bốn tháng. Cho nên tại trong vòng nửa năm, ngươi nên là an toàn." Diệp Nhan suy nghĩ một chút nói rằng.

"Nửa năm? Nếu còn có nửa năm, như vậy sau nửa năm rồi nói sau." Diệp Thần lắc lắc đầu, cười khổ, nói: "Ta vẫn không thể rời khỏi Diệp gia, như vậy sẽ liên lụy gia tộc mọi người." Mặc dù đối với gia tộc này không có cái gì cảm tình, thậm chí là căm ghét, nhưng tiểu thúc Diệp Khiếu Thiên, chị họ Diệp Nhan, phụ thân Diệp Vấn Thiên nhưng cũng là người của Diệp gia, Diệp Thần không muốn liên lụy bọn họ.

"Thần đệ đừng lo." Diệp Nhan cười cười, mang theo một cổ kiêu diễm đẹp, nói: "Sau nửa năm Lâm thành mấy đại gia tộc đều sẽ có một lần đại bi, mà đến lúc đó tứ đại phúc địa bên trong có ít nhất hai đại phúc địa đều sẽ phái người đến đây, thi đấu thắng được ba vị trí đầu đều sẽ bị bọn họ thu làm đệ tử, chỉ cần chúng ta Diệp gia có người bị một cái nào đó phúc địa thu làm đệ tử, đến thời điểm có thể miễn trừ tất cả nguy cơ, cho nên ngươi đại có thể an tâm rời khỏi, hoặc là tiến vào vị trí thứ ba gia nhập một cái nào đó phúc địa."

"Vẫn có chuyện như vậy?" Diệp Thần con mắt thoáng chớp sáng lên, đây là một cái thiên đại kỳ ngộ, hắn tu luyện cần thiết linh khí quá mức khổng lồ, thế tục giới linh khí mỏng manh căn bản cung ứng không được, ngày sau muốn không ngừng đột phá, đầu tiên thiết yếu muốn tìm một chỗ động thiên phúc địa, mà thực lực lòng đất, động thiên căn bản không thể nhập, chỉ có trước tiên gia nhập phúc địa.

"Vâng, mỗi cách năm năm cử hành một lần đại bi, mỗi cái thành thị đều có, mặc dù là mấy đại thế gia tổ chức, nhưng chỉ cần là thuộc về Lâm thành quản hạt trong phạm vi tu giả đều có thể dự thi." Diệp Nhan giải thích.

"Nhan tử, cảm tạ ngươi nói cho ta biết những thứ này." Diệp Thần nói rằng, sau nửa năm Lâm thành đại bi đối với hắn mà nói là một hiếm thấy cơ hội tốt, nếu là tiến vào vị trí thứ ba, không chỉ có thể gia nhập một phương phúc địa, còn có thể thoát khỏi mình cùng gia tộc tất cả nguy hiểm tai hoạ ngầm, vẹn toàn đôi bên.

"Ngươi là đệ đệ ta, người một nhà còn dùng nói ta tự sao?" Diệp Nhan cười yếu ớt, sau đó sâu sắc nhìn Diệp Thần, "Thần đệ, ta biết trên người của ngươi nhất định có bí mật, ngày ấy Thượng Quan Tử Yên sư huynh bị người chấn thương, hầu như mọi người cũng biết ngươi người mang chí bảo, tuy rằng thần ban cho phúc địa chưa có tới trước đó, bọn họ không dám động ngươi, nhưng không thể ngăn chặn những người khác sẽ không bí quá hoá liều, cho nên ngươi muốn chú ý thêm mới là."

"Ta sẽ." Diệp Thần gật đầu.

"Ta rời khỏi, sau đó mỗi ngày ta sẽ muốn lấy hướng về như thế cho ngươi đưa tới thuốc chữa thương." Diệp Nhan nói xong sờ sờ Diệp Thần đầu, trong mắt lộ ra một tia thương yêu vẻ, sau đó xoay người rời đi.

Diệp Thần có chút không nói gì địa sờ sờ cằm, đứng ở nơi đó một trận sững sờ, tuy rằng Diệp Nhan đã hai mươi tuổi, nhưng ở Diệp Thần trong lòng như cũ là cái tiểu nữ nhân, mà cái này tiểu nữ nhân dĩ nhiên mang theo thương yêu ánh mắt sờ soạng hắn đầu.

"Thiếu gia, ngươi đang suy nghĩ gì đấy?" Nam Nhi nằm nhoài trên bàn, một cái tay nâng cằm, nhìn chờ ra Diệp Thần đầy mặt vẻ không hiểu.

"Không nghĩ cái gì." Diệp Thần phục hồi tinh thần lại, nhìn Nam Nhi một chút, nói: "Ta phải đi ra ngoài một bận."

"A, thiếu gia muốn đi đâu nhi, thân thể của ngươi vừa mới khôi phục một ít, không muốn đi loạn, muốn nghỉ ngơi nhiều." Nam Nhi như cái tiểu đại nhân tựa như, vẻ mặt nghiêm túc mà nói rằng.

Diệp Thần thuận lợi một cái bạo lật đánh vào đầu của nàng trên, Nam Nhi a địa một tiếng gào lên đau đớn, "Thiếu gia làm gì nì, luôn khi dễ nhân gia."

"Người nha đầu này, ít phải giả ra một bộ lão khí hoành thu (như ông cụ non) đáng vẻ, ta phải nhanh một chút khôi phục nhất định phải phải đi ra ngoài một bận, người ở nhà chờ ta, đừng có chạy lung tung, biết chưa?"

"Thiếu gia muốn đi đâu nì, mang tới Nam Nhi đồng thời đi."

"Không được, người ở nhà chờ, nếu là chậm ta không trở về cũng không muốn lo lắng, ta không có việc gì."

"Ồ, thiếu gia kia người phải cẩn thận." Nam Nhi cong cong miệng, tâm không cam lòng tình không muốn địa đáp.

Lúc này là lúc buổi sáng, Diệp Thần xuất ra tiểu viện, một đường hướng sau núi đi đến, tuy rằng trong cơ thể kinh mạch yếu đuối, thực lực xa xa không bằng từ trước, nhưng thân thủ mạnh mẽ hẳn vẫn là bước đi như bay, tính lực tự động tuần hoàn, để hẳn sự chịu đựng hơn xa người thường, vẫn cấp tốc chạy hơn trăm dặm, vừa mới cảm thấy mệt mỏi, dừng thân hơi nghỉ ngơi một hồi lần thứ hai sau này son nơi sâu xa đi đến.

Sau hai canh giờ nữa, Diệp Thần thâm nhập phía sau núi hơn ba trăm dặm, dọc theo đường đi ngược lại là phát hiện không ít dã thú, bắt quá đều bị hắn tránh khỏi đi, tìm một chỗ nơi tương đối an toàn, bò lên trên một gốc cây cao to cổ thụ dựa vào tại chạc cây trên bắt đầu hấp thu linh khí.

Ngực ẩn ký phát sinh một đạo nhàn nhạt ánh sáng, sau đó phạm vi trong vòng mấy chục mét linh khí đều lấy hắn làm trung tâm tụ tập mà đến, theo chu vi linh khí bị hấp thu trở nên càng ngày càng mỏng manh, ngực ẩn ký hấp thu linh khí phạm vi cũng càng ngày càng to lớn, ngăn ngăn một phút sau khi liền mở rộng đến phạm vi mấy dặm, hơn nữa cái này phạm vi còn không đoan tại kéo dài.

"Không được, tiếp tục như vậy phạm vi quá to lớn, nếu là rước lấy một con dã thú như thế nào cho phải?" Diệp Thần trong lòng mơ hồ có chút bất an, hẳn bây giờ quá yếu, chính là đến một con cấp ba dã thú cũng có thể lấy mạng của hắn, nếu là dĩ vãng, hẳn cũng không e ngại, có thể tình huống bây giờ không giống.

"Nếu là ngực ẩn ký có thể không có động tĩnh gì hấp thu linh khí là tốt rồi." Diệp Thần thầm nghĩ, cúi đầu nhìn một chút ngực cái kia tựa như hoa không phải hoa, tựa như diệp không phải diệp ẩn ký, lúc này ẩn ký trên có một tầng mờ mịt quang huy đang loé lên.

"Ồ. . ."

Đột nhiên, Diệp Thần một mặt kinh ngạc mà nhìn về phía bốn phía, cái kia không ngừng tụ tập mà đến màu xanh lục linh khí quang điểm dần dần mà âm đậm xuống, có thể ngực ẩn ký cũng không hề đình chỉ hấp thu, hẳn có thể rõ ràng cảm nhận được, có thể cái kia như đom đóm trùng giống như linh khí quang điểm dĩ nhiên dần dần biến mất rồi, mắt thường không thể nhận ra, liền ngay cả tâm thần cũng không cách nào cảm ứng được chu vi linh khí sóng chấn động.

"Chuyện gì xảy ra, lẽ nào này thần bí ẩn ký biết ta suy nghĩ trong lòng, ẩn giấu đi chu vi linh khí sóng chấn động?" Diệp Thần há miệng, cảm thấy khó mà tin nổi, vì chứng thực, hắn tận lực lấy tâm thần đi khống chế ẩn ký, để nó không muốn ẩn dấu linh khí sóng chấn động.

Quả nhiên, ý niệm mới vừa lên, linh khí bốn phía sóng chấn động lần thứ hai trở nên rõ ràng có thể cảm, mà lại vô số điểm sáng màu lục bắt đầu hiện lên.

"Dĩ nhiên đúng là như vậy. . ." Diệp Thần có chút dờ ra, cũng có chút kích động, ngực ẩn ký càng ngày càng thần bí, linh khí sóng chấn động là một loại hiện tượng tự nhiên, chỉ cần có ai hấp thu linh khí đạt đến nhất định tốc độ, như vậy tất nhiên sẽ xuất hiện ba động như thế này, có thể ngực ẩn ký nhưng có thể đem loại này hiện tượng tự nhiên hoàn toàn ẩn dấu, thậm chí một điểm đều không cảm giác được, này quả là làm cho người ta kinh ngạc.

Tuy rằng vẫn cũng biết ngực ẩn ký rất thần bí, nhưng giờ khắc này Diệp Thần như trước có chút kích động, hôm nay hắn đột nhiên phát hiện mình lại có thể lấy tâm thần khống chế thần bí ẩn ký, lập tức liền thử một thoáng để ẩn ký bên trong linh khí chảy vào trong cơ thể.

Tâm niệm mới vừa lên, một cỗ tinh khiết nhu hòa linh khí như chảy nhỏ giọt dòng suối bình thường đáng tới tứ chi bách hài, tại kinh mạch toàn thân bên trong đi khắp, để hẳn cả người thư thái, nói không ra sáng khoái. Lần thứ hai để hẳn kinh hi, kể từ đó ngày sau chỉ cần ẩn ký bên trong linh khí không có khô cạn, như vậy mỗi thời mỗi khắc đều có thể tu luyện, không cần tiếp tục phải không muốn sống đi nghiền ép thể lực, hơn nữa tốc độ tu luyện cũng sẽ tăng thêm rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương thứ 19: tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc

Chương thứ 19 tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc

Linh khí sóng chấn động biến mất, Diệp Thần cũng yên lòng, không cần lo lắng hấp thu linh khí phạm vi quá to lớn, tạo thành sóng chấn động mà đưa tới cường đại dã thú. Hắn đem tâm thần chìm vào trong cơ thể, tỉ mỉ quan sát thân thể tình huống.

Cái kia từng cái từng cái kinh mạch như vòng giống như nằm dày đặc ở trong thân thể, đan dệt hoành sai, dường như lột da mắng mùa xuân giống như mềm mại, Diệp Thần cười khổ, hiện nay kinh mạch thật sự là quá yếu.

"Ồ... Ta xương cốt..." Đột nhiên, Diệp Thần phát hiện một cái để hân kinh ngạc sự tình, hân xương cốt mỗi một cái đều trắng sáng như tuyết, hơn nữa so với thụ thương trước đó càng cứng rắn hơn.

"Chuyện gì xảy ra? Lễ nào ta mê man trong đoạn thời gian đó, tinh lực cùng linh khí không ngừng chữa trị trong cơ thể kinh mạch đồng thời liền xương cốt bên trong tạp chất cũng tẩy luyện sao?"

Diệp Thần nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đến xuất ra đáp án, ngoại trừ khả năng này ở ngoài tìm không ra cái khác nguyên nhân, hiện nay bất kể là bấp thệ vẫn là xương cốt đều so với dĩ vãng mạnh mẽ hơn không ít, chỉ có chỉ có kinh mạch vô cùng yếu đuối, không cách nào vận chuyển quá nhiều khí huyết, chỉ cần kinh mạch một khi khôi phục, như vậy thực lực của hắn có thể so với thụ thương trước đó còn cường đại hơn.

"Ngũ đoạn luyện cốt đỉnh cao! Ta dĩ nhiên trong lúc vô tình tăng lên tới ngũ đoạn đỉnh cao!" Diệp Thần tự nói, cảm thấy có chút khó mà tin nổi, bất quá ngẫm lại cũng là bình thường trở lại, tẩm bổ kinh mạch cũng không hề tiêu hao bao nhiêu linh khí, mà ẩn ký bên trong hầu như chứa đựng no đủ linh khí nhưng tiêu hao hết, nhiều như vậy linh khí tất cả đều chảy vào xương cốt bên trong, đạt đến ngũ đoạn đỉnh cao cũng là tất nhiên việc.

Dĩ vãng lúc tu luyện, phần lớn linh khí đều chảy vào trong cơ thể tế bào hạt nhỏ bên trong, thức tỉnh tế bào hạt nhỏ tiềm lực, biến thành sinh mệnh tinh lực, mỗi một lần linh khí tẩy luyện thân thể chỉ có chín cái chu thiên, cùng cái này nửa tháng mỗi giờ mỗi khắc tẩy luyện cách biệt quá nhiều.

Bất quá Diệp Thần hiện tại tuy rằng có ngũ đoạn đỉnh cao cảnh giới, nhưng khó có thể phát huy ra thực lực, kinh mạch không cách nào chịu đựng, mà lại hân cảm giác được, xương cốt đã đạt đến linh khí tẩy luyện cực hạn, nói cách khác, linh khí không cách nào lại thâm thấu tận xương cách bên trong tiến hành tẩy luyện, chỉ dựa vào linh khí không cách nào đột phá ngũ đoạn đỉnh cao tiến vào lục đoạn tẩy tùy cảnh giới.

"Xem ra chỉ có chờ kinh mạch triệt để khôi phục sau khi thức tỉnh tế bào hạt nhỏ lấy tinh lực tẩy luyện đến đột phá cảnh giới." Diệp Thần tự nói, sau đó thờ dài, tứ đoạn đến ngũ đoạn cần thức tỉnh bốn viên tế bào hạt nhỏ, ngũ đoạn đến lục đoạn sợ là muốn thức tỉnh tám viên hạt nhỏ, tám viên a, cái kia cần bao nhiêu linh khí, bao nhiêu thời gian?

"Hồng!"

Đột nhiên một tiếng rống to truyền đến, như là trời nắng một sấm nổ, chấn động đến mức trầm tư bên trong Diệp Thần thiếu chút nữa rớt xuống thụ đến, trong tai ong ong tiếng vang, hân mặt liền biến sắc, nhanh chóng bò lên trên đại thụ trên ngọn cây, hướng về phương hướng âm thanh truyền tới nhìn tới.

"Không có thứ gì, lễ nào thanh âm này là tự bên ngoài mấy chục dặm truyền đến, hoặc là xa hơn?" Diệp Thần trong mắt loé ra kinh sắc, nếu thật sự là như thế, như vậy con kia gầm rú dã thú mạnh mẽ biết bao, một tiếng tiếng gầm gừ chấn động mấy chục hơn trăm dặm?

Mặc dù đối với phát sinh rống to không biết gia hỏa có chút ý sợ hãi, nhưng Diệp Thần trong lòng cũng mang theo nồng đậm lòng hiếu kỳ, nhanh chóng hạ cổ thụ, sau đó thu liễm tự thân khí tức, nho nhỏ cẩn thận về phía nơi càng sâu phương hướng âm thanh truyền tới tiềm hành mà đi.

Diệp Thần qua lại tại lùm cây cùng bụi gai trong lúc đó, tâm thần căng thẳng, cảm ứng phạm vi trong vòng mấy chục mét tất cả động tĩnh, tách ra một ít dã thú lưu lại khí tức, rồi khỏi một phút, gần như tiềm hành khoảng mười dặm, đã không có phát hiện cái gì cường đại dã thú khí tức.

"Hồng!"

Lúc này, cái kia âm thanh gầm rú lần thứ hai truyền đến, Diệp Thần thanh Sở địa cảm giác được, đạo kia âm thanh gần rồi một ít, bất quá như cũ là từ rất xa nơi sâu xa truyền đến, khoảng cách chỗ của hắn ít nhất còn có mấy chục dặm.

"Rốt cuộc là thứ gì?" Diệp Thần thầm nghĩ nói, dưới chân không có ngừng lại, không ngừng đi về phía trước.

Tiếng hô khi thì truyền đến, mang theo cuồng bạo sự phẫn nộ tâm tình.

Nửa canh giờ sau, Diệp Thần rớt cục đi tới âm thanh khởi nguồn địa cách đó không xa, hân bò lên trên một cây đại thụ, trốn ở chạc bên trong nhìn về phía trước, nhất thời thấy được máu tanh bạo lực một màn.

Phía trước trăm mét nơi, một đạo to lớn thác nước trước, một con thân cao một trượng hắc viên cùng màu xám cự hùng đang chém giết lẫn nhau, hai người cả người đều là máu me đầm đìa, ở chung quanh bọn hắn mười mấy trượng trên đất trống, đầy đất đều là núi đá mảnh vỡ, hiển nhiên là bị bọn họ lực lượng cuồng bạo nổ nát.

"Hồng hồng!"

Hồi hùng đứng thẳng người lên, thân thể cường tráng như là một toà phòng ở tựa như, to lớn mạnh mẽ hùng chương mạnh mẽ quật xuống, dùng khu vực lên một tiếng không bạo, mà lại Diệp Thần nhìn thấy hùng chương bốn phía khí lưu điên cuồng lưu động, hùng chương xẹt qua không gian phẳng phát như đều đi theo run rẩy một thoáng, có thể tưởng tượng được ra, một chương này ẩn chứa cỡ nào cuồng phách lực lượng.

"Àm!"

Hắc viên không tránh kịp, bị đại hôi hùng một cái tát vỗ vào vai bên trên, nhất thời vang lên xương nứt âm thanh, vai nứt ra, đồ sẫm huyết dịch bắn nhanh mà ra, cao một trượng đại viên thân bay ra ngoài cách xa mấy mét. Bắn lên một chỗ đá vụn, đem đại địa đều đập ra vài đạo bé nhỏ vết rách.

"Hồng hồng!"

Đại hôi hùng gào khóc rống to, cực đại hùng chương vượt lồng ngực, trong thanh âm lộ ra hưng phấn.

Hắc viên nhảy đánh mà lên, tuy rằng xương bả vai cách cơ hồ bị đập nát, nhưng nó như trước hung hãn vô cùng, hai con ánh mắt lấp loé khát máu hung quang cùng cuồng bạo sự phản nộ.

"Hồng hồng!"

Hắc viên khắp toàn thân đều đầy dẫy cuồng bạo lệ khí, hai tay đánh đấm lồng ngực, mở ra miệng rộng, lộ ra sẫm bạch hàm răng. Thân thể của hắn từng điểm từng điểm lớn lên, bắp thịt cả người xoắn xuýt, con mắt đều đã biến thành màu đỏ như máu, trong nháy mắt khí tức trở nên cường đại gần gấp đôi.

Diệp Thần ngừng thở, khiếp sợ địa nhìn về phía trước một màn, hắc viên biến hóa để hắn nghĩ tới rồi hai chữ, 'Cuồng hóa' ! Hắc viên cuồng hóa.

Đại hôi hùng ngưng đánh lồng ngực động tác, cẩn thận từng li từng tí một mà nhìn cuồng hóa hắc viên, nó tựa hồ có hơi sợ hãi, thân thể không hề không tự chủ được lui lại mấy bước, thùng thùng, mỗi một bước đạp lên mặt đất đều là một tiếng vang lớn, để đại địa đều đi theo chấn động.

"Hồng! !"

Hắc viên phát cuồng, màu đỏ con mắt giống như là muốn bắn ra hai vệt huyết quang, nổi giận gầm lên một tiếng điên cuồng đánh về phía gấu đen, viên chương trên móng tay dài nhọn mà sắc bén, mang theo mất trần có thể thấy sắc bén chi phong, thử rồi một tiếng hoa Phá Không khí.

"Phốc!"

Một cổ máu tươi tung toé, hôi hùng phát ra một tiếng đau hồng, trên người xuất hiện năm đạo khủng bố vết thương, sâu thấy được tận xương, đại cổ huyết dịch chảy ra.

"Hồng!"

Đại hôi hùng cũng trở nên cuồng bạo lên, thân thể không hề nhào tới, hùng chương xoay chuyển, mạnh mẽ đánh về hắc viên đầu lâu.

Hắc viên trong mắt tất cả đều là hung tàn vẻ, nhìn đánh tới hùng chương không tránh không né, xoay chuyển năm đấm tầng tầng tiến lên nghênh tiếp.

"Àm!"

Năm đấm cùng hùng chương đụng nhau, nhưng mà mới vừa rồi còn về mặt lực lượng chiếm ưu thế tuyệt đối hôi hùng nhưng đập đập đập liên lùi lại mấy bước, với này đồng thời hắc viên đuổi theo, hai tay nắm lấy hôi hùng một con cẳng tay mạnh mẽ lôi kéo, thử rồi một tiếng, con kia hùng cánh tay sinh sôi bị xé xuống, đại bông máu tươi bay tung toé.

Hôi hùng phát sinh tê lương đau hồng, khác một con gấu cánh tay chớp mắt đuổi ra, cho hắc viên tới cái hùng bảo, hắn điên cuồng gầm thét lên, muốn đem hắc viên cô chết ở trong lồng.

Hắc viên hai tay huy động, tại hôi hùng trên người lưu lại một đạo lại một đạo khủng bố vết thương, nhưng hôi hùng như là mất đi cảm giác đau, con kia hùng cánh tay chẳng những không có chút nào thư giãn, trái lại càng cô càng chặt.

"Phốc!"

Huyết quang bính trước tiên, hôi hùng trên đầu thịt bị hắc viên trảo đi một miếng lớn, nó điên cuồng rít gào một tiếng, mở ra máu me miệng rộng, một cái cắn tại hắc viên trên cánh tay, đại cổ huyết dịch bắn nhanh, một con mọc đầy lông đen viên cánh tay bị nó cắn tại ngoài miệng.

Hắc viên đau hồng, trong mắt huyết quang càng tăng lên, một cái tay khác phốc địa một tiếng xuyên thấu hôi hùng cái cổ.

"Hồng. . ."

Hôi hùng thân thể không hề liên tục run lên, con kia gấu gao cô trụ hắc viên hùng cánh tay cũng thủy rơi xuống, sau đó ầm ầm một tiếng ngã xuống đất, bắn lên một đại bông bụi bặm.

Mùi máu tươi tràn ngập ra, thế cho nên viễn ở bên ngoài trăm mét Diệp Thần đều nghe thấy được mùi tanh gay mũi, hai con cường đại dã thú chém giết thật sự là thảm liệt.

Diệp Thần phòng chừng, này hai con dã thú ít nhất đạt đến cấp tám trở lên, chính là hắn vẫn duy trì đỉnh cao thời kì thực lực cũng tuyệt đối không cách nào chịu đựng hai người này bất luận cái nào một đòn, loại lực lượng kia thật sự là khủng bố, hơn nhiều bát đoạn tu giả mạnh, chỉ nói tới lực lượng mà

nói, ít nhất là cùng giai tu giả mấy lần thậm chí gấp mười lần.

"Hồng hồng! !"

Hắc viên ngồi xổm xuống, nhìn thoáng qua bị hôi hùng cắn đứt cánh tay, liên tục rống to, lấy tay thành trào, không ngừng hạ xuống, đem hôi hùng thân thể xé ra cái nát bét, ruột nội tạng đều xoắn thành thịt nát, đầy đất đều là máu tươi, thật sự là cực kỳ máu tanh.

Diệp Thần nhìn một màn này hầu như sinh ra một loại nôn mửa cảm giác, này hắc viên quá tàn bạo, để hấn cả người rét run, nếu là bị phát hiện, có thể hay không cùng cái kia hôi hùng một cái kết cục?

Diệp Thần chuẩn bị nhanh chóng rút đi, hấn theo đại thụ cẩn thận từng li từng tí một đi xuống leo, đột nhiên, một cổ lạnh lẽo sát khí cuồng bạo từ thác nước bên kia truyền đến, Diệp Thần trong lòng cả kinh, cả người dường như thổ giống như nhảy đánh mà lên, từ cao gần mười mét trên cây to nhảy xuống, ngay tại chỗ lăn một vòng, tá đi trùng kích lực lượng, cũng không quay đầu lại, như bay chạy trốn.

"Hồng!"

Phía sau truyền đến một tiếng thô bạo đến cực điểm rít gào, sau đó từng từng từng, đại địa đều đang chấn động, ầm ầm âm thanh không ngừng, hắc viên đuổi theo, dọc theo đường đi đụng vào mấy viên đại thụ, tàn tiết đầy trời, nhìn chạy trốn Diệp Thần trong mắt hồng quang lấp lánh, tàn nhẫn cực kỳ.

Diệp Thần không muốn sống chạy vội, cảm giác được mặt sau gia hỏa càng ngày càng gần, trong lòng hoảng hốt, quay đầu nhìn lại, nhất thời cả người băng lãnh, hắc viên đuổi theo, khoảng cách hấn nhiều lắm chỉ có mười mét.

Một cổ thô bạo khí tức bao phủ mà đến, Diệp Thần cảm giác được hơi thở của cái chết, thân thể cấp tốc hướng về mặt bên rút khỏi cách xa mấy mét, với này đồng thời bịch một tiếng vang lớn, một cái màu đen thân thể liền rơi vào hấn lúc trước vị trí, mặt đất đều bị đập ra một cái hố to, hết thấy cây cỏ toàn bộ bị áp đảo.

"Hồng! !"

Hắc viên nhếch miệng rống to, huyết hồng con mắt nhìn chăm chăm trước mặt mấy mét nơi Diệp Thần, màu đen móng vuốt thừ rồi một tiếng hoa Phá Không khí, mang theo khí lưu cuồng bạo vỗ tới.

Diệp Thần bình tĩnh lại, gấp móng vuốt chộp tới, nhanh chóng lách mình.

Đùng địa một tiếng, lúc trước phía sau như thùng nước thô đại thụ ầm ầm ngã xuống, bị hắc viên một trào đánh cho hai đoạn.

"Ầm ầm! !"

Hắc viên không ngừng phát tay xuất kích, mỗi nhất kích đều vô cùng khủng bố, nơi đi qua đại thụ tất cả đều gãy vỡ, không có gì có thể kháng cự, Diệp Thần dựa vào đại thụ che lấp miễn cưỡng né tránh, sinh từ một đường, đem phản ứng lực phát huy đến cực hạn, mỗi một lần đều hiểm hiểm né qua.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương thứ 20: Cuồng Hóa Quyết

Chương thứ 20 Cuồng Hóa Quyết

Diệp Thần nhìn ra, hắc viên nếu không phải rơi vào cuồng hóa bên trong mà lại bị hôi hùng trọng thương, đã là cung giương hết đà, hấn từ lâu bỏ mình tại phía trên tay, đoạn không tránh né khả năng. Cũng chính bởi vì vậy, Diệp Thần khổ sở né tránh công kích, hi vọng đợi được hắc viên cuồng hóa qua đi suy yếu thời gian, chỉ cần khi đó hấn mới có đào tẩu khả năng.

"Hồng!"

Hắc viên rít gào không ngừng, hấn nổi giận, liên tục ra tay đều không có đem trước mắt nhân loại nhỏ nhỏ đập chết, tâm tình càng thêm cuồng bạo, quả thực đến điên cuồng vô cùng mức độ, thân thể khổng lồ đánh về phía Diệp Thần, ngộ thụ thụ đoạn, ngộ thạch thạch nứt, mãnh không thể nói.

"Ầm!"

Một cây đại thụ rầm rức một tiếng bị hắc viên một chưởng tảo đoạn, to lớn thân cây bay ngang ra ngoài, vụn gỗ tung toé, hắc viên điên cuồng đến trình độ này, Diệp Thần áp lực tăng nhiều, mới vừa né qua hắc viên một chưởng, chưa ổn định thân hình, cái kia gãy vỡ đại thụ tung toé mà đến, trong thời gian ngắn đụng gãy khác một cây đại thụ mạnh mẽ va chạm ở trên người hắn.

"Phốc!"

Diệp Thần bay ra gần cách xa năm mét, còn chưa rơi xuống đất liền phun ra một cổ mũi tên máu, tinh lực bốc lên, ngũ tạng lục phủ đều giống như di vị, đòn đánh này thiếu chút nữa đem hắc viên một thân xương đều đánh gãy, đại thụ va chạm mà đến, tuy rằng tại đụng gãy khác một cây đại thụ sau khi lực lượng giảm đi phần lớn, nhưng như trước không phải Diệp Thần có khả năng chịu đựng, trực tiếp để hắc viên trọng thương!

"Hồng hồng! !"

Hắc viên trong mắt hung quang lấp lánh, nhìn chăm chăm co rúc ở địa Diệp Thần, phát sinh liên tục gầm rú, con kia hoàn hảo bàn tay lớn nên đánh lòng ngực, bước trăm trọng bước tiến đi tới.

Diệp Thần trong lòng như là đè ép một tảng đá lớn, vẫn trầm, vẫn trầm, thân ở bây giờ hoàn cảnh, hầu như có thể nói là tuyệt lộ, thân thể vốn là chưa từng khôi phục, tại chịu đựng như vậy một đòn, để Diệp Thần trong khoảng thời gian ngắn hầu như đánh mất năng lực hoạt động.

Diệp Thần nhìn dư tợn hắc viên từng bước từng bước đi tới, hắc viên tại Diệp Thần trong mắt giống như là một vị lấy mạng Tử thần, mà cái kia một con viên cánh tay liền dường như một cái tử vong liêm đao, Diệp Thần một thân đều là mồ hôi lạnh, đây là hắc tử khi lọt lòng tới nay lần thứ nhất rơi vào như vậy tuyệt cảnh, hắc không cam lòng liền như vậy chết đi, cho dù là sắp chết cũng muốn giãy dụa.

Diệp Thần một chân mạnh mẽ đạp ở trước người sụp đổ trên cành cây, cả người mượn lực đột nhiên lui về phía sau vài mét, cắn răng một cái liền muốn xoay người mà lên, đang lúc này, một tiếng to lớn gầm rú vang lên, sau đó Diệp Thần chỉ cảm thấy bầu trời trong nháy mắt một hắc, một đạo to lớn bóng người màu đen như là một ngọn núi nhỏ loạn bình thường đè ép xuống.

Hắc viên thả người nhảy một cái, trực tiếp đánh về phía Diệp Thần, phải đem hắc xé thành mảnh vỡ.

Diệp Thần kinh hãi, muốn xoay người tránh né đã là không bằng, đứng vào lúc này, hắc viên trong thân thể vang lên bùm bùm âm thanh, thân thể khổng lồ cấp tốc nhỏ đi, khôi phục đến nguyên lai cao một trượng đại, ép hướng về Diệp Thần thân thể.

Mắt thấy hắc viên thân thể liền muốn nên ở trên người mình, cái kia màu đen viên chưởng, đen thui sắc bén móng tay cực kỳ làm người ta sợ hãi, Diệp Thần trong mắt loé ra một tia tàn nhẫn sắc, mạnh mẽ vận chuyển trong cơ thể tinh lực, sau đó từ nơi cổ họng nghịch trùng mà ra.

Tinh lực ngưng tụ thành mũi tên, lưu địa một tiếng trên không trung ma sát xuất chói tai sắc bén âm thanh.

"Phốc!"

Một đại bông máu tươi rơi ra, bắn Diệp Thần một mặt, ôn ôn, mang theo gay mũi mùi máu tươi, hắc viên rống to một tiếng, nổ lớn một tiếng rơi xuống, vừa vụn đặt ở Diệp Thần trên người. Đập đến Diệp Thần một thân xương đều kém chút tan vỡ, bất quá hắc cũng coi như đại đại thờ phào nhẹ nhõm.

Tìm được đường sống trong chỗ chết, hắc viên cuồng hóa trạng thái vừa vụn tại đập tới không trung biến mất, trong nháy mắt đó nó trở nên cực kỳ suy yếu, Diệp Thần cũng chính là thừa dịp nó suy yếu mà lại không hề phòng bị thời khắc phát động một đòn trí mạng.

Bất quá Diệp Thần cũng bỏ ra cực đại cái giá phải trả, mạnh mẽ vận chuyển tinh lực sau, yếu đuối kinh mạch nhất thời nứt xuất từng đạo từng đạo mạng nhện bản vết rách, thật vất vả khôi phục kinh mạch thiếu chút nữa lại gãy lìa.

"Vù vù. . ."

Hắc viên trong mũi phát sinh tầng tầng tiếng hít thở, thân thể co giật, chỉ còn lại cuối cùng một hơi, cái cổ bị tinh lực mũi tên xuyên thấu vị trí không ngừng tuôn ra huyết dịch, đem Diệp Thần trước ngực hoàn toàn nhuộm đỏ.

Diệp Thần cả người hầu như hoàn toàn hư thoát, đưa tay sắp sửa đem đặt ở trên người gia hỏa đẩy ra, có thể cánh tay nhưng không sử dụng ra được khí lực, đang lúc này, ngực ẩn kín phát sinh một cỗ vi nhiệt, lấp lánh sáng tối chớp chồn ánh sáng.

"Chuyện này. . ."

Diệp Thần sợ ngây người, hắn nhìn thấy hắc viên chảy ra huyết dịch không ngừng bị ngực ẩn kín hấp thu, mà đồng thời một cỗ cường đại sinh mệnh tinh khí ở trong cơ thể hắn lưu chuyển, này cỗ sinh mệnh tinh khí nhanh chóng địa chữa trị trong cơ thể nứt ra kinh mạch, loại tốc độ này nhanh đến mức khó mà tin nổi, thế cho nên hắn có thể rõ ràng địa cảm ứng được kinh mạch trên vết rách đang dần dần biến mất.

"Chuyện gì thế này. . ." Diệp Thần có chút phát mộng, ngực ẩn kín lại có thể hấp thu hắc viên huyết dịch mà lại đem nó chuyển hóa thành sức sống đến chữa trị kinh mạch của hắn, quả thực để hắn khó có thể tin.

Nhưng mà còn chưa các loại Diệp Thần từ trong cơn khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, một cỗ nhiệt lưu từ ngực truyền vào bộ não, Diệp Thần trong đầu nhất thời liền nhiều thêm một cỗ tin tức.

"Cuồng Hóa Quyết!"

Diệp Thần mở mắt liú lười, liên tiếp kinh ngạc để hấn đại não có chút phản ứng không kịp, trong đầu hiện lên tin tức dĩ nhiên là hắc viên kỹ năng 'Cuồng hóa' !

Cuồng Hóa Quyết, lấy đặc thù phương thức vận chuyển trong cơ thể tinh lực, tại thời gian nhất định bên trong khiến tự thân lực lượng tăng cường gấp đôi, cuồng hóa trạng thái sau khi biến mất, tự thân thực lực rơi xuống dĩ vãng bảy phần mười, như tự thân thể chất đặc thù, tinh lực dồi dào, như vậy cuồng hóa trạng thái sau khi biến mất đối với tự thân hầu như không có ảnh hưởng!

Đây là Diệp Thần trong não đạt được liên quan với cuồng hóa tin tức, quả thực là vì hấn định vóc người tạo kỹ năng, cũng có thể xem như là bí pháp, gia tăng gấp đôi lực lượng, cái kia là khái niệm gì?

Phúc họa họa họa, phúc họa tương y, Diệp Thần không thể không cảm thán, hôm nay vốn tưởng rằng tính mạng hưu rồi, kết quả không chỉ phát hiện thần bí ẩn ký ở ngực một bí mật khác, hơn nữa liên kinh mạch cũng nhận được cực đại chữa trị, trọng yếu nhất là ngực ẩn ký dĩ nhiên cơ duyên xảo hợp hạ phục chế đến hắc viên kỹ năng!

Lúc này, hắc viên thân thể cường tráng hầu như đã biến thành da bọc xương, bắp thịt khô quắt, chỉ còn lại có da bọc xương, một thân tinh khí huyết cơ hồ bị Diệp Thần ngực ẩn ký hấp thu sạch sẽ, nó như là niêm ở tại Diệp Thần trên người, đầy đều đầy không ra.

Mãi đến tận hắc viên trong cơ thể tinh khí huyết hoàn toàn bị hấp thu sạch sẽ sau, ngực ẩn ký lần thứ hai tránh qua một vết hào quang, lần này lấp loé chính là huyết quang, huyết quang lóe lên một cái rồi biến mất, hấp lực đột nhiên biến mất, hắc viên cái kia khô quắt thân thể bịch một tiếng từ Diệp Thần trên người lăn xuống dưới đi.

"Vù vù. . ."

Diệp Thần há mồm thờ dốc, khôi phục chút thể lực, xoay người ngồi dậy, chỉ cảm thấy đau nhức toàn thân, vốn là thụ thương hấn bị hắc viên cái kia nghiền cán thân thể đập trúng, thiếu chút nữa bị đập thay đổi hình.

"Thượng Quan Tử Yên còn người nữa sư huynh kia, các người gia tăng ở trên người ta sỉ nhục, ta nhất định phải các người gấp bội trả lại!" Diệp Thần đứng lên, trong tay cầm lấy tiểu tiết tàn mộc, lúc này cái kia tiết tàn mộc hoàn toàn bị hấn tạo thành vụn gỗ, rì rào mà rơi.

Thật nam nhi, có thù báo thù, có ân báo ân, tuy rằng Diệp Thần đan điền bị phong ấn, nhưng không ngăn cản được hấn trở nên mạnh mẽ tâm. Hấn khát vọng lực lượng, lực lượng mạnh mẽ, chỉ có đủ cường đại mới có thể không bị nhân bắt nạt, mới có thể sinh tồn!

Hiện nay, phát hiện ngực ẩn ký càng nhiều bí mật, điều này làm cho hấn hi vọng càng lớn một phần, nếu là có thể tại sau nửa năm đại bi trên bộc lộ tài năng, như vậy thì có rất lớn cơ hội tiến vào một chỗ phúc địa tu luyện, đến lúc đó bất kể là kiến thức vẫn là tài nguyên đều sẽ so với hiện tại phong phú nhiều lắm, hay là có thể tìm phá tan đan điền phong ấn tan ra mệnh hải biện pháp.

Nhìn chu vi mấy trăm mét bên trong một mảnh hỗn độn tràng cảnh, cái kia mấy chục viên gãy vỡ đại thụ, chung quanh đoạn cảnh tàn tiết, hắc viên lực lượng mạnh mẽ, hiện tại ngấm lại Diệp Thần như trước cảm thấy trong lòng phát lạnh, quét liếc chung quanh, không lại dừng lại, nhanh chóng rời đi, nơi đây nháo xuất to lớn như vậy động tĩnh, ai biết có thể hay không đưa tới càn kinh khủng hơn dã thú.

Trở lại phía sau núi bình thường chỗ tu luyện, Diệp Thần ngồi xếp bằng xuống, thử mức độ lớn nhất vận chuyển trong cơ thể tinh lực, kinh mạch so với trước cứng cỏi rất nhiều, trải qua hắc viên sinh mệnh tinh khí tắm bổ, tuy rằng chưa hoàn toàn khôi phục đến dĩ vãng trình độ, nhưng là cách biệt không xa.

"Ào ào. . ."

Tinh lực vận chuyển dưới, trong mơ hồ có âm thanh tự Diệp Thần trong cơ thể phát sinh, như là từng cái từng cái suối nước đang lưu động, hấn kinh hi phát hiện, hiện nay kinh mạch đã có thể chịu đựng tự thân một nửa tinh lực, thực lực cũng khôi phục đến thân thể tứ đoạn, hôm nay có thể nói là nhân họa đắc phúc.

Diệp Thần bình tĩnh lại tâm tình, bắt đầu thử tu luyện tự hắc viên nơi nào đạt được Cuồng Hóa Quyết, Cuồng Hóa Quyết là để khí huyết lấy đặc thù phương thức ở trong người lưu chuyển, lấy này để lực lượng tại thời gian nhất định tăng lên gấp bội.

Khí huyết vận chuyển phương pháp rõ ràng mà hiện lên ở trong đầu, Diệp Thần tâm thần chìm vào trong cơ thể, bắt đầu thử dẫn dắt tinh lực dựa theo Cuồng Hóa Quyết con đường vận chuyển, loại này vận chuyển phương thức cùng bình thường khí huyết vận chuyển phương thức đại tương đình kính, gần như là đi ngược lại, điều này làm cho hấn nghĩ tới rồi tinh huyết nghịch chuyển.

Bất quá, Cuồng Hóa Quyết vận chuyển con đường cùng tinh huyết nghịch chuyển rồi lại có rất lớn không giống, bởi vì Cuồng Hóa Quyết nghịch chuyển tinh lực chỉ là ở trong người chủ kinh mạch vận hành, chủ kinh mạch đôi lập cứng cỏi, có thể từng chịu tinh lực nghịch chuyển, sẽ không với thân thể người tạo thành thương tổn.

Diệp Thần chìm đắm tại Cuồng Hóa Quyết trong khi tu luyện, chủ kinh mạch tinh lực nghịch hướng vận hành đến là rất dễ dàng liền làm đến, có thể khí huyết nhưng khó có thể đến có chút tiểu kinh mạch, nếu không thể để khí huyết dựa theo Cuồng Hóa Quyết phương thức lưu chuyển khắp toàn thân từ trên xuống dưới mỗi một cái to nhỏ kinh mạch, như vậy liền không cách nào kích phát tiềm lực bộc phát ra lực lượng.

Thiên dần dần mà tối sầm xuống, mặt trời lặn hoàng hôn, Diệp Thần mở mắt ra, tầng tầng thờ ra một hơi, rờn rã một thoáng buổi trưa, hấn đều đang tu luyện Cuồng Hóa Quyết, tuy rằng có thể làm cho tinh lực vận chuyển tới phần lớn kinh mạch, thế nhưng trước sau có như vậy một ít tiểu kinh mạch

không cách nào đạt đến.

"Xem ra muốn trong khoảng thời gian ngắn luyện thành là không thể nào." Diệp Thần thấp giọng nói, "Bất quá ta có thể làm cho tinh lực từng điểm từng điểm đầy mạnh, đem dĩ vãng bế tắc kinh mạch toàn bộ đã thông, hay là cũng không dùng đến lâu lắm Cuồng Hóa Quyết là có thể luyện thành."

Bây giờ, Diệp Thần không dùng tại lãng phí thời gian đi nghiền ép thể lực của mình, hắn đang tu luyện Cuồng Hóa Quyết thời điểm đồng thời cũng tại dẫn dắt ngực ẩn ký bên trong linh khí tâm bồ kinh mạch cùng với tụ tập đến trong cơ thể tế bào hạt nhỏ bên trong, tuy rằng chỉ có ngắn ngủi một buổi trưa, nhưng hắn rõ ràng cảm giác được kinh mạch lại cường nhận một phần.

"Nhiều nhất nửa tháng, kinh mạch của ta có thể tận phục!" Diệp Thần đứng dậy nhìn gia tộc đại viện phương hướng, trong mắt lộ ra một vết cười lạnh, "Ta kinh mạch tận phế, các người đều tại cười trên sự đau khổ của người khác đi, chỉ là các người lại muốn thất vọng. . ."

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương thứ 21: khôi phục, thực lực tăng trưởng

Chương thứ 21 khôi phục, thực lực tăng trưởng

Trời tối lúc, Diệp Thần trở lại tiểu viện, Nam Nhi chính đang tiểu viện cửa nhìn xung quanh, nhìn thấy Diệp Thần, cất bước chạy tới, lôi kéo cánh tay của hắn, "Thiếu gia, người trở lại, Nam Nhi đều lo lắng gần chết."

"Ta không phải đã nói sẽ không có chuyện gì sao? Không cần lo lắng cho ta." Diệp Thần cười nói, sau đó sờ sờ cái bụng. "Com nước làm tốt sao."

"Đã sớm làm xong." Nam Nhi hi hi nở nụ cười, lôi kéo Diệp Thần liền hướng bên trong chạy, "Sẽ chờ người trở về ăn nì, nếu như không về nữa com nước đều nguội."

Diệp Thần trong lòng dựng lên một dòng nước ấm

Ban đêm, Diệp Thần nằm ở trên giường không có chân chính ngủ, hắn phải nhanh một chút khôi phục kinh mạch, tăng cao thực lực, khống chế ngực ẩn ký bên trong linh khí không ngừng tràn vào trong cơ thể, chữa trị kinh mạch, kích phát tế bào hạt nhỏ, cái kia một cái tế bào hạt nhỏ đã biến thành to bằng hạt vừng tiểu, hay là mấy ngày nữa liền có thể bạo liệt ra thả ra cường đại tinh lực cùng lực lượng.

Nhật không ngớt, dạ không ngủ, ròng rã quá thời gian mười sáu ngày, Diệp Thần hầu như không có ngủ quá một lần, bất quá hắn cũng không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại tinh thần sáng láng, trong cơ thể kinh mạch đã hoàn toàn khôi phục, không ngừng khôi phục đến dĩ vãng cảnh giới thân thể ngũ đoạn đỉnh cao, hơn nữa còn thức tỉnh rồi ba con man thú lực lượng, cường đại sinh mệnh tinh lực đem hắn xương cốt tẩy luyện đều gần như không có tạp chất, xa xa siêu việt cùng giai ngũ đoạn luyện cốt cảnh tu giả.

Ba con man thú chỉ lực thức tỉnh, để lực lượng của hắn cũng nhận được cực đại tăng trưởng, Cuồng Hóa Quyết cũng rốt cục tại hôm qua tu luyện thành công, đã thông khắp toàn thân mỗi một cái bé nhỏ kinh mạch.

Lúc này, Diệp Thần có loại cảm giác, coi như là đối mặt thất đoạn đỉnh cao hắn cũng có sức đánh một trận, thực lực so với gân mạch đứt đoạn trước đó có cực đại tăng cao.

Phía sau núi tu luyện trên đất trống, Diệp Thần thân hình như rồng tựa như giao, tay chân mỗi một lần mở rộng đều mang theo mãnh liệt không khí lưu động, mỗi một quyền đánh ra đều kèm theo gầm lên giận dữ, Bá Vương quyền ẩn bây giờ ở trong tay của hắn thi triển ra càng có uy lực.

"Cuồng Hóa Quyết!"

Diệp Thần trong lòng quát khẽ, một thân tinh lực bắt đầu nghịch chuyển, cả người phảng phất hóa thân làm một con cuồng bạo dã thú, hắn trong mắt lộ ra một tia hồng quang, thử rồi một tiếng, quần áo nứt ra, lộ ra thật cao nhô lên bắp thịt, hắn hình thể tại trong nháy mắt lớn lên, nhìn qua như một thâm sơn đi ra người man rợ, xoắn xuýt bắp thịt bao hàm đầy lực bộc phát.

"Bá Vương quyền ẩn!"

Diệp Thần vùng quyền mà ra, quyền phong chấn động, vang lên một tiếng Bá Vương rít gào, một đạo hầu như ngưng hình quyền ẩn tuột tay mà ra, vù địa một tiếng chấn tan chu vi khí lưu.

"Àm!"

Bên ngoài ba mét, một viên hai người ôm hết cổ thụ một trận lay động, lá rụng bay tán loạn, ở tại trên cành cây xuất hiện một cái bẽ sâu chừng 2,3 tấc quyền ẩn, quyền ẩn bốn phía che kín mạng nhện giống như vết rách.

"Rầm rầm! !"

Diệp Thần liên tục ra quyền, một bộ Bá Vương quyền ẩn không hề bảo lưu thi triển ra, Bá Vương rống giận không ngừng, âm thanh chấn động khắp nơi, kinh động lên vô số phi điều, mà cái kia một viên cổ thụ thân cây mạnh mẽ bị hấn nổ ra một cái hố to, vụn gỗ tung toé.

"Ta bây giờ thi triển ra Bá Vương quyền ẩn, đã đạt đến lúc trước phụ thân thi triển uy lực." Diệp Thần nhìn trên cây cổ thụ bị chính mình nổ ra hố to, trong mắt lộ ra một vệt sắc mặt vui mừng, bất quá hấn cũng thỏa mãn, khát vọng lực lượng càng mạnh mẽ hơn.

Những ngày gần đây, Diệp Thần hầu như mỗi hai ngày đều muốn đi tới phía sau núi nơi sâu xa hấp thu linh khí, cảnh giới càng cao, cần linh khí lượng càng lớn, hấn bây giờ bất quá mới ngũ đoạn đỉnh cao, còn chưa bước vào thứ sáu đoạn, tương lai tiến vào bát đoạn cửu đoạn cần cỡ nào khổng lồ linh khí lượng? Diệp Thần hầu như không dám tưởng tượng.

"Vẫn có một tháng. . ." Diệp Thần tự nói, "Một tháng đã vậy là đủ rồi."

Gia tộc tộc so với vẫn có thời gian một tháng, đối với Diệp Thần mà nói, ở trong một tháng này thức tỉnh năm viên tế bào hạt nhỏ, đến lúc đó liền có thể một lần bước vào thứ sáu đoạn luyện tùy cảnh giới, sức chiến đấu đều sẽ tăng gấp bội.

Hấn rất chờ mong tại tộc so sánh với những người kia gặp lại hấn khôi phục thực lực sau về mặt. Không người nào nguyện ý làm một tên phế vật, cũng không người nào nguyện ý gánh vác phế vật tên, Diệp Thần cũng không ngoại lệ.

Dĩ vãng Diệp Thần muốn tại tộc so sánh với đoạt được đầu tiên là vì cấp thấp cực phẩm linh dược, bởi vì có thể trợ giúp Nam Nhi mau chóng đột phá cảnh giới, hiện nay nhưng không giống nhau, Ngọc Linh Lung đáp ứng phải đem Nam Nhi nhận được Linh Lung đảo tu luyện.

Lấy Linh Lung đảo địa vị cùng thực lực, đừng nói cấp thấp cực phẩm linh dược, chính là một cấp linh dược, cấp hai linh dược đều nhiều không kể xiết, tương đối mà nói, cần nhất cấp thấp cực phẩm linh dược không phải Nam Nhi, mà là chị họ Diệp Nhan.

Diệp Nhan là Diệp gia cùng thế hệ bên trong duy nhất chân chính quan tâm Diệp Thần người, cho nên tại Diệp Thần trong lòng cũng là coi nàng là làm thân nhân, lần này tộc so với, Diệp Nhan muốn đạt được đệ nhất thắng được cấp thấp cực phẩm linh dược khen thưởng cũng không dễ dàng, gia chủ Diệp Tôn con lớn nhất Diệp Thắng, một thân tu vi không cần Diệp Nhan nương, từ lúc nửa năm trước liền cùng Diệp Nhan thực lực tương đương.

Diệp Thắng làm Diệp gia gia chủ nhi tử, thiên phú tu luyện cũng không thấp, đạt được tu luyện tài nguyên vượt xa quá Diệp Nhan, cho nên hiện nay Diệp Thắng đạt đến trình độ nào, Diệp Nhan không biết, Diệp Thần cũng không biết, nhưng rất có thể đã đột phá thất đoạn đỉnh cao tiến vào thứ tám đoạn cảnh giới.

Diệp Thần trong lòng kìm nén một hơi, coi như là vì chị họ Diệp Nhan, hấn cũng tuyệt đối không cho phép Diệp Thắng trở thành lần này tộc so với đệ nhất.

Lần này tộc so với, hấn phải đem Diệp Thắng cùng Diệp Thanh kiều ngạo cùng tôn nghiêm, hoàn toàn đạp ở lòng bàn chân, để bọn hấn kiều ngạo cùng điên cuồng triệt để bị trở thành trò cười.

Ngực ẩn ký linh khí đã không đủ, Diệp Thần lần thứ hai sau khi tiến vào sơn nơi sâu xa đi tiếp liệu linh khí, trở lại trong sân nhỏ đã là đang lúc hoàng hôn, nhập môn liền nhìn thấy Nam Nhi cùng Diệp Nhan tọa ở trong phòng, tiểu nha đầu khanh khách tiểu, không biết Diệp Nhan nói cho nàng cái gì, chọc cho nàng vui vẻ như vậy.

"Ha ha, chuyện gì cao hứng như vậy a, nói đến ta nghe một chút." Diệp Thần cất bước vào nhà, tiện tay đem cửa phòng đóng lại.

"Thiếu gia, người đã về rồi, Đại tiểu thư chờ người thật : đã lâu." Nam Nhi nâng chung trà lên ấm rót một chén trà nóng đưa tới Diệp Thần trên tay.

"Nhan tỷ, người tìm ta có việc sao?"

Diệp Thần đi tới bên bàn đi, tiểu hóp một cái, chỉ cảm thấy một mùi thơm thấm nhập phế phủ.

"Cũng không cái gì, chính là tới thăm người một chút." Diệp Nhan cười cười, ngày hôm nay nàng mặc : xuyên thấu một thân màu phấn hồng trang phục, sắp thành thực no đủ thân thể mềm mại phác họa đến lồi lõm có hứng thú, đường cong Linh Lung, "Thần đệ, thân thể của người đều khôi phục sao?"

"Ừm." Diệp Thần gật đầu, nói: "Kinh mạch khôi phục, thực lực cũng có chút tăng trưởng."

"Thật sự?" Tuy rằng tại trước đây không lâu nghe Nam Nhi nói qua Diệp Thần kinh mạch chiếm được rất lớn khôi phục, nhưng nàng như trước có chút không tin, hiện nay nghe được Diệp Thần chính mồm thừa nhận, trong lòng nàng kinh hi, khiếp sợ, mới thời gian một tháng mà thôi, đứt đoạn kinh mạch hoàn toàn khôi phục, chuyện này quả thật hãy cùng nói mơ giữa ban ngày giống như vậy, nếu là nói ra, sợ là không có ai sẽ tin tưởng.

"Thật sự, hoàn toàn khôi phục." Diệp Thần lần thứ hai gật đầu.

"Vù!"

Dứt lời, không khí đột nhiên ong ong, một con tinh tế tay ngọc chớp tới, như tia chớp liền đến trước mắt, cái kia kinh phong trước mặt, để Diệp Thần bộ mặt đau đớn.

Diệp Thần cười khê, một tay dò ra, tốc độ so với Diệp Nhan còn nhanh hơn, tại nàng tay ngọc sắp tiếp xúc đến chính mình bộ mặt 2,3 tắc lúc, đem nó cô tay trắng ngần khóa lại, cười nói: "Nhan tỷ, ngươi làm sao đánh lên ta, nếu là ta không kịp phản ứng, này Trương Anh tuần mặt chẳng phải là bị ngươi hủy khuôn mặt sao?"

"Trang điểm." Diệp Nhan hé miệng nở nụ cười, trên tay đột nhiên tăng lực muốn tránh thoát Diệp Thần tay chụp vào hán khuôn mặt. Nhưng là nàng giật mình phát hiện Diệp Thần tay như là một cái kim sắt, đem cô tay của nàng vững vàng cố định, dĩ nhiên không cách nào tiến lên mấy may.

"Thần đệ. . . Ngươi. . ." Diệp Nhan đôi mắt đẹp bên trong kinh thế về khiếp sợ, nàng hầu như dùng đủ bảy phần mười lực đạo, dĩ nhiên như trước không cách nào lay động Diệp Thần tay. Nàng nhưng là thất đoạn đỉnh cao tu vi.

"Nhan tỷ, ngươi thật muốn phá hủy anh tuần như vậy mặt sao?" Diệp Thần một cái tay khác sờ sờ cằm, trêu chọc nói.

"Hi hi, thiếu gia thật tự yêu mình." Nam Nhi che miệng cười trộm.

"Đi, ngươi cái tiểu nha đầu, có phải hay không lại muốn bị gõ đầu?" Diệp Thần uy hiếp nói.

"Hừ. Chỉ biết khi dễ người già." Nam Nhi miệng nhỏ một xẹp, nói thầm nói.

"Thần đệ, ngươi thả ra tỷ tỷ tay." Diệp Nhan trừng Diệp Thần một chút, sau đó một bộ thâm văn đáng vẻ, nói: "Ngươi thành thật nói cho tỷ tỷ, ngươi có phải hay không đột phá đến thứ bảy đoạn."

Hỏi ra câu nói này lúc, Diệp Nhan tâm cũng theo kinh hoàng lên, nếu là Diệp Thần gật đầu, nói như vậy mình cái gì, nói rõ Diệp gia sinh ra một cái thiên tài, ngăn ngăn chưa tới nửa năm thời gian từ một cái không thể tu luyện phế thể biến thành một cái thất đoạn tu giả, này đã không thể dùng thiên tài hình dung, quả thực là yêu nghiệt.

"Ách. . . Không có." Diệp Thần lắc đầu, như thực chất nói rằng: "Chỉ là ngũ đoạn đỉnh cao, hay là tại tộc so với trước có thể đến thứ sáu đoạn."

"Ngũ đoạn đỉnh cao?" Diệp Nhan hơi giương ra hồng hào môi, nàng cảm thấy trái tim của chính mình gần như sắp muốn không chịu nổi trùng kích, thật lâu mới nói: "Ngươi ngũ đoạn đỉnh cao tu vi, dĩ nhiên nắm giữ cùng ta thất đoạn đỉnh cao đối kháng lực lượng, chuyện này. . ."

"Ta chỉ là lực lượng so với bình thường nhân lớn hơn một chút, không có cái gì thật kỳ quái đi." Diệp Thần chột dạ cười cười, hán đương nhiên không thể nào nói cho Diệp Nhan hán là hỗn độn tiên thể, tuyên cổ đệ nhất thể chất, liên thiên địa đại đạo đều do ký, coi như là nói ra, phỏng chừng Diệp Nhan cũng sẽ không tin tưởng.

"Lớn hơn một chút?" Diệp Nhan thiếu chút nữa bị Diệp Thần cũng nghẹn trụ, ngũ đoạn đỉnh cao đối kháng thất đoạn đỉnh cao, lực lượng như thế này chỉ là lớn hơn một chút sao?

"Nhân so với người muốn tức chết người." Diệp Nhan đưa tay tại Diệp Thần trên đầu vỗ một cái, cười nói: "Thật không biết ngươi đến cùng là quái vật gì."

Diệp Thần khoe miệng hơi vừa kéo, nếu không có Diệp Nhan là hán trên danh nghĩa chị họ, hán thật muốn tại nàng vĩnh cao cái mộng trên mạnh mẽ phiến mấy lòng bàn tay, dĩ nhiên đập đầu của hán, điều này làm cho một cái tâm lý tuổi tác hai mươi bảy tuổi đàn ông làm sao chịu nổi.

"Làm sao, tỷ tỷ đập xuống đầu của ngươi ngươi còn không đầy sao?" Gặp Diệp Thần khoe miệng co quắp, Diệp Nhan cười nói.

"Nhan tỷ, cái kia cái gì, sau đó có thể hay không không muốn đập đầu ta, lại nói nữ sợ lâu eo nam sợ mò đầu, ta đều to lớn như vậy người, sau đó có phải hay không. . ."

"Yêu, ngươi cái thằng nhóc, mới là không mãn mười bốn tuổi, cũng là đại nhân? Tỷ tỷ đập xuống ngươi đầu thế nào." Diệp Nhan mang nhiều hứng thú mà nhìn về phía Diệp Thần, đưa tay lần thứ hai tại trên đầu của hán vỗ một cái.

Lần này đập đến so sánh với hương, dùng địa một tiếng, như là tại đập dưa hấu, đập xong nhìn Diệp Thần nắm đến mức đỏ lên mặt, Diệp Nhan che miệng cười khê.

Ni nữ, lại bị một tiểu nữ tử bắt nạt, Diệp Thần trong lòng uất ức, nam nhi giận dữ, đưa tay một cái nắm ở Diệp Nhan eo, đem hán đưa vào trong lòng, cười nói, "Nhan tỷ ngày sau nếu là lại đập ta đầu, ta liền nắm ở Nhan tỷ eo, hai ta ai cũng không chịu thiệt."

Chương thứ 22: đánh cướp mấy đại gia tộc?

"Ta là người chị họ, người là ta chị họ đệ, bị người bảo một thoáng có cái gì, người yêu thích lâu liên lâu đi." Diệp Nhan ngược lại là rất hào phóng, chứa không thêm đề ý đáng về, chỉ là trên mặt nhưng hơi có chút đỏ lên, tuy rằng cùng Diệp Thần là chị họ đệ quan hệ, nhưng từ khi lọt lòng tới nay vẫn là lần đầu tiên cùng một nam tử tiếp xúc thân mật, nếu không có Diệp Thần cái này đường đệ còn là một hơn mười ba tuổi hài tử, nàng nhất định đem hấn ném đi.

"Khà khà, ta nào dám, nếu như bị Nhan tỷ những này người theo đuổi hiểu lầm, còn không đem ta ngũ mã phân thân sao?" Diệp Thần trêu chọc đạo, thả ra Diệp Nhan, sau đó làm lại ngồi xuống.

"Người nha, lúc nào học được lẩm lời, trước đây có thể không phải như thế." Diệp Nhan tò mò đánh giá Diệp Thần, trong lòng nàng có loại cảm giác kỳ quái, bây giờ Diệp Thần đã không còn là dĩ vãng cái kia Diệp Thần, bất kể là khí chất, hành vi vẫn là ăn nói, quả thực như hai người khác nhau.

"Ta vẫn luôn là như vậy, chỉ là Nhan tỷ không có phát hiện mà thôi." Diệp Thần nhún vai, nhưng sắc mặt như thường.

"Thật sao?" Diệp Nhan hiển nhiên là không tin, bất quá nhưng không có tại vấn đề này dây dưa, nàng nhìn một chút Diệp Thần, nói: "Thần đệ, lần này tộc so với trước người nếu là có thể đột phá đến thứ sáu đoạn, như vậy đoạt được đệ nhất hấn là không có vấn đề, cấp thấp cực phẩm linh dược đối với người sẽ có trợ giúp rất lớn."

"Cấp thấp cực phẩm linh dược thật có to lớn như vậy hiệu quả sao?" Diệp Thần cười cười, nhất quán tính sờ sờ cằm, không để ý lắm, chỉ có hấn mới biết thân thể của mình là cỡ nào tỏ thái độ, đừng nói một cây cấp thấp cực phẩm linh dược, chính là mười cây cũng không cách nào để hấn từ lục đoạn đột phá đến thất đoạn.

"Đó là đương nhiên." Diệp Nhan nhìn hấn cái kia một bộ không phản đối đáng về, trong lòng liền đến khí, nói: "Cấp thấp cực phẩm linh dược ở thể tục giới cực kì thừa thớt, giống chúng ta Diệp gia gia tộc như vậy, một năm mới có thể mua được một cây, vốn là vẫn là cung cấp cho gia tộc trưởng bối tu luyện tác dụng, giống chúng ta này bối đệ tử, không thể nào đạt được tốt như vậy tài nguyên, lần này không biết gia tộc vì sao chịu lấy ra khen thưởng cho tộc so với thắng được người số một."

"Này chẳng có gì lạ." Diệp Thần cười lạnh, nói: "Diệp Tôn thân là gia tộc, lấy quyền lực của hấn muốn lực bài chúng nghị đề gia tộc trưởng lão đồng ý xuất ra một cây cấp thấp cực phẩm linh dược cũng không phải là quá khó khăn việc, muốn lấy loại này phương thức thành toàn con hấn, chỉ sợ hấn muốn tính sai."

Diệp Nhan nghe vậy đôi mắt đẹp bên trong loé lên một tia ánh sáng, đối với Diệp Thần gọi thắng gia chủ tên cũng không cảm thấy kỳ quái, nàng cười cười, nói: "Thần đệ, người có thể nghĩ tới đây một điểm, nói rõ người thật sự trưởng thành, cũng không tiếp tục là trước kia tiểu hài tử."

...

Diệp Thần không nói gì ngưng nghen, hấn thật muốn đối với Diệp Nhan nói, ta là một cái chân chính các đại gia, thành thực người đàn ông, có thể tương đương đến chính mình cái kia non nớt khuôn mặt, nhất định là không có bất kỳ sức thuyết phục.

"Vốn là không có gì bất ngờ xảy ra, lần này tộc so với Diệp Thắng vị trí thứ nhất là lấy chắc, như đại bá không có niềm tin tuyệt đối cũng sẽ không xuất ra cấp thấp cực phẩm linh dược tới làm khen thưởng." Diệp Nhan nói đến đây sắc mặt tránh qua trào phúng giống như ý cười, "Chỉ là, người định không bằng trời định, hấn toán đến ta, nhưng không có toán đến người."

"Ồ?" Diệp Thần trong lòng cả kinh, nói: "Nhan tỷ ý tứ là Diệp Thắng đã tiến vào bát đoạn cảnh giới?"

"Ừm. Rất có thể" Diệp Nhan gật đầu, tiện đà nói: "Bất quá, chỉ cần người tiến vào lục đoạn, như vậy đối đầu hấn thì có rất lớn nắm chặt thủ thắng, dù sao thân thể cảnh giới tu vi so đấu chính là lực lượng cùng vũ kỹ, lấy vũ kỹ mà nói, đừng nói Diệp gia, liên tính toàn bộ Lâm thành cũng không có ai có thể so sánh được với Nhị thúc, làm con hấn, nói vậy người sẽ vũ kỹ uy lực khẳng định không bình thường đi."

"Uy lực vẫn tính có thể đi." Diệp Thần có lẽ một câu. Nhìn Diệp Nhan, thử thăm dò nói: "Nhan tỷ giống như rất thông hiểu phụ thân ta, tựa hồ so với ta cũng giải."

"Hiểu rõ?" Diệp Nhan ngẩn người, sau đó lắc đầu, nói: "Nhị thúc cho tới nay đều rất thần bí, Diệp gia không có ai hiểu rõ Nhị thúc, hơn nữa Nhị thúc quanh năm không trong gia tộc, cho dù là trở về cũng tại này hai toà bên trong tiểu viện, hầu như không bước chân ra khỏi cửa."

"Cái kia Nhan tỷ người lại làm sao biết phụ thân ta vũ kỹ siêu quần?" Diệp Thần hỏi.

Diệp Nhan trắng Diệp Thần một chút, "Liên tính không biết, nhưng đều là Diệp gia nhân, hơn nữa còn là Nhị thúc ta, lẽ nào ta liền này không có chút nào biết chưa? Tại Lâm thành, Nhị thúc là tuyệt đối cường giả, hấn như nhận thứ hai, không ai dám nhận đệ nhất."

"Phụ thân có lợi hại như vậy sao?" Diệp Thần chứa rất bộ đáng giận mình, bất quá nhưng trong lòng đang suy nghĩ, Diệp Vấn Thiên đâu chỉ tại Lâm thành là cường giả, liên tính tại Sở địa hoàng thành chỉ sợ cũng cao cấp nhất các loại cao thủ, chỉ bằng vào hấn nhận thức Linh Lung đảo Ngọc Linh Lung liền có thể thấy được, phụ thân Diệp Vấn Thiên tuyệt đối không đơn giản.

"Đương nhiên, nếu không phải là có Nhị thúc tại, Diệp gia đã sớm bị cái khác tam đại gia tộc cùng phủ thành chủ đầu tóm, tuy rằng bọn họ không dám công khai đối với Diệp gia ra tay, bất quá lên lút nhưng chèn ép Diệp gia sản nghiệp, để Diệp gia không cách nào phát triển lớn mạnh. Nhị thúc lại không để ý tới tộc sự, bằng không há có thể để tam đại gia tộc cùng phủ thành chủ người như vậy chèn ép chúng ta."

Diệp Nhan trong mắt lộ ra một tia tức giận, đối với gia tộc quanh năm bị chèn ép, trong lòng cũng là kim nén một hơi. Bất quá đối với Diệp Thần mà nói ngược lại là không còn quan trọng, gia tộc này bên trong, ngoại trừ Diệp Vấn Thiên, Nam Nhi, Diệp Nhan cùng với Diệp Nhan phụ thân Diệp Khiếu Thiên ở ngoài, hấn với những người khác không có bất kỳ hảo cảm, đối với gia tộc này cũng không bất luận là cảm giác gì.

Diệp Thần không đáng kể về mặt rơi vào Diệp Nhan trong mắt, nàng cũng không trách hấn tâm ý, Diệp Thần từ nhỏ trong gia tộc đều bị nhân bài xích, đối với gia tộc này chắc chắn sẽ không có cái gì cảm tình, việc này rơi vào ai trên đầu đều như thế.

"Thần đệ, người sau đó phải chú ý tam đại gia tộc cùng phủ thành chủ." Diệp Nhan nhắc nhở, trong mắt bay lên một vệt vẻ lo lắng, nói: "Từ lần trước người gân mạch đứt đoạn việc truyền ra ngoài, tại tam đại gia tộc cùng phủ thành chủ trong mắt, người đã là kẻ tàn phế, chỉ khi nào tại tộc so với sau người lộ ra phong mang, như vậy nhất định sẽ để bọn hấn cảm nhận được uy hiếp, vì bảo vệ địa vị bọn hấn không lay động, bọn họ chắc chắn sẽ không cho phép Nhị thúc có một cái thiên tài giống như nhi tử."

"Còn có lần trước người chấn thương Thượng Quan Từ Yên sư huynh, hầu như mỗi người cũng đã nhận định trên người của người có mang bảo vật, cho nên tình cảnh của người càng thêm nguy hiểm."

"Nhan tỷ người quá lo lắng." Diệp Thần cười nhạt, trong mắt nhưng lộ lên một tia ánh sáng lạnh lẽo, "Tại thân ban cho phúc địa không có tìm trên trước ta, bọn họ không dám động, nhưng là không bài trừ có người tham dự huan tâm bí quá hoá liễu, bất quá ta nhớ ta có thể ứng phó chiếm được."

"Người sau đó nhất định phải nhiều hơn đề phòng. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất." Diệp Nhan lần thứ hai căn dặn.

Diệp Thần môi làm nổi lên một tia độ cong, nếu tam đại thế gia cùng phủ thành chủ muốn đối phó hấn, như vậy hấn cũng chuẩn bị sớm thu lấy điểm lợi tức.

"Nhan tỷ, Lâm thành các đại gia tộc cùng với phủ thành chủ có hay không hàng năm cuối năm đều sẽ lượng lớn chọn mua năm thứ hai hàng hóa?"

"Không sai." Diệp Nhan gật đầu, bổ sung nói: "Người hay là vẫn không hiểu rõ lắm, kỳ thực hàng năm cuối năm, các đại gia tộc cùng phủ thành chủ chọn mua không phải phổ thông hàng hóa, phổ thông hàng hóa chỉ là một cái ngưi trang, bọn họ chân chính chọn mua chính là linh dược, năm thứ hai cung cấp gia tộc mọi người tu luyện linh dược. Đây mới là bọn họ chọn mua trọng điểm."

"Linh dược?" Diệp Thần sờ sờ mũi, rất tùy ý hỏi: "Đã như vậy, mấy đại gia tộc cùng phủ thành chủ trong lúc đó lẫn nhau cũng biết đối phương chọn mua chính là cái gì, lẽ nào trong bọn họ liền chưa hề nghĩ tới nửa đường cướp hàng sao?"

"Nửa đường cướp hàng?" Diệp Nhan ngăn người, cười nói: "Thiệt thòi người nghĩ ra, nếu lẫn nhau trong lúc đó đều rõ ràng lẫn nhau mục đích làm sao có khả năng không có phòng bị, sớm có cơ sở ngầm quan sát lẫn nhau động tĩnh, nếu là một cái nào đó gia tộc có cao thủ tại trong lúc này rời khỏi Lâm thành, mà lại vừa vặn có gia tộc tại dọc đường bị cướp hàng, như vậy gia tộc kia đều sẽ chịu đến cái khác mấy cái gia tộc cùng phủ thành chủ liên hợp đả kích."

"Hấn là tại ứng thành chọn mua đi, không biết mấy đại gia tộc đều tại cuối năm thời gian nào chọn mua, bình thường cần thời gian bao lâu mới có thể trở lại Lâm thành đây." Diệp Thần xem địa rất tùy ý hỏi.

"Hấn là ngay mấy ngày này lên đường đi, đại khái sau hai mươi ngày sẽ trở lại Lâm thành." Diệp Nhan thuận miệng đáp, nói xong hơi kinh ngạc, một đôi đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Diệp Thần, nói: "Thần đệ, người hỏi cái này làm cái gì?"

"Không a, tùy tiện hỏi hỏi, chỉ là hiếu kỳ mà thôi." Diệp Thần cười nói. "Nhan tỷ người sẽ không cho là ta muốn đi đánh cướp mấy đại gia tộc đi."

"Người chính là muốn cũng không thực lực kia." Diệp Nhan bữu môi đã kích đạo, "Mỗi cái gia tộc đoàn xe đều có hai tên thất đoạn đỉnh cao cao thủ, còn có mười tên trở lên lục đoạn tu vi người áp xa, coi như là bát đoạn cường giả đi tới cũng không thể nào thành công."

Diệp Thần gật đầu, Diệp Nhan nói không sai, hai tên thất đoạn đỉnh cao, mười mấy tên lục đoạn, coi như là bát đoạn cường giả bị vây ở trong đó cũng chỉ có một con đường chết, bởi vì thể lực là sẽ hao tổn, tại vậy công dưới, một khi thể lực tiêu hao quá nhiều, đối mặt liền chỉ có tử vong.

Bất quá chứ, đối với Diệp Thần mà nói thì không như vậy, thể lực hấn có chính là, coi như là liên tục chiến đấu mấy canh giờ, trong cơ thể tinh lực cũng đủ có thể chống đỡ.

Diệp Nhan đương nhiên cũng sẽ không nghĩ đến Diệp Thần thật sự tại đánh mấy đại gia tộc cùng phủ thành chủ linh dược chú ý, bởi vì nàng cho rằng liên tính Diệp Thần đạt đến lục đoạn đỉnh cao nhất cũng căn bản không thể nào thành công.

Khi sắc trời hoàn toàn đêm đen đến sau, Diệp Nhan liền đi, lưu lại Diệp Thần cùng Nam Nhi hai người ở trong phòng chờ ra.

Diệp Thần là đang trầm tư, Nam Nhi thì lại hai tay nâng cằm, con mắt không hề chớp mắt mà nhìn về phía Diệp Thần chờ ra, khuôn mặt nhỏ trên thỉnh

thoảng địa triển khai một chút ý cười, may là Diệp Thần đang trầm tư bên trong không nhìn tới Nam Nhi về mặt, bằng không hẳn nhất định sẽ hoài nghi này Tiểu la ly phạm mê gái.

Diệp Thần trong mắt loé ra một vệt ánh sáng lạnh, đột nhiên đứng lên, hướng về ngoài phòng đi đến.

Đột nhiên lên động tác để Nam Nhi sửng sốt. Gấp giọng hỏi: "Thiếu gia, đã trễ thế này người muốn đi đâu nha?"

"Nam Nhi, người đi ngủ đi, đừng để ý tới ta." Dứt tiếng, Diệp Thần người đã biến mất ở đêm đen nhánh sắc bên trong.

"Ồ." Nam Nhi đô chu mỏ, hướng đi gian phòng của mình, vừa tẩu biên nói thầm nói: "Đã trễ thế này vẫn chạy loạn."

Diệp Thần đi tới phía sau núi chỗ tu luyện, tại cái kia đại thụ dưới đây, chín cái trầm trọng thiết đà chất đóng, mỗi một cái chỉ có to bằng nắm đấm, nhưng cũng trầm trọng vô cùng, tính gộp lại đến gần khoảng hai ngàn cân.

"Tuy rằng ta không biết những này thiết đà là cái gì kim loại dung luyện, nhưng đã như vậy trầm trọng, khẳng định như vậy cũng cứng rắn cực kỳ, dùng để chế tạo một cái vũ khí không thể tốt hơn." Diệp Thần tự nói, sau đó cầm lấy bốn cái thiết đà nhanh chóng biến mất ở phía sau núi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương thứ 23: hàng rèn Thanh Sơn trấn

Chương thứ 23 Thanh Sơn trấn hàng rèn

Thanh Sơn trấn, ở vào một toà tên là Trường Thanh sơn dưới chân, trấn này có mấy vạn người., cũng coi là trên là một cái không nhỏ trấn tập, khoảng cách Lâm thành khoảng năm trăm dặm.

Ban đêm hùng đông, trong trấn trên đường phố từ lâu không còn bóng người, đường phố hai bên điểm điện càn là từ lâu đóng cửa lại. Cả người trấn nhỏ hoàn toàn yên tĩnh.

Một bóng người tại trấn nhỏ cửa trấn xuất hiện, vóc người không tính là cao đại, cái bóng tại nhân nhật dưới ánh trăng bị kéo rất dài rất dài. Hắn mỗi đi một bước, dưới chân thì sẽ nhớ tới nhẹ nhàng âm âm thanh, mỗi một chân hạ xuống như là có nặng ngàn cân.

Diệp Thần lau mồ hôi trên mặt. Trên vai kháng bốn cái thiết đà, tám trăm cân trọng lượng, rời khỏi năm trăm dặm đường, gần như sắp muốn luy tan vỡ rồi. Cho dù là lấy hắn cường đại sinh mệnh tinh lực sự khôi phục sức khỏe cũng cảm thấy có chút không chịu nổi.

"Rốt cục đến Thanh Sơn trấn." Diệp Thần thở phào nhẹ nhõm, thật sự là hơi mệt chút, hắn ánh mắt đảo qua đường phố hai bên điểm bài, từ trấn đầu đi thẳng đến trấn vĩ, rốt cục nhìn thấy đề hắn tinh thần đại trận chấn động ba chữ 'Hàng rèn' !

Ầm ầm! Diệp Thần gõ cửa, đợi vài giây không có động tĩnh.

Ầm ầm Ầm! Diệp Thần lại gõ, rốt cục có âm thanh từ bên trong truyền đến, mang theo tức giận cùng oán niệm.

"Ai a, đêm hôm khuya khoắt gõ cái gì gõ, có bị bệnh không."

"Lão bản, cho người đưa đơn món làm ăn lớn, mở cửa nhanh." Diệp Thần ở ngoài cửa hô.

"Món làm ăn lớn? Đại gia ta mỗi ngày tiếp đều là món làm ăn lớn." Người ở bên trong hùng hùng hổ hổ, bắt quá âm thanh nhưng là càng ngày càng gần, đã sắp muốn đi tới cửa.

Một tiếng cọt kẹt, cửa mở ra, lộ ra một tấm so với than đá vẫn hắc mặt to, mọc đầy râu quai nón, chột xem dưới Diệp Thần vẫn coi chính mình nhìn thấy Lí Quý.

"Ta nói người cái tiểu tử, hơn nửa đêm gõ cái gì môn, muốn mua binh khí hoặc là chế tạo đồ vật ngày mai lại nói, hiện tại đại gia ta muốn đi ngủ." Đại mặt đen gập gối cửa chính là một cái tuổi không lớn lắm thiếu niên, nhất thời liền muốn đóng cửa.

"Lão bản đừng nóng vội đóng cửa." Diệp Thần đưa tay tùy ý địa đặt ở ván cửa trên, đại mặt đen mờ đủ kính, một cái mặt đen đều biệt đỏ, nhưng hai cánh cửa như trước vẫn không nhúc nhích, tâm trạng hoảng sợ, biết mình nhìn nhầm rồi.

"Người. . . Người vào đi." Đại mặt đen bắt đắc dĩ, chỉ được lắc mình để Diệp Thần vào nhà.

Diệp Thần đi vào hàng rèn, tùy ý đánh giá vài lần, bên trong đều là chút phổ thông kim loại chế tạo binh khí, khó có thể khiến cho hứng thú của hắn, tùy ý hỏi, "Lão bản, xưng hô như thế nào?"

"Hùng Nhị Hắc, hàng rèn lão bản, người muốn ta làm cái gì nói thẳng, này đêm hôm khuya khoắt đừng mãi mãi chít chít." Hùng Nhị Hắc một mặt không khoái.

Diệp Thần nở nụ cười, cảm thấy gấu đen thật là có thú, tính tình ngược lại là thẳng tính, bịch một tiếng, trực tiếp đem trên vai bốn cái thiết đà còn đang trên đất, đập ra bốn cái hố sâu được. Vẫn nhìn trong phòng binh khí, nói: "Hùng lão bản, ta nghĩ cho người giúp ta chế tạo một cái đại đao, năm mũi tên vũ, một đôi bao cô tay."

Diệp Thần nói xong, thật lâu không nghe được đối phương trả lời chắc chắn, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cái kia gấu đen ngo ngoe nhìn bị thiết đà đập hư mặt đất, một khuôn mặt do hắc biến tử, cả người cũng bắt đầu run rẩy lên.

"Hùng lão bản, khí trời lạnh, người nhiều xuyên điểm quần áo, người xem đều run, bị cảm cũng không hảo." Diệp Thần một mặt hàm hậu đáng vẻ, nụ cười trên mặt có chút ngại ngùng.

"Người. . ." Hùng Nhị Hắc cảm giác đỉnh đầu của chính mình đều sắp bốc khói, ngủ thẳng nửa đêm bị người đánh thức, gia hỏa này vẫn cứ muốn xông tới, ai biết vừa vào nhà liền đem mặt đất đập ra bốn cái khanh, này còn không nói, không một câu bồi thường còn chưa tính, lại vẫn gọi hắn nhiều xuyên điểm quần áo.

"Đi, trên ngựa đi, đại gia không làm người chuyện làm ăn, dựa vào, bắt nạt người là không phải?" Hùng Nhị Hắc hướng về trên cái băng ngồi một toà, hướng về Diệp Thần phát phát tay. Nếu là không biết đối phương không đơn giản, hắn nói không chắc sẽ xông lên dừng lại: một trận nắm đấm trực tiếp đem Diệp Thần ném đi.

"Hùng lão bản, tại hạ chỉ bắt quá chỉ đùa một chút, người một đại các lão gia sẽ không hẹp hòi như vậy sao." Diệp Thần ý cười đầy mặt, ào ào ào bắt được một cái kim tệ đưa đến Hùng Nhị Hắc trước mắt, Hùng Nhị Hắc ánh mắt nhất thời hình ảnh ngất ngây, như là niêm ở tại Diệp Thần trên tay, nga không, là kim tệ trên, vàng quang phản xạ đến trong mắt của hắn, để trong mắt của hắn đều tất cả đều là kim quang.

"Muốn kiếm những này kim tệ sao?" Diệp Thần lạnh nhạt nói đạo, tay co rút lại, lờ lờ kim quang biến mất ở Hùng Nhị Hắc trước mắt.

"Khà khà. . . Khà khà. . ." Hùng Nhị Hắc lập tức đứng lên, đưa tay gãi gãi đầu, một bộ ngây thơ, cười khúc khích nói: "Ta. . . Ta cũng là cùng người nói giỡn."

"Có đúng không?" Diệp Thần liếc hắn một cái, "Tất cả mọi người là nói giỡn, này đêm hôm khuya khoắt, đem Hùng lão bản đánh thức, trong lòng trong lòng thực sự xin lỗi, ta còn là đi thôi, ngày sau trở lại."

Nói xong, Diệp Thần cúi người xuống chuẩn bị đem bốn cái thiết đà nhắc lên.

"Biệt. . ." Hùng Nhị Hắc vừa nghe, cuống lên. Cười theo mặt nói: "Đại gia, người xem này hơn nửa đêm, ngài đến một chuyến cũng không dễ dàng, có cái gì cần, chỉ đề ý nói, núi đao biển lửa, ta Hùng Nhị Hắc tuyệt không hàm hồ."

"Đại gia? Đại người nhị gia, ta có già như vậy sao?" Diệp Thần khinh bỉ này giả ra một bộ ngây thơ, kì thực thấy tiền sáng mắt gia hỏa, còn cái gì núi đao biển lửa. . .

"Ách. . . Là là. . . Tiểu gia, ta không phải nói sai sao, khà khà người xem cái kia cái gì, có phải hay không ta đêm nay liền bắt đầu làm cho người?" Hùng Nhị Hắc một mặt cười ngây ngô, một tấm đại mặt đen, phối hợp nhếch miệng sau một cái cửa lớn răng, hoạt thoát thoát một bộ cửu hùng dạng.

". . ." Diệp Thần không nói gì, kéo qua một tấm ghế dưới trướng, khá tốt phiên nói rằng: "Đại gấu đen, ở trước mặt ta người liền không muốn trang thập tam, nhìn những này chất liệu, người có thể nung nấu sao?"

"Là là." Hùng Nhị Hắc liên tục đáp, trong lòng hồi hộp, kim tệ a, nhiều kim tệ như vậy liền muốn tới tay, thực sự là trên trời rớt xuống một cái đại tài chủ, khà khà, hắn ngồi chồm hổm xuống nhìn trên đất thiết đà, đột nhiên như là nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn về Diệp Thần, đầy mặt nghi hoặc, "Tiểu gia, cái gì là trang thập tam?"

Diệp Thần: ". . ."

Nhìn Hùng Nhị Hắc cái kia hàm dạng, thiếu chút nữa không ghen tỵ.

"Khà khà. . ." Gặp Diệp Thần không nói gì ngưng ghen đáng vẻ, Hùng Nhị Hắc gãi gãi đại đầu đen, cười gượng hai tiếng, không truy hỏi nữa, cúi đầu nhìn những này thiết đà chất liệu.

"Ồ. . . Nặng như vậy?" Hùng Nhị Hắc kinh hô, đem một cái thiết đà nhắc lên, lăn qua lộn lại nhìn một lần, mà mặt sau lộ gật mình về, nói: "Đây không phải là nửa năm trước vị kia bạch y đại gia ở chỗ này chế tạo đồ vật sao?"

"Bạch y đại gia?" Diệp Thần hơi kinh hãi, nói: "Có phải hay không xem ra khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt thanh dật, đứng ở nơi đó làm cho người ta

một loại dày nặng như núi cảm giác?"

"Đúng, đúng, chính là như vậy một vị đại gia, tiểu gia người. . ." Hùng Nhị Hắc vò đầu, nhìn Diệp Thần ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

"Này thiết đã là hắc giao cho ta, không nhìn ra làm bằng vật liệu gì, nếu trước kia là người dung nung nấu mà thành, nói vậy đem hắc chế tạo thành binh khí không thành vấn đề." Diệp Thần trong lòng bay lên nghi hoặc, hắc đã sớm phát hiện thiết đã trên có dấu ấn 'Thanh sơn' hai chữ, cho nên hắc mới nghĩ đến tới đây Thanh Sơn trấn, hắc không thể tại Lâm thành chế tạo binh khí, bằng không thời điểm một khi bị mấy đại gia tộc cùng phủ thành chủ tra ra đầu mối gì, cái kia thì phiền toái.

Thế nhưng, để hắc không rõ chính là, phụ thân Diệp Văn Thiên vì sao phải tới đây Thanh Sơn trấn dung luyện những này thiết đã, vì sao không ở Lâm thành?

"Tiểu gia, này thiết đã ban đầu là vị kia bạch y đại gia mang đến tài liệu, nếu là bình thường hàng rèn tuyệt đối không thể nung nấu loại này hắc thiên thạch, loại này thiên thạch so với bách luyện tinh cương còn cứng rắn hơn gấp mười lần, tại chúng ta này thế tục giới mà nói được cho thần tài."

"Thật không? Vậy người lúc trước lại là làm sao đưa nó nung nấu?" Diệp Thần giật mình, không ngờ rằng hắc thiết đã chất liệu dĩ nhiên là thiên thạch, hơn nữa bình thường người căn bản khó có thể nung nấu.

"Khà khà. . ." Hùng Nhị Hắc cười ngây ngô, sau đó một mặt kiêu ngạo về, nói: "Ta tổ tiên nhưng là có tiếng rèn đúc sư, lưu lại một ít thần kỳ nước thuốc, chỉ cần gia nhập loại nước thuốc này, như vậy muốn nung nấu loại này hắc thiên thạch cũng không phải là việc khó."

Diệp Thần gạt đầu, nguyên lai là như vậy, không nhìn ra này gấu đen tổ tiên lại còn là có tiếng rèn đúc sư, lúc này hắc cũng coi như rõ ràng phụ thân Diệp Văn Thiên vì sao phải tới đây Thanh Sơn trấn chế tạo, bởi vì Lâm thành căn bản là không cách nào đem hắc thiên thạch nóng chảy.

"Gấu đen, này bốn đã hắc thiên thạch muốn đánh tạo một cái đại đao, năm mũi tên vũ, một đôi bao cổ tay hắc là được rồi chứ?" Diệp Thần nói.

"Đũ, được rồi, căn bản nếu không xong, chế tạo đại đao cũng chỉ có thân đao dùng thuần hắc thiên thạch, chỗ này của ta có chút Huyền Thiết, đến thời điểm dung hợp một điểm hắc thiên thạch chế tạo chuôi đao, bao cổ tay cùng mũi tên căn bản dùng không được bao nhiêu tài liệu, lại nói mũi tên cũng không có thể dùng thuần hắc thiên thạch chế tạo đi."

Diệp Thần nghe vậy hơi suy nghĩ sâu sắc vài giây, nói: "Như vậy người phỏng chừng có thể còn có thể còn lại bao nhiêu hắc thiên thạch?"

"Lẽ ra có thể còn lại một đồng nửa trái phải." Hùng Nhị Hắc nhìn một chút trên đất hắc thiên thạch nói rằng.

"Nhiều như vậy?" Diệp Thần sờ sờ cằm, dĩ nhiên có thể còn lại nhiều như vậy, suy nghĩ một chút, nói: "Còn lại lại chế tạo hai đôi bao cổ tay gia một đôi lộ chỉ quyền sáo, trong đó một đôi bao cổ tay muốn nữ thức."

"Cứng cỏi, tiểu gia người chừng nào thì muốn hàng?" Hùng Nhị Hắc một mặt vẻ kích động, chế tạo nhiều như vậy thiên thạch trang bị, hắc có thể đại kiếm một cái, mấy năm cũng không cần làm việc.

"Người phỏng chừng nhanh nhất có thể từ lúc nào đem những đồ vật này toàn bộ làm tốt?" Diệp Thần hỏi ngược lại.

"Vốn là muốn thời gian một tháng." Hùng Nhị Hắc cười hi hi, "Bất quá người nếu là chịu xuất một ngàn kim tệ, ta liền không ngủ không nghỉ, hai mươi ngày hoàn thành."

"Một ngàn kim tệ?"

"Khà khà, ta không phải là giờ công phu sư tử ngoạm, ta cái kia tổ truyền nước thuốc, người liền tính hoa kim tệ cũng là không mua được."

Diệp Thần lông mày nhảy nhảy, nói: "Hai ngàn kim tệ, trong vòng mười lăm ngày hoàn thành, sau nửa tháng ta trực tiếp tới lấy, còn người nữa phải nhớ kỹ, việc này không thể để cho bất luận người nào biết, như ngày sau có người hỏi, người muốn bảo mật."

Diệp Thần nói xong trực tiếp đem một cái trang bị một ngàn kim tệ túi ném cho Hùng Nhị Hắc, nói: "Trước tiên phó một nửa phí dụng, còn lại một ngàn kim tệ ta lấy trang bị lúc lại cho người."

"Được, hảo." Hùng Nhị Hắc nâng một ngàn kim tệ túi con người đều sắp rút xuống, nhanh chóng đem kim tệ thu vào trong lòng, vỗ một cái lồng ngực, lời thề son sắt nói: "Trong vòng nửa tháng nhất định hoàn thành, bao người thỏa mãn."

"Tốt lắm, sau nửa tháng, ban đêm 12 giờ ta đứng giờ tới lấy, đứng rồi, đại đao thân đao dài sáu mươi cm, rộng mười cm, chuôi đao dài chín mươi cm, mũi tên mỗi chi dài một mét, cái khác chính người nhìn làm."

Diệp Thần nói ra yêu cầu của mình, sau đó tại Hùng Nhị Hắc gạt đầu đồng ý trung chuyển thân rồi đi.

Xuất ra Thanh Sơn trấn, Diệp Thần khai triển bước tiến, nhanh chóng chạy trốn, mỗi một bước hạ xuống dĩ nhiên chỉ phát ra nhẹ nhàng âm thanh, tựa như một con trong đêm tối u linh.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương thứ 24: Tâm Diệp Thần

Chương thứ 24 tâm của Diệp Thần

Diệp gia phía sau núi một chỗ trên đất bằng Diệp Thần ngồi xếp bằng, hần như là một khối bàn thạch giống như vậy, vẫn không nhúc nhích, khoảng cách lần trước đi Thanh Sơn trấn, đã ròng rã nửa tháng trôi qua, tại này trong thời gian ngắn, hần mỗi ngày đều muốn điên cuồng dẫn dắt linh khí kích phát tế bào hạt nhỏ.

Tám viên tế bào hạt nhỏ, đã thức tỉnh rồi bảy viên, cuối cùng một cái tế bào hạt nhỏ đã tiếp cận đầu ngón tay to nhỏ, dồi dào sinh mệnh tinh lực ở trong đó bốc lên, cái kia viên tế bào hạt nhỏ tăng ngoài không ngừng lớn lên bành trướng, như là bất cứ lúc nào cũng sẽ bạo liệt ra.

Ngực ẩn ký bên trong linh khí đã tiêu hao hơn nửa, còn lại linh khí bị Diệp Thần dẫn dắt, tụ tập thành từng tia từng dòng điên cuồng tràn vào tế bào hạt nhỏ bên trong.

Ục ục. . .

Cái kia viên tế bào hạt nhỏ bên trong phát ra tiếng vang, Diệp Thần mí mắt nhẹ nhàng hơi nhúc nhích một chút, hần có thể cảm giác được cái kia viên tế bào hạt nhỏ đã bành trướng đến cực hạn, sinh mệnh tinh lực sắp dâng trào ra. Mà hần cũng đem lần thứ hai tăng thêm một con man thú lực lượng.

Chỉ cần này một cái tế bào hạt nhỏ tinh lực bộc phát ra, thân thể cùng xương cốt lần thứ hai đạt được tẩy luyện, như vậy đem một lần bước vào thứ sáu đoạn luyện tùy cảnh giới. Tiến vào thứ sáu đoạn sau khi chính thể thực lực sẽ có một cái đại tăng lên, đến lúc đó liền tính mấy đại gia tộc bên trong có bát đoạn cường giả thủ hộ chọn mua linh dược, Diệp Thần cũng có tự tin đem đánh giết.

Cường đại sinh mệnh tinh lực tại cái kia viên tế bào hạt nhỏ bên trong phun trào, phát sinh ục ục âm thanh, ngực ẩn ký bên trong linh khí như cũ là cuộn cuộn không ngừng tràn vào tế bào hạt nhỏ bên trong, lúc này ngực ẩn ký bên trong chứa đựng linh khí đã đến gần như khô cạn mức độ.

Mà cái kia viên tế bào hạt nhỏ mặt ngoài bành trướng đến càng lợi hại hơn, cảm giác được tế bào hạt nhỏ sắp bạo liệt, Diệp Thần tâm hi, ngay vào lúc này bịch một tiếng nổ vang, cái kia viên tế bào hạt nhỏ nứt ra, sinh mệnh tinh lực như hồng thủy giống như tuôn ra, trong nháy mắt liền chảy về phía khắp toàn thân mỗi một nơi, thân thể xương cốt lại một lần nữa đạt được tẩy luyện.

Diệp Thần da thịt bịt kín một tầng nhàn nhạt hào quang màu xanh, như là có nguyệt quang rơi ra bên trên, mà xương cốt trở nên càng thêm trắng loáng, như ngọc giống như vậy, trong đó tạp chất lại một lần nữa bị sắp xếp ra bên ngoài cơ thể, nằm dày đặc da thịt tầng ngoài, tanh hôi không thể tả.

Lục đoạn, rốt cục tiến vào thứ sáu đoạn rồi!

Diệp Thần đại hi, cái kia tinh lực vẫn không có vắng lặng, xuyên thấu qua xương cốt tẩy luyện cốt tủy, không ngừng có tạp chất sắp xếp ra bên ngoài cơ thể, hắc hắc một tầng, như là nước bùn, bất quá Diệp Thần rất hưởng thụ quá trình này, hần có thể cảm giác được chính mình tại từng điểm từng điểm trở nên cường đại.

Thức tỉnh một con man thú chi lực, đột phá ngũ đoạn đỉnh cao, tiến vào thứ sáu đoạn luyện tùy cảnh giới, Diệp Thần lực lượng chiếm được rất lớn tăng trưởng, xa xa không ngừng một con man thú chi lực, tế bào hạt nhỏ thức tỉnh thêm nữa cảnh giới đột phá, ít nhất để Diệp Thần tăng thêm bốn con man thú chi lực.

Diệp Thần trong cơ thể, mười lăm viên màu vàng tế bào hạt nhỏ sắp xếp cùng nhau, như là vô ngần trong tinh không óng ánh ngôi sao, mà hần không tính thân thể tu luyện cảnh giới thực lực, chỉ cần là tế bào thức tỉnh tinh lực liền để hần nắm giữ ròng rã mười lăm con man thú chi lực.

Hiện nay Diệp Thần, hoạt thoát thoát một cái hình người man thú, lực lượng đạt đến khủng bố, tại lục đoạn cảnh giới này bên trong, thân thể của hần cường hần đến một cái khiến người ta không dám tưởng tượng mức độ.

"Triệu gia, Cầu gia, Đoan Mộc gia, phủ thành chủ, ta đã đến rồi, các người linh dược đem toàn bộ thuộc về ta!" Diệp Thần nhẹ giọng tự nói, đứng dậy hướng về trong rừng chạy đi, rất nhanh hần liền tới đến phía sau núi hồ nước biên.

Nhìn mảnh này nỷ lệ hồ nước, một màn kia tiên nữ tắm rửa trắng cảnh phảng phất lại xuất hiện ở trước mắt, liền ngay cả đêm hôm đó trong mộng quán lên hần thân thể ngọc thể cũng hiện lên ở bộ não.

Những này hình ảnh không tự chủ được mà tái hiện ra, để Diệp Thần tâm linh rung chuyển, khó có thể ức chế, tuy rằng đêm hôm đó mộng xuân bên trong cuối cùng thấy rõ nữ tử kia là Ngọc Linh Lung, nhưng lúc này nhớ tới, Diệp Thần dĩ nhiên cả người có loại khô nóng cảm, hần cảm giác được trong

cơ thể huyết dịch đều tại gia tốc tuần hoàn, có loại dục vọng dưới đáy lòng nảy sinh, muốn phát tiết, muốn đi chinh phục.

Tựa hồ đối với Ngọc Linh Lung, Diệp Thần trong tiềm thức có loại đặc biệt kích động, đó là một loại chinh phục cùng giữ lấy dục vọng.

Diệp Thần dùng sức lắc lắc đầu, cực lực áp chế xao động tâm, ánh mắt trở nên nổi lên nghi ngờ, giờ khắc này hẳn phảng phất ý thức được cái gì.

"Ngọc cô cô, Ngọc Linh Lung, người đến cùng đối với ta làm cái gì. . ." Diệp Thần tự nói, đối với mình tiềm thức dục vọng có một tia cảnh giác, đây là căn bản không nên chuyện đã xảy ra, cùng Ngọc Linh Lung bắt quá mới chung nhau ngắn thời gian ngắn ngủi, liên tính hẳn phương hoa tuyệt đại, xinh đẹp vô song, cũng không trở thành để hẳn bay lên cảm giác như vậy, hơn nữa còn là hẳn trên danh nghĩa cô cô, này thì càng không nên.

Nhưng là, chỉ cần vừa nghĩ muốn nằng, Diệp Thần trong đầu liền không tự chủ được hiện lên tấm kia lụa mỏng che mặt mặt, thu ba giống như đôi mắt, cao quý xinh đẹp khí chất, như ma quỷ vốc người, sau đó cùng ở trong hồ nhìn thấy xích * lửa ngọc thể dần dần dung hợp, cái kia ngạo nhân tuyết phong, no đủ kiên quyết, trắng mịn như tuyết, hai điểm kia cảm động đỏ sẫm, như dương chi bạch ngọc da thịt, thẳng tắp êm dịu thon dài chân ngọc, cái kia một vệt thần bí mê hoặc thể thể phương thảo. . .

Đi tới thế giới này, Diệp Thần tuy rằng biến thành một cái nhỏ nhỏ thiếu niên, nhưng hẳn lại có thành thực tâm trí, đối với mình này khác thường tâm lý, hẳn sinh ra hoài nghi cùng suy đoán, thần bí Ngọc Linh Lung, hơn nữa ở trên người hẳn làm cái gì.

"Không nên nghĩ, bình tĩnh, không nên nghĩ. . ." Diệp Thần tự nói, "Ngoại trừ lạnh canh ở ngoài, ta sẽ không đối với hẳn nằng nữ nhân sản sinh dục vọng như vậy cùng ý nghĩ, chắc chắn sẽ không, không biết. . ."

Diệp Thần trong đầu hiện ra khác một thân ảnh, cái kia một cái tại trên địa cầu yêu bảy năm nhưng cuối cùng không có có thể ở chung một chỗ nữ nhân, nằng một cái nhũ mảy một nụ cười đều có thể tác động tâm của Diệp Thần, Diệp Thần cả đời này yêu nhất nữ nhân, cũng là tiếc nuối lớn nhất.

Bọn họ quen biết, hiểu nhau, yêu nhau. . .

Dần dần mà, Ngọc Linh Lung thân ảnh tại Diệp Thần trong đầu làm nhạt, lấy chi thay thế chính là khác một bóng người, nằng ôn nhu, nằng sẵn sóc, còn nằng nữa thương tổn, từng cái nổi lên trái tim, đã từng hình ảnh từng màn từng màn hiện ra ở bộ não.

Diệp Thần từng bước từng bước hướng đi trong hồ, tại cái kia sóng nước lấp loáng trong hồ, hẳn phảng phất thấy được nằng độc lập tại trong hồ nước ương, nằng lúc này rung rung mỉm cười, thể thống khổ sở, nhẹ nhàng mà hô hoán, hô hoán hẳn.

Nằng đã từng từng nói phảng phất lại đang bên tai vang vọng, "Diệp Thần, người nhất định phải tin tưởng ta, tin tưởng ta là yêu người, người trong cả thiên hạ đều có thể không tin ta, thế nhưng nhưng người thì không thể. . ."

"Vâng, ta tin tưởng người, ta biết người có quá nhiều lo lắng cùng ràng buộc, cho nên ta không trách người. Chỉ là của chúng ta lẫn nhau trong cuộc sống đều sẽ lưu lại khó có thể xóa đi tiếc nuối. . ." Đây là Diệp Thần đã từng nói với nằng quá.

Diệp Thần không tự chủ được hướng về giữa hồ bơi đi, gần rồi, hẳn tựa hồ cũng có thể cảm ứng được tim của nằng đập có thể ngừng được nằng mùi vị, rốt cục, đến giữa hồ, giai nhân độc lập mặt nước, thanh lệ lướt xuống trên khuôn mặt tất cả đều là thể uyển.

"Lạnh canh. . ." Diệp Thần ánh mắt trở nên rất nhu rất nhu, tựa như từng cơn gió nhẹ thổi qua hồ nước tại nhẹ vỗ về thủy ngân, hẳn gợn tay lên, chậm rãi hướng về trước mắt giai nhân duỗi đi, động tác khinh hoãn, cẩn thận từng li từng tí một, phảng phất là sợ nằng đột nhiên sẽ biến mất rồi.

Rốt cục, tay của hẳn sắp đụng chạm đến thân thể của nằng, da thịt chạm nhau trong nháy mắt đó, một cỗ ý lạnh truyền đến, để Diệp Thần cả người cứng đờ, rung mình một cái, ngay sau đó, đạo thân ảnh kia như bị gỡ nát tan thủy tinh giống như nứt ra, hóa thành điểm điểm mưa ánh sáng, trên không trung phiêu tán, như là bay lượn đom đóm trùng.

Diệp Thần tay hình ảnh ngắt quãng trên không trung, hẳn tâm thoáng chốc bị vô biên khủng hoảng bao phủ, mãi đến tận hết thấy mưa ánh sáng đều biến mất rồi, hẳn mới phát ra một tiếng thống khổ hô hét.

"Lạnh canh!"

Diệp Thần âm thanh, bi thương, tưởng niệm, không muốn, còn có tiếc nuối cùng bất đắc dĩ. Bầu trời, chim nhỏ kinh phi, khắp nơi thú nhỏ kinh thoan, trong phạm vi nầy đậm một mảnh rối loạn.

Mãi đến tận quá đã lâu, Diệp Thần mới giựt mình tỉnh lại, nhớ lại tình cảnh vừa nầy, cười khổ nói: "Nguyên lai đều là ảo giác. . ."

Nhìn chân trời xa xôi, Diệp Thần nhẹ giọng tự nói: "Lạnh canh, người ở quê hương trải qua có khỏe không? Cả đời này chúng ta vĩnh viễn không thể lại gặp lại, ta không cách nào lại thủ hộ người, xin người nhất định phải bảo trọng chính mình. . ."

"Ngọc cô cô, nếu người thật sự ở trên người ta làm cái gì, như vậy người lại là vì cái gì. . ." Diệp Thần thì thầm tự nói, "Đã từng Thương Hải làm khó thủy, Ngọc cô cô bắt luận người muốn làm cái gì, e sợ đều phải thất vọng. . ."

Lúc này, tại Đông châu một chỗ khác nơi xa xôi, Ngọc Linh Lung một bộ màu tím cung trang, lụa mỏng che mặt, nằng đứng ở một ngọn núi đỉnh, thanh phong thổi bay tay áo, giống như dục Thừa Phong trở lại cửu thiên thần nữ, nằng mặt hướng Sở địa phương hướng, con người như nước thu ba dập dờn, đôi mắt nhìn phía phương xa phía chân trời, dường như muốn xuyên thấu hư không.

"Thần nhi, người dĩ nhiên sớm đã có người thương. . ." Ngọc Linh Lung tay ngọc che ngực, trái tim từng đợt co quắp đau, quuyền rũ trong con người bay lên một vết đau thương. "Tại cô cô ứng kiếp thời gian, trong lòng của người chỉ có thể nghĩ yêu cô cô một người, tình kiếp Thanh Ti uy lực người thì lại làm sao có thể chống đối. . ."

Ngọc Linh Lung thì thảo tự nói, trong mắt loé ra vẻ mờ mịt, "Đau lòng, đau lòng dĩ nhiên là cảm giác như vậy. . . Tình kiếp Thanh Ti quán quanh không chỉ có Thần nhi, còn có ta, như vậy xuống, nếu ta ngã : cũng lúc trong lòng khó bỏ, tuệ kiếm có khuyết, ta bây giờ nên làm gì. . ."

Ngọc Linh Lung mê man, sợ sệt, nằng một đời tu luyện, thiên tư cùng thể chế đều được cho thiên túng chi tư, có thể chưa bao giờ thể nghiệm quá nam nữ tình ái, nằng muốn đột phá, lập xuống đạo của chính mình, lựa chọn lấy trăm tình mà đứng đạo, lấy đáng sợ tình kiếp Thanh Ti đem Diệp Thần cùng mình quán quanh, nhưng hôm nay, đau lòng tư vị làm cho nằng mơ hồ có khủng hoảng.

Nằng thậm chí bắt đầu dao động, dao động lựa chọn của mình, lúc trước lựa chọn lấy này lập đạo có hay không chính xác, lúc này mới vừa mới bắt đầu, còn có hảo thời gian mấy năm, tại tình kiếp Thanh Ti quán quanh dưới, nằng không biết mình cuối cùng có thể hay không phá tan tình kiếp, đạo tâm đã dao động, có tỷ vết.

Diệp gia phía sau núi bên trong hồ nước, Diệp Thần đã thu thập tâm tình, đem trên người đầy vết bẩn tẩy sạch, sau đó du trên bờ hồ, nhanh chóng mặc quần áo vào, nhìn sắc trời đã sắp đến lúc chạng vạng, Diệp Thần nhanh chân hướng về bên dưới ngọn núi chạy đi.

Trở lại trong sân nhỏ, nhìn thấy Nam Nhi đang luyện chương, đem Diệp Vấn Thiên dạy cho nằng một bộ hoa rưng rục rồi chương luyện được lô hỏa thuần thanh, như như hồ điệp múa lên thân ảnh, tay nhỏ xẹt qua không trung, liên tiếp chương ấn, phối hợp hần phần hồng quần áo, thật có một loại hoa rưng rục rồi cảm giác.

"A, thiếu gia người đã về rồi, ngày hôm nay làm sao sớm như vậy nha." Một bộ chương pháp đánh xong, Nam Nhi xoay người liền thấy được đứng ở cửa sân trường nhìn nằng Diệp Thần, kinh ngạc hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương thứ 25: Vạn sự đã chuẩn bị

Chương thứ 25 vạn sự đã chuẩn bị

"Ha ha, Nam Nhi chương pháp đã lô hỏa thuần thanh." Diệp Thần cười nói, đi tới Nam Nhi bên người, đưa tay vì nằng thuận thuận có chút ngón ngang Thanh Ti, "Ta Nam Nhi như là hồng nhật tiểu hồ điệp như thể khả ái mê người."

"Thật sự sao?" Nam Nhi tròn tròn mắt nhìn Diệp Thần, lập tức có bĩu môi ra, "Thiếu gia, người để Nam Nhi hài lòng chính là không phải. . ."

Tuy rằng Nam Nhi bĩu môi, nhưng Diệp Thần thấy rõ ràng trong mắt nằng vẻ chờ đợi, đó là một loại chờ mong đạt được hần khẳng định ánh mắt, trong lòng mềm mại bị loại ánh mắt này đụng vào, cười nói: "Đương nhiên, ta Nam Nhi là đáng yêu nhất tới mê người."

Nam Nhi hi hi nở nụ cười, một thoáng liền nhào tới Diệp Thần trong lòng, ôm hần, điệp âm thanh hô: "Thiếu gia, thiếu gia. . ."

"Ừm, thế nào Nam Nhi." Diệp Thần vỗ vỗ phía sau lưng của nằng.

"Người thật tốt." Nam Nhi nhẹ giọng nói.

Diệp Thần: ". . ."

"Nam Nhi, ta muốn đi ra ngoài mấy ngày." Diệp Thần nhẹ giọng nói.

Nghe vậy Nam Nhi run lên, bật thốt lên hỏi: "Thiếu gia, người muốn đi nơi đó, mang tới Nam Nhi có được hay không, Nam Nhi mấy ngày hôm trước có thể đã đột phá đến lục đoạn, sẽ không liên lụy thiếu gia."

"Người đột phá đến lục đoạn?" Diệp Thần hơi kinh ngạc, nha đầu này đột phá đến lục đoạn dĩ nhiên đều chưa nói cho hần biết, hiện nay nếu không phải muốn theo chính mình đi ra ngoài, nha đầu này sợ là còn muốn gạt đi.

"Đúng nha, Nam Nhi hiện tại cũng coi như một cao thủ nga, có thể vì thiếu gia phân ưu." Nam Nhi cảm quả đảm nhỏ, tự tin tràn đầy địa nói, mắt to nhìn Diệp Thần, nháy mắt cũng không nháy mắt, rất sợ Diệp Thần sẽ từ chối nằng.

"Không được, ngươi không thể đi với ta." Diệp Thần không hề nghĩ ngợi trực tiếp từ chối, lần này là đi kiếp mấy đại gia tộc cùng phủ thành chủ chọn mua linh dược, sẽ gặp phải thất đoạn đỉnh cao, thậm chí là bát đoạn cường giả, trong đó tính nguy hiểm cực đại, làm sao có khả năng mang theo Nam Nhi đi.

"Ồ." Nam Nhi cúi đầu, đầy mặt vẻ ảm đạm.

Diệp Thần cười cười, nâng lên nàng mặt, nói: "Nam Nhi muốn để ở nhà vì ta làm một chuyện rất trọng yếu, nếu như làm xong, ta trở về sẽ cho ngươi khen thưởng."

"Thật sự sao? Thiếu gia muốn ta làm chuyện gì, ta nhất định sẽ làm được rất tốt." Nam Nhi vừa nghe Diệp Thần muốn nàng làm một cái rất nặng sự tình, lập tức nét mặt tươi cười như hoa, năng lực chính mình thiếu gia làm chút gì là nàng vui vẻ nhất sự tình.

"Ta đây mấy ngày không ở nhà, thế nhưng là không thể để người ta biết ta đi ra ngoài, bao quát Nhan tử, nếu như nàng hỏi người liền nói ta đến hậu sơn tu luyện, bình thường muốn rất muộn mới trở về. Ngán vạn không thể cho nàng biết ta ban ngày ban đêm đều không ở. Biết không?"

"A, thiếu gia người rốt cuộc muốn xuất đi làm cái gì nha, tại sao liền Đại tiểu thư cũng không thể biết đây." Nam Nhi đầy mặt vẻ nghi hoặc, nàng hai mắt đột nhiên mở tròn xoe, nhỏ giọng nói: "Thiếu gia, người sẽ không phải là thật sự muốn đi kiếp những này linh dược chứ?"

Diệp Thần: ". . ."

Nha đầu này thực sự là thông minh đến quá phận, lại bị nàng cho đoán được, bất quá Diệp Thần là sẽ không thừa nhận, chuyện này tại không có làm thành công trước đó, không thể để cho Nam Nhi biết, bằng không nàng nhất định sẽ vì Diệp Thần an toàn mà đem chuyện nào nói cho Diệp Nhan, đến thời điểm Diệp Nhan nhất định sẽ ngăn cản, như vậy kế hoạch liền muốn mắc cạn.

"Người nha đầu này, đầu qua bên trong đều muốn chút gì?" Diệp Thần tức giận mà gật gật Nam Nhi cái trán, "Ngươi cảm thấy người thiếu gia có thực lực như vậy sao, ta đi ra ngoài là có khác sự tình, đừng đoán mò."

"Hi hi, nhân gia chỉ là tùy tiện nói một chút mà." Nam Nhi cong cong miệng nhỏ, nói: "Thiếu gia giao cho chuyện của ta nì, Nam Nhi nhất định sẽ làm tốt."

"Vậy thì tốt, ngươi đi trước chuẩn bị cơm nước đi, đợi lát nữa ta ăn cơm liền đi."

"Nha, nhanh như vậy a." Nam Nhi lẩm bầm đạo, thế nhưng ngoan ngoãn đi vào nhà bếp.

Diệp Thần thì lại trực tiếp hướng đi Diệp Vấn Thiên bên trong tiểu viện, đẩy cửa phòng ra tiến vào một gian bên trong thư phòng, tại thư phòng bên trái treo trên vách tường một cây cung lớn, cái cung này đến 1m50 trường, không biết là cái gì gỗ chế tác, xem lên trên đen như mực, cầm ở trong tay có chút trầm, ít nhất có khoảng năm mươi cân.

Cái cung này tại mấy tháng trước, Diệp Thần lần đầu tiên tới đến Diệp Vấn Thiên thư phòng lúc liền thấy được, lúc đó hắn còn hỏi Diệp Vấn Thiên, làm sao vẫn tại thư phòng mang theo một cây cung, khi đó Diệp Vấn Thiên trả lời, cái này cung là hai mươi năm trước dùng qua, sau đó liền một con treo ở nơi này, vẫn không nhúc nhích quá.

Diệp Thần đem chiếc cung lớn này cầm trong tay, tinh tế quan sát, toàn thân màu đen kịt, khom lưng dày hai phần, rộng bốn phần, dài một mét ngũ. Tại cung hai đầu phân biệt viết ba cái chữ nhỏ 'Hắc Thần cung'.

"Hắc Thần cung?"

Nhìn thấy cái tên này, Diệp Thần nghĩ tới sinh trưởng ở sau núi nơi sâu xa 700, 800 dặm trung ương một loại cây mộc, tên là hắc thần mộc, kiên như sắt thép, tính dai mười phần, loại này hắc thần mộc làm thành cung, vừa mở có mấy ngàn cân lực, nếu là đem cung kéo đầy, lực đạo hơn vạn cân, tên bắn ra chỉ có thể thấu không hai ngàn mét mà lại như trước có to lớn lực sát thương.

Diệp Thần thử lôi kéo dây cung, lập tức lộ ra gật mình vẻ, dĩ nhiên so với trong miệng người khác nói tới những này hắc thần mộc làm cung còn cứng rắn hơn. Này tùy ý vừa mở sợ là đều có hơn vạn cân lực, bình thường tu giả, ít nhất phải thất đoạn trở lên mới có thể kéo dài cái này Hắc Thần cung, mà bình thường thất đoạn tu giả nhiều nhất có thể mở mười thân cung lực sẽ tiêu hao kịch liệt.

Diệp Thần từng điểm từng điểm gia tăng, Hắc Thần cung dần dần mà uốn lượn lại uốn lượn, mãi đến tận Diệp Thần đem lực lượng gia tăng đến mười con man thủ chỉ lực lúc mới đưa cái này cung kéo thành mãn viên.

"Một kiếm này bắn đi ra ít nhất cũng 20,30 ngàn cân lực lượng. Lực lượng như thế tên bắn ra vũ, tốc độ kia là kinh người đến mức nào! Lại thêm xuất kỳ bất ý tập kích, bát đoạn cường giả tuyệt đối sẽ bị thuận sát!"

Diệp Thần trong mắt lộ ra một chút ý cười, xem ra lần này nhất định phải được mùa lớn.

Đêm hôm ấy, Diệp Thần thân bồi đại cung, nhanh chóng chạy tới Thanh Sơn trấn, hắn chuyên đi không người hẻo lánh đường mòn, xem chuẩn phương hướng, phong tri điện kinh, một bên chạy trốn một bên hấp thu thiên địa linh khí bổ sung ngực ấn ký khô cạn linh khí.

Bây giờ có thể khống chế ngực ấn ký hắn, thể lực dài lâu hơn xa dĩ vãng, không chỉ sinh mệnh tinh lực cường đại, năng lực hồi phục mạnh, chỉ cần ấn ký bên trong linh khí sung túc, tùy thời tùy chỗ đều có thể đạt được bổ sung.

Tuy rằng có Hắc Thần cung, nắm giữ niềm tin cực lớn đánh giết mấy đại gia tộc cùng phủ thành chủ cường giả, nhưng Diệp Thần cũng muốn làm hảo hảo đầy đủ nhất chuẩn bị, dù sao hắn chưa từng chân chính cùng bất đoạn tu giả từng giao thủ, không biết bất đoạn tu giả lực chiến đấu đến tốt cùng mạnh bao nhiêu, cũng không biết thực lực của mình đến cùng đạt đến loại nào mức độ.

Lại nói một khi chiến đấu với nhau, ai cũng không cách nào dự liệu, nếu là rơi vào khổ chiến bên trong, như vậy có tràn ngập linh khí bổ sung thể lực liền nhiều mấy phần nắm chặt, chỉ ít sẽ không bởi vì thể lực tiêu hao mà rơi bại.

Mấy canh giờ sau, Thanh Sơn trấn trong tầm mắt, lúc này đã tiếp cận đêm khuya hùng đông, Diệp Thần vừa vận chạy tới, Thanh Sơn trấn yên tĩnh một mảnh, trong đêm khuya đường phố cửa sổ đóng chặt, mọi người từ lâu tiến vào mộng đẹp, chỉ có cuối đường trong lò rèn lộ ra yếu ớt ánh đèn.

Diệp Thần đi tới hàng rèn trước cửa đứng lại, giờ tay gõ cửa.

"Àm àm àm."

Bên trong truyền đến đi lại âm thanh, chỉ chốc lát cửa phòng mở ra, lộ ra Hùng Nhị Hắc tắm kia mặt đen, vừa thấy Diệp Thần, trên mặt lập tức hiện lên hàm hậu nụ cười, "Tiểu gia ngươi đã đến rồi. Thật đúng giờ, khá khá."

"Đồ vật làm xong sao?" Diệp Thần bước đi vào nhà, ánh mắt lạc ở giữa phòng một tấm mộc án bên trên, bên trên lẳng lẳng bày đặt một cái đại đao, thân đao cùng chuôi đao hiện lên màu đen kịt, chỉ có lưỡi đao trắng như tuyết ánh sáng, hiện ra ánh sáng lạnh.

Năm mũi tên vũ song song đặt ở đại đao bên cạnh, ba bộ bao cổ tay, một bộ nắm đấm, một cái không kềm.

"Gấu đen, ngươi không làm cho ta thất vọng, đây là còn lại một ngàn kim tệ, cảm cẩn thận." Diệp Thần nhếch miệng, lộ ra răng trắng như tuyết, đem một túi chứa một ngàn kim tệ túi tiền ném cho Hùng Nhị Hắc.

Hùng Nhị Hắc tiếp nhận kim tệ, nụ cười trên mặt càng hàm hậu, gãi gãi đầu, nói: "Đáp ứng tiểu gia sự tình, ta nhất định sẽ làm được, khá khá. . ."

"Ngươi nơi này có mặt nạ không?" Diệp Thần hỏi.

"Mặt nạ? Có có, có một bộ trước đây chế tạo mặt nạ bằng đồng xanh, không biết có thích hợp hay không?" Hùng Nhị Hắc xoay người vào nhà, đem một bộ mặt nạ bằng đồng xanh lấy ra đưa tới Diệp Thần trước mặt.

"Không sai, liền nó đi." Diệp Thần đem mặt nạ bằng đồng xanh cầm ở trong tay nhiều lần quan sát, lộ ra nụ cười thỏa mãn, thuận lợi đem nó mang lên mặt, sau đó nói: "Cái mặt nạ này bao nhiêu tiền?"

"Một cái mặt nạ bằng đồng xanh mà thôi, đưa cho ngài." Hùng Nhị Hắc liên tục xua tay, sau đó lộ ra cười ngây ngô, nói: "Tiểu gia ngài ngày sau còn muốn chế tạo đồ vật như vậy trở lại tìm ta là được rồi."

"Vậy ta liền không cảm tạ." Diệp Thần đem đại đao cũng bị ở trên lưng, hỏi Hùng Nhị Hắc muốn một cái bao bố đem hai bộ bao cổ tay sắp xếp gọn, mang tới khác một bộ bao cổ tay cùng quyền sáo, tay cầm năm mũi tên vũ, đứng dậy rồi đi, "Gấu đen, sau đó lại có thêm đồ vật chế tạo, tiểu gia ta sẽ đến tìm ngươi."

"Tiểu gia ngài đi được, đi được!" Gặp Diệp Thần thân ảnh đã biến mất trong đêm đen, Hùng Nhị Hắc vội vàng đóng cửa lớn, đẩy mặt về kích động, nâng kim tệ túi hai mắt đều tại tòa ánh sáng, lâm lâm nói: "Phát tài rồi, phát tài rồi, đánh cả đời thiết cũng không lần này kiếm được nhiều a, tài thần, thực sự là tài thần a!"

Diệp Thần đã xuất ra Thanh Sơn trấn, tự nhiên không biết Hùng Nhị Hắc cái kia một bộ tham tài dạng.

Hắn một thân trang bị sáu trăm, bảy trăm cân, đại đao đều đến nặng bốn trăm cân, bất quá chính thể trọng lượng nhưng là so với dĩ vãng nhẹ không ít, bốn cái hắc thiên thạch liền nặng tám trăm cân, bây giờ trọng lượng giảm bớt, Diệp Thần đương nhiên biết Hùng Nhị Hắc gia hỏa kia cũng không hề đem tài liệu dùng hết, còn lại đều bên trong no túi tiền riêng.

Bất quá một ít hắc thiên thạch, Diệp Thần cũng không tính đến, lại nói lần này cũng nhiều thiệt thòi Hùng Nhị Hắc, nếu không phải hắn, đoạn không thể có thể đánh tạo những trang bị này, như vậy lần này hành động tỷ lệ thành công liền muốn giảm xuống không ít.

Sáu trăm, bảy trăm cân trọng lượng, đối với bước vào lục đoạn, chỉ cần là tể bào hạt nhỏ thức tính liền nắm giữ mười lăm con man thú chi lực Diệp Thần mà nói đã không còn là gánh nặng, dễ dàng công lấy này sáu trăm, bảy trăm cân trang bị chạy trốn.

Ứng thành tại phía nam, cách nhau Lâm thành đến 9000 dặm, tính toán thời gian, mấy đại gia tộc cùng phủ thành chủ đoàn xe hẳn là ở nửa đường lên, căn cứ Diệp Thần hiểu rõ, khoảng cách Lâm thành 3000 dặm đoạn hôn nhai là bọn hắn phải qua địa. Nơi nào hai mặt đều là chót vót núi cao rừng rậm, chỉ có trung gian một cái rộng trăm mét hẻm núi có thể thông qua.

"Giết người cướp của địa phương tốt?" Diệp Thần sờ sờ cằm, khoe miệng cười, lộ ra nụ cười, trong mắt nhưng là ánh sáng lạnh nhấp nháy.

Còn có thời gian năm ngày, bây giờ mấy đại gia tộc cùng phủ thành chủ người hay là đã sắp muốn tiếp cận đoạn hôn nhai, Diệp Thần không dám trì hoãn, nhất định phải sớm một bước đạt đến nơi nào, canh giữ ở đoạn hôn nhai, lần này tứ đại gia tộc cùng phủ thành chủ linh được hẳn đều sẽ không bỏ qua, bao quát gia tộc của chính mình Diệp gia.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương thứ 26: đánh cướp Triệu gia

Chương thứ 26 đánh cướp Triệu gia

Ngày thứ hai đêm khuya, Diệp Thần đi tới đoạn hẻm núi, ẩn giấu ở hai bên vách núi trong rừng rậm, hắn leo lên một cây đại thụ, đại khái nhìn ra một thoáng, khoảng cách đoạn hẻm núi giữa hạp cốc đường hầm khoảng chừng có khoảng cách năm trăm mét.

Khoảng cách như vậy chính là đánh giết tuyệt hảo chỗ, Hắc Thần cung uy lực tại khoảng cách năm trăm mét dưới có khủng bố lực sát thương, mà hắn cũng chắc chắn sẽ không bị người phát ra xuất hiện.

Diệp Thần nhắm mắt dưỡng thần, lỗ tai nhưng thời khắc chú ý hẻm núi động tĩnh bên trong, bốn phía yên tĩnh không hề có một tiếng động, chỉ có gió đêm tại nhẹ nhàng gọi lên lá cây, phát sinh nhẹ nhàng tiếng sà sạt.

Quá nửa đêm, canh tư lúc, xa xa truyền đến dạt dạt âm thanh cùng ngựa hí dài, Diệp Thần hai mắt nhắm chặt đột nhiên mở, hắn nhìn phía phương xa, mờ lung dưới ánh trăng, một đội xe ngựa chính bay nhanh mà đến, cộng có mười lăm người, mỗi người đều cười một thót liệt điểm mã.

Diệp Thần ánh mắt đảo qua mỗi người, cuối cùng hình ảnh ngất quăng ở trong đó hai tên áo gấm màu đen nam tử trung niên trên người, hai người kia cười ngựa chạy trốn tại mặt trước nhất, tuy rằng cách nhau rất xa, nhưng Diệp Thần cũng có thể cảm giác được thực lực của bọn họ không thể khinh thường.

Tứ đại gia tộc cùng phủ thành chủ người, mỗi một năm đi ứng thành chọn mua tại trở về trên đường hầu như đều là không ngừng không nghỉ, bọn họ chỉ ở nửa đêm trước hơi làm nghỉ tạm, canh hai lúc liền bắt đầu chạy đi, để cầu sớm ngày trở lại Lâm thành.

"Đất đất. . ."

Một nhóm mười lăm kỵ thêm vào ba thót liệt điểm mã kéo động đại mã xa sắp tiến vào đoạn hẻm núi trung gian đường hầm, Diệp Thần trong mắt nổi lên ánh sáng lạnh, đưa tay từ phía sau lưng gỡ xuống Hắc Thần cung, đem một con hắc thiên thạch chế tạo mũi tên khoát lên cung trên, cánh tay chậm rãi dùng sức, chính trương Hắc Thần cung dần dần biến thành mãn viên.

"Mụ, hàng năm chọn mua những đồ vật này đều một đến cái gần chết, lần này trở lại Lâm thành cần phải cố gắng buông lỏng một chút không thể." Đi ở đoàn ngựa thò mặt trước nhất trong hai người một người trong đó nói rằng.

"Đúng vậy, thật không phải là người làm ra sự, bất quá còn có mấy ngày trở về đến Lâm thành, nghe nói Xuân Phong lâu tới cái hoa khôi, không biết bị người mở bao không có, nếu không phải lần này đi ứng thành chọn mua, Lão Từ đã sớm cho nàng phá qua, không biết lại tiện nghi tên khốn kiếp nào." Một người khác nói rằng, âm thanh có chút tức giận.

"Khà khà, mở không được bao cũng không cái gì quá không bình thường, lần này trở lại làm rất tốt mấy lần trước, làm được : khô đến cái kia tao hàng khóc cha kiểu mẹ đầy đất leo, ha ha ha. . ." Ban đầu nói chuyện người kia lớn tiếng cười dâm dăng lên.

Diệp Thần nghe hai người ô ngôn uế ngữ, khóe miệng nổi lên một vết cười lạnh, thầm nghĩ, muốn mở bao đúng không, Lão Từ trong tay tiền sắc bén nhất, bảo đảm cho các người mở bao.

Dần dần mà, đoàn ngựa thò chạy trốn đến kết thúc hẻm núi trong vách núi, Diệp Thần mũi tên quay về vừa nãy cười dâm dăng người trung niên kia, theo hắn dưới khó liệt điểm mã chạy chồm mà đi động, văng vẳng đem nó tập trung.

"Ha ha ha. . . Lần này trở lại Lão Từ không phải giết chết nữ nhân kia không thể, hoa khôi, Lão Từ đem cái kia đóa hoa đều làm nát, ha ha ha. . ." Người kia một bên cười ngựa chạy trốn, một bên phóng sinh cười dâm dăng, cũng không biết từ vong chính đang hướng về hắn ngoác.

"Huu!"

Đang lúc này, một đạo bén nhọn tiếng xé gió đột nhiên vang lên, làm cho cả đoàn xe kinh hãi, mọi người cùng tề quay đầu, lại nghe đến phốc địa một tiếng, liệt điểm mã hí dài, lộn một vòng trên đất, đồng thời người cười ngựa bị mũi tên xuyên thấu, to lớn lực đạo mang theo thân thể của hắn bay về phía phía sau vách đá, dính một tiếng sâu sắc cắm ở trên thạch bích, mũi tên rung động, liên quan bên trên người đồng thời run run.

Đại cổ máu tươi từ người kia trong miệng tuôn ra, hắn ánh mắt tan rã, trong mắt sợ hãi một mảnh, căn bản không có phản ứng lại chuyện gì xảy ra, sinh

mệnh liền như vậy chung kết.

"Địch tấn công!"

Còn lại một tên người dẫn đầu hô to, mọi người đều vây quanh lại đây, đem xe ngựa vây quanh ở trong đó, mặt hướng tứ phương, toàn bộ tinh thần đề phòng.

"Cheng!"

Mười mấy thanh lấp lánh hàn quang chiến đao tại nguyệt quang chiếu xuống đặc biệt lạnh lẽo, dẫn đầu người kia sắc mặt khó coi, dùng khước mắt dư quang liếc liếc bị một mũi tên bắn giết đồng bạn, trong lòng lạnh lẽo một mảnh.

Một mũi tên có thể đem thất đoạn đỉnh cao cường giả bắn thủng, mà lại mang theo thân thể bay ra mấy chục mét xuyên thấu vách đá đóng ở bên trên, loại này độ mạnh yếu quá mức dọa người.

"Người nào, dĩ nhiên đối với ta Lâm thành Triệu gia ra tay, ngươi có biết hậu quả của việc làm như vậy sao?" Cái này danh đầu lĩnh quay về yên tĩnh một mảnh rừng rậm, sắc bên trong lộ nhằm mà nói rằng.

"Ha ha ha!"

Diệp Thần mang theo mặt nạ bằng đồng xanh, đem Hắc Thần cung đặt ở trên cây to, cầm trong tay đại đao nhảy xuống, nhanh chóng chạy về phía bên trong cốc, "Muốn các ngươi liều mạng mà nhân!"

Cái này danh đầu lĩnh gặp có người từ trong rừng rậm đi ra, mà lại trên tay cũng không hề cung tiễn, trong lòng càng là phòng bị lên, quát lạnh, nói: "Gọi người cái kia bắn tên trộm đồng bọn cùng đi ra, ta ngược lại muốn xem xem ngươi đến tốt cùng là người nào, dám ăn nói ngông cuồng, đắc tội ta Triệu gia!"

"Sợ?" Diệp Thần cười lạnh, "Yên tâm, chỉ có một mình ta, đối phó các ngươi là đủ."

"Ha ha ha. . ." Cái này danh đầu lĩnh cất tiếng cười to, ngồi ở liệt diễm trên ngựa trên cao nhìn xuống nhìn nhanh chóng đi tới Diệp Thần, trong mắt lộ ra tàn khốc ý vị, "Ngươi một người? Liền tính ngươi là bát đoạn cường giả hôm nay cũng muốn chôn thân với này, giết cho ta!"

Nhất thời hơn mười tên lục đoạn cao thủ, chân điểm bàn đạp, dường như mười mấy con chim diều hâu giống như xẹt qua bầu trời đêm, trong tay chiến đao ánh sáng lạnh lẽo, tất cả đều giết hướng về Diệp Thần, khí lưu đều bị cắt đứt rồi tiếng vang.

"Không biết tự lượng sức mình!"

Diệp Thần cười lạnh, trong tay đại đao tiện tay vạch một cái, leng keng leng keng, vang lên mấy đạo sắt thép va chạm âm thanh, càng có từng điểm từng điểm đốm lửa nhỏ hiện lên, cùng lúc đó, cái kia vô giết mà đến mười mấy người bên trong nhất thời liền có một nửa người bị đẩy lui, sau khi hạ xuống liền tiếp lui về phía sau mấy bước vừa mới ổn định thân hình.

"Ngươi đến cùng là ai?" Đầu lĩnh kia hỏi, cầm trong tay một đôi Huyền Thiết giản từ trên ngựa nhảy xuống.

"Người giết ngươi!" Diệp Thần lạnh lùng phun ra bốn chữ, sau đó cả người phóng người lên, trong nháy mắt nhảy lên khoảng cách sáu, bảy mét, trong tay đại đao chấn động, vù địa một thanh âm vang lên, lực bỏ xuống.

"Vây nốt hấn, hao hết thể lực của hấn!" Đầu lĩnh rống to đạo, bấp thịt cả người cùng xương cốt bùm bùm tiếng vang, thân thể đột nhiên sùng di, né tránh Diệp Thần đánh giết, trong tay Huyền Thiết giản giơ lên thật cao, mạnh mẽ đập phá xuống.

"Cheng!"

Huyền Thiết giản nện ở trên thân đao, bắn lên một chuỗi đốm lửa, thế nhưng hấn kinh hãi phát hiện, chuỗi này đại đao dừng lại trên không trung vẫn không nhúc nhích, điều này làm cho hấn cảm nhận được một cỗ to lớn nguy cơ, đang muốn rút về Huyền Thiết giản, chuỗi này đại đao đột nhiên chấn động.

Vù, thân đao rung động không ngớt, một cỗ cự lực phản chấn mà quay về, cánh tay trong nháy mắt trở nên ma túy, cả người đập đập lùi về sau.

Diệp Thần khước miệng nổi lên một vết tàn khốc vết, đại đao đâm thẳng về phía trước, sau đó vạch một cái.

Phốc!

Cái này danh đầu lĩnh vai trái nhất thời bị bỏ xuống, một con cánh tay rơi xuống trên đất, đại cổ máu tươi bắn nhanh.

"A!"

Hấn kêu thảm thiết, đau đớn kịch liệt kém chút để hấn bất tỉnh đi, mặt Huyền Thiết giản cũng không muốn, nhanh chóng lùi về phía sau, phản phó những này lục đoạn cao thủ nói: "Nhanh, vây nốt hấn, không muốn liều mạng, tiêu hao thể lực của hấn!"

Lúc này, những này lực đoạn cao thủ cũng đều nơm nớp lo sợ, vây quanh Diệp Thần, ai cũng không dám động thủ trước, hai tên thất đoạn đỉnh cao cao thủ, một cái từ một cái trọng thương, bọn họ những này lực đoạn người không phải đi muốn chết sao?

Diệp Thần mất lạnh đảo qua mười mấy tên lực đoạn cao thủ, nhanh chân đi về phía trước, áp sát cái này danh đầu lĩnh, mỗi hướng về trước đạp một bước, những này vây quanh cao thủ của hắn thì sẽ lui về phía sau một bước.

"Các ngươi làm gì, còn không mau động thủ!" Cái này danh đầu lĩnh rống to.

"Giết!" Bách với đầu lĩnh áp lực, một tên lực đoạn cao thủ động, hắn hơi động, mười mấy người cũng theo ra tay, trong lúc nhất thời ánh đao điệp ảnh, sát khí bốn dâng.

Diệp Thần đại đao vung lên, trắng như tuyết phản quang lưỡi đao xẹt qua bầu trời đêm, phốc địa một tiếng đem một tên lực đoạn cao thủ đầu lâu chém xuống, bay xéo cách xa mấy mét, như một cái bóng cao su như thể lặn, bốc hơi nóng huyết dịch vọt lên cao ba thước, như là suối phun.

Với này đồng thời bốn phương tám hướng công kích tới người, Diệp Thần thân như quỷ náy, dưới chân liên tục đi động, tách ra mấy đạo công kích, đại đao sau này vung lên, leng keng, ngăn trở vài đao, cả người hắn như báo săn bình thường bắn nhanh ra như điện, chớp mắt liền xuất hiện ở một người trước người, màu đen nắm đấm đánh giết đi ra ngoài.

"Đừng!"

Không khí đều bị một quyền này cho đánh nổ tung, con kia màu đen nắm đấm trực tiếp bắn trúng người kia đầu, nhất thời huyết quang tung toé, người kia tại chỗ bỏ mình, mặt kêu thảm thiết đều vì tới kịp phát ra một tiếng, đầu lâu như như dưa tây nứt ra, óc cùng huyết dịch bắn đầy đất.

Lúc này, mặt bên người lần thứ hai đánh tới, chiến đao lạnh lẽo âm trầm, chém thẳng vào Diệp Thần vai, Diệp Thần khoe miệng nổi lên một nụ cười lạnh lùng, đột nhiên xoay người, một quyền đánh tại chiến đao trên thân đao.

"Đỉnh!"

Chiến đao tiếng rung, ngay sau đó răng rắc tiếng vang, dĩ nhiên phát sinh nứt âm thanh, thân đao bị đánh trúng chỗ xuất hiện đếm tới vết rách, sau đó đứt gãy đứt thành hai đoạn, cao thủ kia kinh hãi đến biến sắc, chưa bao giờ gặp phải quá một quyền có thể đem chiến đao của hắn đánh cho hai đoạn nhân vật, để hắn trong lòng sợ hãi không ngớt.

"Tử!"

Diệp Thần lãnh khốc thân ảnh tại hắn trong tai vang lên, bóng trắng lóe lên, Diệp Thần thân ảnh liền biến mất ở tại chỗ, xuất hiện lần nữa thời cơ đến đến cao thủ kia phía sau, năm ngón tay thành trảo nắm cái cổ nhẹ nhàng uốn một cái, răng rắc một tiếng, người kia đầu cúi xuống, đi đời nhà ma.

Còn lại mười người cả người run, run rẩy, không dám tiến lên một bước, Diệp Thần đại đao giơ lên cao, trắng loáng nguyệt quang rơi ra, chiếu vào trên thân đao nổi lên lạnh lẽo ánh sáng tại Triệu gia trong mắt những người này, đây quả thực là một cái tử vong liêm đao.

"Bằng hữu, không muốn đuổi tận giết tuyệt, ngươi phải như thế nào : muốn cái gì chúng ta đều cho ngươi, hi vọng ngươi có thể buông tha tính mạng chúng ta. . ." Triệu gia đoàn xe đầu lĩnh run rẩy nói rằng, chuyện đến nước này, hắn duy nhất có thể làm chính là tận lực chịu thua, lưu lại tính mạng, trước mặt cái này mang theo mặt nạ bằng đồng xanh nhân tài khủng bố, lực lượng cường đại không nói, thân pháp cũng linh hoạt đến lạ kỳ, bọn họ cùng vốn không phải đối thủ, ở tại trên tay đi không ra một chiêu.

"Thật sao? Ta phải như thế nào : muốn cái gì các ngươi đều sẽ cho?" Diệp Thần âm thanh khàn khàn, lạnh nhạt nói nói.

"Vâng, là. . ."

"Tốt lắm" Diệp Thần nói.

Nghe vậy Triệu gia mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng Diệp Thần lời nói tiếp sau lại làm cho trong lòng bọn hắn hoàn toàn lạnh lẽo.

"Ta muốn mạng của các ngươi!"

Diệp Thần âm thanh như mùa đông khắc nghiệt gió lạnh, lãnh khốc vô tình, âm thanh lên, đại đao hướng ngang chém ra, một vệt ánh đao cắt phá bầu trời đêm, sắp tới khiến người ta khó lòng phòng bị.

"Leng keng!"

Có mấy người phản ứng lại, lấy chiến đao đón đỡ, nhưng này chuỗi đại đao không gì không xuyên thủng, sắc bén vô song, dường như thiết đậu hũ bình thường đem bọn họ chiến đao toàn bộ chặt đứt, mà lại đao phong xẹt qua nơi cổ họng, phốc phốc phốc, vang lên liên tiếp huyết dịch bắn nhanh âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương thứ 27: mây đen gió lớn giết người dạ

Chương thứ 27 mây đen gió lớn giết người dạ

Mười người, từng cái từng cái con mắt tròn thật lớn, đưa tay che cổ họng của mình, nhưng cũng ngăn không được cái kia dường như thủy quân vỡ tan giống như máu tươi, con người dần dần trở nên tan rã.

"Người. . ." Một người ngã xuống, những người khác lần lượt ngã xuống.

"Người đã nói không giết chúng ta. . . Đừng có giết ta, đừng có giết ta. . ." Cái này danh đầu lĩnh sợ đến cả người sợ run, sợ chết là người thiên tính, tận mắt thấy mười mấy tên thủ hạ chết ở trước mắt, cái kia đồ sẫm huyết đập vào mắt kinh hãi, để hắn bay lên to lớn sợ hãi.

Trên đất khắp nơi đều là đập vào mắt kinh hãi hồng, máu tươi chảy xuôi, từng khóa đầu lâu lăn xuống trên đất, hai mắt trừng trừng, chết không nhắm mắt, tại này ánh trăng mờ lung trong đêm khuya, là như vậy làm người ta sợ hãi.

Diệp Thần không nói, trong tay đại đao đánh xuống, bịch một tiếng đem xe ngựa chém thành hai khúc, cả kinh ba thót liệt điểm trước ngựa chân thật cao dựng lên, phát sinh hí dài.

Trên xe hàng hóa ào ào ào rải rác, đều là chút sinh hoạt đồ dùng, vài vốc các loại tạp vật, Diệp Thần mắt lạnh đảo qua, không có phát hiện linh dược, quay đầu, nhìn Triệu gia đoàn xe đầu lĩnh, nói: "Các người chọn mua linh dược ở nơi đâu?"

"Ta cho người biết, người có phải hay không không giết ta?" Triệu gia đoàn xe đầu lĩnh run rẩy nói rằng. Trước mắt cái này mang mặt nạ bằng đồng xanh nam tử giống như là Địa ngục ác ma giống như vậy, thủ đoạn tàn nhẫn, nhìn tay hạ thi thể, hắn có loại sụp đổ cảm giác.

"Người không có tư cách đặt điều kiện với ta." Diệp Thần trong mắt ánh sáng lạnh lấp lánh, "Người nếu là nói ra, ta sẽ cho người một cái sáng khoái, bằng không, thân không bằng tử!"

"Được, ta cho người." Triệu gia đoàn xe đầu lĩnh buông ra che cụt tay tay, từ trong lồng ngực xuất ra một cái túi, Diệp Thần ánh mắt thu nhỏ lại, không hề chớp mắt mà nhìn về phía hắn, để ngửa hắn xoay hoa chiều.

Triệu gia đầu lĩnh phảng phất biết Diệp Thần suy nghĩ trong lòng, nói: "Đây là bao trữ vật, bên trong có nhất định không gian, hết thảy linh dược đều thả ở bên trong này, nói xong hắn đem bao trữ vật miệng túi mở ra, Diệp Thần lập tức liền thông qua miệng túi thấy được trong đó một thước vuông to nhỏ không gian, đồ đầy các loại cấp thấp linh dược, tản mát ra một cỗ mùi thuốc.

"Đem ra." Diệp Thần đưa tay.

"Vâng, là." Triệu gia đầu lĩnh liền thanh đáp, đem bao trữ vật miệng túi hệ được, sau đó đột nhiên thật cao ném tới, Diệp Thần phóng người lên đưa tay chụp tới, với này đồng thời, Triệu gia đầu lĩnh dường như một con thỏ giống như bính khiêu mà lên, một bước liền bước ra vài mét, như một trận gió như thể thoát đi.

Diệp Thần hơi sững sờ, không ngờ rằng một cái bị trọng thương người cũng có thể chạy nhanh như vậy, thực sự là siêu cường phát huy a, xem ra nhân tiềm lực quả thật là đáng sợ.

Đem bao trữ vật treo ở bên hông, nhìn cái kia nhanh chóng đi xa thân ảnh, Diệp Thần khước miệng nổi lên một vết cười lạnh, đưa tay từ phía sau lưng gỡ xuống một con thiên thạch mũi tên nắm trong tay, giờ lên thật cao, mà tới đột nhiên ném ra ngoài.

Màu đen mũi tên lưu địa một tiếng xẹt qua bầu trời đêm, mang theo sắc bén tiếng xé gió, tuy rằng không có Hắc Thần cung bắn đi ra uy lực lớn, nhưng là xé rách không bao nhiêu.

Đã chạy ra cách xa 300, 400 mét Triệu gia đầu lĩnh trong lòng kinh hãi, cái kia sắc bén tiếng xé gió như là đòi mạng giai điệu tại trong tai vang lên, một cỗ sát khí lạnh lẽo từ sau lưng truyền đến, để hắn cả người mồ hôi lạnh như mưa, liền không hề quay đầu lại, một cái bỏ nhào, muốn tách ra phải giết một mũi tên.

"Phốc!"

Màu đen mũi tên xuyên tim mà qua, tại hắn đập xuống đồng thời từ phía sau lưng của hắn xuyên thấu, mang theo một đại bồng huyết dịch, sau đó cả người nổ lớn một tiếng ngã xuống đất, hai chân co giật mấy lần liền đứt khí lìa đời.

"Muốn chạy trốn?" Diệp Thần sờ sờ cằm, nhanh chóng đi tới cái này danh đầu lĩnh trước người, đem thiên thạch mũi tên thu hồi, thuận tiện ở tại trên

người đem mũi tên trên vết máu lau chùi sạch sẽ, làm lại đặt ở sau lưng trong túi đựng tên lúc này mới xoay người đi trở về.

Diệp Thần lỗ tai hơi võ, có từng trận tiếng vó ngựa từ phương xa truyền đến, nhìn hẻm núi phía trước, Diệp Thần trên mặt bay lên một chút ý cười, tự nói: "Đoan Mộc gia, Cầu gia, vẫn là phủ thành chủ?"

Hắn quay đầu nhìn về phía chi kia đem một người khác đầu lĩnh bắn giết sau đó ở trên thạch bích mũi tên, cả người nhanh chóng bắt đầu chạy, đến dưới thạch bích, hai chân tại trên thạch bích liên tục đạp động, mượn quán tính trực tiếp đạp lên cao hơn mười mét, đưa tay một phát bắt được mũi tên phần cuối, dùng sức một rút, thủ địa một tiếng, cắm vào vách đá 2,3 tấc có thừa mũi tên liền bị hắn sinh sôi rút ra.

Diệp Thần một cái xoay người nhảy xuống mặt đất, lúc này, cái này danh đầu lĩnh thi thể cũng từ trên thạch bích rơi xuống, bịch một tiếng đập trên mặt đất, đem bùn đất đập ra một cái hình người lõm ấn, bắn lên một chùm tro bụi.

Diệp Thần đem mũi tên xen vào sau lưng trong túi đựng tên, sau đó nhanh chóng biến mất tại trong hạp cốc, trở lại trong rừng ẩn thân trên cây to, gỡ xuống Hắc Thần cung, ở ngoài hẻm núi ló vào phương hướng rồi khỏi hai trăm mét, sau đó tại một khối núi đá sau ẩn dấu đi.

Nửa khắc đồng hồ sau khi, tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, căn cứ âm thanh phán đoán, Diệp Thần đại khái tính toán xuất ra ngựa số lượng, tại hai mươi thốt trái phải, ngoại trừ ba thốt kéo xe mã ở ngoài, hẳn là có mười bảy người tại cười ngựa chạy vội.

Dần dần mà, một nhánh kỵ đội xuất hiện ở Diệp Thần trong tầm mắt, tại mông lung dưới ánh trăng, Diệp Thần tuy rằng xem không quá rõ ràng, nhưng là mơ hồ có thể thấy được mặc trên người khôi giáp, điều này hiển nhiên là thuộc về phủ thành chủ người.

Phủ thành chủ một phần của Sở vương quốc, một đội này kỵ binh chính là do trong phủ thành chủ tướng lĩnh tạo thành, mỗi người đều mãnh thiện chiến, dưới ánh trăng, thiết y chiếu hàn quang, trên thân mỗi người đều có một cỗ tiêu giết chết khí, cầm trong tay một thanh dài hai mét chiến thương, uy phong lẫm lẫm, đáng đáng sát khí.

Rất nhanh, phủ thành chủ Thiết kỵ liền tiến vào đoạn hẻm núi hẻm núi ló vào, lúc này, phía trước đầu lĩnh một người đột nhiên ghim chặt ngựa thót dây cương, cao to cường kiện liệt điểm chiến mã hi lượt lượt một tiếng hí dài, chân trước tăng lên, móng ngựa đạp động.

Theo sát phía sau Thiết kỵ cũng theo ngừng lại, trong lúc nhất thời chiến mã tiếng hí không ngừng.

"Nhị thống lĩnh thế nào?" Phía sau một vị thân mang thiên tướng chiến giáp nam tử cao lớn giục ngựa tiến lên thấp giọng hỏi.

"Có mùi máu tươi, mà lại có sát khí, chúng ta cẩn thận mới là tốt, tối nay này đoạn hẻm núi trong hạp cốc sợ là có chảy máu sự kiện." Vị kia bị gọi là Nhị thống lĩnh tướng quân trầm giọng nói rằng, hắn vẫy tay, phía sau nhất thời có hai người cười ngựa đi lên, "Thống lĩnh có gì phân phó?"

"Các người đi vào tìm rõ, trong hạp cốc rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra." Nhị thống lĩnh nói rằng.

"Vâng, thống lĩnh!" Hai người cùng kêu lên đáp, sau đó cười liệt điểm mã không nhanh không chậm tiến vào trong hạp cốc.

Hai người dần dần thâm nhập, một cỗ mùi máu tươi truyền đến, để cho hai người khẽ nhíu mày, đồng thời trong lòng càng thêm cảnh giác. Nhưng bọn hắn đi tới giữa hạp cốc lúc, nương mông lung nguyệt quang, thấy được phía trước mấy chục mét nơi rách nát xe ngựa cùng tán lác khắp mặt đất hàng hóa, cùng với ngang dọc tứ tung nằm một chỗ thi thể, những thi thể kia hầu như toàn cũng không có đầu lâu, chảy ra huyết dịch đã đem bùn đất động lại.

"Triệu gia người!"

Hai vị tướng lĩnh nhìn lẫn nhau một chút, đều nhìn đối phương trong mắt vẻ kinh hãi, Triệu gia có mười ba tên lục đoạn cao thủ, hai vị thất đoạn đỉnh cao cường giả, hiện nay dĩ nhiên toàn bộ bản giao ở tại nơi này.

"Không tốt, chúng ta mau lui lại đi ra ngoài, bẩm báo thống lĩnh, nơi đây chắc chắn mai phục."

Hai người quay lại đầu ngựa, thúc vào bụng ngựa liền muốn rời đi, lúc này một đạo băng lãnh mà lại khàn khàn âm thanh đột nhiên ghé vào lỗ tai bọn hắn vang lên.

"Nếu tới, vậy thì không cần rời khỏi!"

Hai người hoảng hốt, có người gần người dĩ nhiên đều không có phát hiện, quay đầu lại nhìn tới, chỉ thấy một vết hàn quang cắt phá bầu trời đêm, như vậy đột ngột, lấy vẻ phản bọn hắn căn bản phản ứng không kịp nữa, hai viên tốt đẹp đầu lâu liền trực tiếp bay ra ngoài, chiến mã chịu đến kinh hãi hí lên một tiếng mang theo hai cỗ không đầu tướng lĩnh thi thể một đường lao nhanh, rất nhanh liền biến mất ở trong hạp cốc.

Diệp Thần thu hồi đại đao, xoay người ẩn dấu đến xe ngựa sau khi, lấy ra Hắc Thần cung, liên lụy mũi tên, lẫm lẫm chờ đợi.

Cái kia hai con chiến mã rất nhanh chạy ra hẻm núi, đi tới ló vào, cười ngựa đứng ở mặt trước nhất thống lĩnh xa xa liền nhìn thấy chính mình hai người thủ hạ cười ngựa bốn về, trong mơ hồ hắn cảm giác thấy hơi không đúng lắm, các loại cái kia hai con chiến mã đã chạy đến phụ cận khoảng trăm mét lúc, con người của hắn đột nhiên co lại thành hai điểm, hàn quang hiện ra, nắm chiến thương ngón tay khớp xương đều niết cách cách tiếng vang.

"Thống lĩnh, bọn họ trở lại, hẳn là không có việc gì đi." Cho rằng thiên tướng thấp giọng nói.

"Bọn họ đã chết." Nhị thống lĩnh âm thanh lạnh lẽo, tại này trong đêm khuya khiến người ta ngăn không được phải lớn hơn lạnh run.

"Chết rồi?"

Phía sau mọi người tất cả giật mình.

"Đát đát. . ."

Hai con liệt diễm mã tốc độ dần dần chậm lại, đều là chịu quá huấn luyện chiến mã, tuy rằng vừa nẩy chấn kinh chạy trốn, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, thò chủ nhân thi thể đi tới đoàn người phụ cận.

"Bọn họ!" Một tên thiên tướng rống giận, "Ai? Ai chém đầu của bọn hần!"

"Xem ra chúng ta ngày hôm nay gặp phải cái cường giả, ra tay chính là một cao thủ, có thể tại trong vòng một chiêu đem hai cái kinh nghiệm lâu năm sa trường lục đoạn đỉnh cao tướng quân vô thanh vô tức giết chết, loại thủ đoạn này hần là tên bát đoạn cao thủ!" Tên kia thống lĩnh trầm giọng nói, bất quá hần không có một chút nào về sợ hãi, ngược lại cả người dựng lên một cỗ sát khí.

"Đem thi thể của bọn hần quán vào trên chiến mã mang về cố gắng an táng, chúng ta đi vào gặp gỡ cao thủ kia." Nhị thống lĩnh trưởng thượng chỉ xéo đại địa, thúc vào bụng ngựa, giục ngựa chạy về phía bên trong cốc, sắc bén mũi thương trên mặt đất xẹt qua, ma sát xuất từng chuỗi đốm lửa,

Phía sau mười bốn người theo vọt vào, nhất thời sát khí doanh dã, cả người bên trong cốc nhiệt độ tựa hồ cũng giảm xuống không ít.

Diệp Thần không nhúc nhích, ẩn thân tại xe ngựa mặt sau, Hắc Thần cung từ lâu kéo thành mẫn viên.

Rất nhanh, chấn động gấp gáp mã thấp giọng truyền đến, một đội Thiết kỵ tiến vào trong hạp cốc, khi bọn hần đến giữa hạp cốc lúc, tất cả đều tại cùng một thời gian ngừng lại, vào mắt cảnh tượng để trong lòng bọn hần bay lên dự cảm không tốt.

"Nhị thống lĩnh, đây không phải là Triệu gia người sao, bọn họ dĩ nhiên tất cả đều chết rồi, làm sao có khả năng, ai có thực lực như vậy?" Một tên thiên tướng khiếp sợ mà nói rằng.

Nhị thống lĩnh quay đầu nhìn chung quanh một chút, lạnh lùng nói: "Xem ra có người từ lâu mai phục ở chỗ này chờ chúng ta Lâm thành chọn mua đoàn xe trải qua, Bôn tướng quân phụ trách vận chuyển chọn mua đoàn xe hai mươi năm, ngày hôm nay là lần đầu tiên gặp gỡ sự tình như thế."

"Phương nào cao thủ, sao không ra gặp một lần, đầu đầu rúc đuôi không sợ khiến người ta chế nhạo sao?" Nhị thống lĩnh ngồi ngay ngắn ở trên chiến mã, cao giọng hô, tâm thần căng thẳng, tùy thời chuẩn bị ứng phó các loại đột phát tình huống.

Phía sau hần mười bốn người thì lại giục ngựa làm thành một vòng tròn, đề phòng tứ phương, hiển nhiên là lâm chiến kinh nghiệm cực kỳ phong phú.

Nhị thống lĩnh âm thanh tại trống trải bên trong cốc vang vọng, trừ thứ này ra không còn gì khác âm thanh, không có ai đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương thứ 28: trăm bát đoạn cường giả

Chương thứ 28 trăm bát đoạn cường giả

"Thật sự không chịu hiện thân sao?" Nhị thống lĩnh lớn tiếng cười lạnh, sau đó nói: "Bọn chuột nhất người!"

Lời này vừa ra, một đạo tiếng xé gió truyền đến.

"Hừ!"

Một nhánh đen kịt mũi tên cắt phá trời cao, mang theo sắc bén tiếng xé gió chớp giạt mà tới, ép thẳng tới cổ họng của hần.

"Hừ!"

Nhị thống lĩnh quát lạnh, cánh tay vung lên, hai mét trường thương cho rằng bỗng nhiên uốn lượn, mũi thương cheng địa một tiếng vừa vụn đánh vào màu đen mũi tên trên. Một cỗ cường đại lực phản chấn truyền đến, để hần cánh tay tê rần, dưới khó chiến mã đều có chút không chịu.

nổi cổ lực lượng này, thiếu chút nữa phiến đến trên đất. Phát ra một tiếng hí dài.

Chiến thương đập điểm dưới, màu đen mũi tên cũng không hề rơi rụng, tuy rằng lệch khỏi chính xác, như trước mang theo cực đại lực sát thương từ hân bên tai xuyên giết mà qua.

"Phốc!"

Phía sau một tên tướng lĩnh không tránh kịp, tại chỗ bị xuyên thấu, tới cái lạnh xuyên tim, thân hình cao lớn từ trên chiến mã bị bắn đi ra hai mươi mấy mét mới bịch một tiếng rơi xuống đất.

"Nhân tại xe ngựa sau, vây nhốt hân." Nhị thống lĩnh trong mắt lộ ra lệ mang, chiến thương vẫn, phía sau mười ba người giục ngựa xung phong liều chết đi tới, trong chớp mắt liền đem xe ngựa vây quanh cái kín.

"Vây nhốt ta có thể làm sao!"

Diệp Thần bay lên trời, dường như một con to lớn chim điêu hâu giống như vậy, trong tay đại đao đao phong tại dưới ánh trăng hiện ra động một vết hàn quang, trường đao gió lên cao, nhắm thẳng vào vòm trời, lực bỏ xuống, cả người trên không trung vọt tới trước, mạnh mẽ đánh giết hướng về Nhị thống lĩnh.

Khí thế cuồng phách, dường như một con mãnh thú, này đột nhiên một chiêu, để kinh nghiệm lâu năm sa trường các tướng lĩnh tất cả giật mình, người này khí thế vô cùng, dùng không thể đỡ, đây là bọn hân cảm giác đầu tiên.

Diệp Thần thế tới quá mạnh, quá đột nhiên, thế cho nên Nhị thống lĩnh đều không có đúng lúc phản ánh lại đây, hân cười ở trên lưng ngựa muốn tách ra là không thể, lập tức chiến thương xoay ngang, tiến lên nghênh tiếp.

"Cheng!"

Đại đao đánh xuống, vừa nhanh vừa mạnh, dường như Bá Vương một đòn, lực lượng mạnh mẽ trực tiếp đem Nhị thống lĩnh dưới thân chiến mã đè bẹp trên đất, mà Nhị thống lĩnh cũng từ lưng ngựa rơi xuống, quỳ một chân trên đất, hai tay nắm chặt chiến thương, mạnh mẽ chặn lại Diệp Thần đại đao.

"Giết!"

Hơn mười chuỗi chiến thương đánh tới, Diệp Thần không thể không triệt hồi trường đao, một cái quét ngang, binh khí tiếng va chạm không ngừng, đem hết thầy công kích đều đánh văng ra, với này đồng thời vừa sai bước xuất, đại đao sử dụng như thương, trực tiếp ám sát hướng về Nhị thống lĩnh.

Nhị thống lĩnh xoay người tách ra, chiến thương nơi tay nghiêng tiếp Diệp Thần công kích, một thanh chiến thương ở tại trên tay chơi đến xuất thần nhập hóa, mỗi một thương ép thẳng tới Diệp Thần chỗ yếu.

Diệp Thần cùng với đại chiến, còn muốn phòng bị chu vi mười mấy người công kích, tên này Nhị thống lĩnh chỉ ít cũng là bát đoạn trung kỳ cường giả, lực lượng tuy không bằng hân, nhưng là cách biệt không phải quá nhiều, thêm nữa có mười ba người trợ trận cho hân, nếu không sử dụng Bá Vương quyền ấn, muốn trong khoảng thời gian ngắn đem nó đánh giết có chút khó khăn.

"Người thật sự là cao thủ, thật nghĩ không ra tại Lâm thành trong phạm vi trừ chúng ta ra phù thành chủ cùng tứ đại gia tộc ở ngoài, còn có ai có thể có thực lực như thế, người đến cùng là ai, mang theo mặt nạ là sợ chúng ta nhận ra người đi." Nhị thống lĩnh một bên cùng Diệp Thần chiến đấu, một bên lên tiếng nói rằng.

"Ta là ai đều không quan trọng, đối với một đám sắp trên Hoàng Tuyền đường người, biết tên của ta có gì dùng!" Diệp Thần âm thanh khàn khàn, trên tay lực đạo lần thứ hai gia tăng mấy phần, một đao hóa giải Nhị thống lĩnh công kích, với này đồng thời một đòn Bá Vương quyền đánh ra, quyền phong ngưng tụ, hầu như trở thành thực chất quyền ấn, vũ địa một tiếng lâm vũ nát khí lưu, đem một tên tướng lĩnh đánh bay cách xa bốn, năm mét, phun ra một ngụm máu lớn, sau khi hạ xuống vùng vẫy mấy lần liền không cử động nữa.

Một quyền này lực đạo có ít nhất gần ngàn cân lực lượng, đem tên kia tướng lĩnh ngũ tạng lục phủ tất cả đều đập vỡ tan, một quyền mất mạng, sắc bén cực kỳ.

"Ta ngược lại muốn xem xem người có bao nhiêu thể lực có thể tiêu hao!" Nhị thống lĩnh lạnh lùng nói, nói xong bắt đầu cười ha ha, "Một khi người thể lực tiêu hao quá độ, đến lúc đó Bôn thống lĩnh là có thể dễ dàng bắt người."

"Người biết cái trên đời hạng người gì đáng thương nhất sao?" Diệp Thần cười nhạo, động tác trên tay nhưng mấy may không có yếu bớt, đao đao đều là vừa nhanh vừa mạnh, chấn động đến mức Nhị thống lĩnh cánh tay tê dại không gót.

"Cõi đời này đáng thương nhất chính là những này thành thiên nằm mơ nhưng lại không biết chính mình Chân Thực tình cảnh biết dùng người, sắp chết còn muốn thả hai câu cuồng ngôn, buồn cười chính là, cuồng ngôn cuối cùng đều sẽ biến thành di ngôn."

Diệp Thần đại đao trầm xuống, ngăn chặn Nhị thống lĩnh đâm tới một thương, đem nó trường thương đều áp đảo trên đất, với này đồng thời cả người hân lấy đại đao vì làm trục tâm, bay lên trời, ầm ập một cước đá bạo không khí, trực đánh Nhị thống lĩnh dưới cằm.

Nhị thống lĩnh bỏ qua chiến thương, hai tay giao nhau hoành đương tại trước, lấy tay cánh tay chặt chẽ vững vàng địa chặn lại rồi Diệp Thần một cước.

"Đạp đạp đạp!"

Cự lực truyền đến, Nhị thống lĩnh liền tiếp lui về phía sau mấy bước lớn, hai tay dường như gãy xương bình thường đau đớn, trong cơ thể càng là khí huyết sôi trào, suýt nữa bị nội thương.

Thừa dịp Nhị thống lĩnh bị bức lui cơ hội, Diệp Thần xoay người đạp bước mà đi, thân như du long, một bộ Bá Vương quyền ẩn thi triển ra, Bá Vương rồng giận liên tục, chấn động đến mức hẻm núi hai bên núi đá cũng giống như muốn lăn xuống tựa như.

Mỗi một quyền đánh ra đều cuồng phách uy mãnh, như là Bá Vương bám thân, dùng không thể nói, những tướng lĩnh kia tại Bá Vương quyền hạ hầu như không có hợp lại chỉ đích, mỗi một quyền đều tất sẽ mang đi một người sinh mệnh.

Kêu đau đớn âm thanh không ngừng, một bộ lại một bộ thân thể bị đánh bay ra ngoài, đầy trời đều là nổ tung huyết vụ, mười ba người rất nhanh liền chỉ còn lại hai, ba người.

Còn lại mấy người sắc mặt trắng bệch, nhưng không có lùi bước, võ tướng từ lâu đem sinh tử không đếm xỉa đến, bọn họ một bên nhắm phía Diệp Thần một bên hô: "Thống lĩnh, người đi mau, chúng ta ngăn cản hắn!"

Nhị thống lĩnh trong tay chiến thương chấn động, vù địa một tiếng ép thẳng tới Diệp Thần yết hầu, với này đồng thời cánh tay trái huy động, đột nhiên đánh ra một quyền, quyền phong gào thét, cương mãnh bá đạo.

"Ba người các ngươi mau nhanh đi, mang tới linh dược trốn về phủ thành chủ, đây là mệnh lệnh!" Nhị thống lĩnh đem một cái túi đựng đồ thả tới, cả người trong mắt huyết hồng một mảnh, như là phát cuồng sư tử. Chiêu nào chiêu này đều là lấy mạng đổi mạng phương thức.

"Thống lĩnh!"

"Đi!"

Nhị thống lĩnh hét lớn.

Ba người cuối cùng nhìn Nhị thống lĩnh một chút, xoay người bay trốn. Diệp Thần trong mắt ánh sáng lạnh chớp động, thiên thạch mũi tên xuất hiện ở trong tay, nhắm ngay một người trong đó liền ném ra ngoài.

"Cản trọng!" Nhị thống lĩnh hô to.

Nhưng là đã chậm, khi người kia quay đầu lại thời gian, mũi tên đã xuyên qua cổ họng của hắn, mang theo một vệt huyết quang. Còn lại hai người càng là không muốn sống chạy trốn, bất quá đều bị Diệp Thần ném mũi tên tru diệt.

"Ngươi. . ." Nhị thống lĩnh đỏ mắt như tuyết, "Ngươi đến cùng là ai, tại sao muốn làm như vậy, phủ thành chủ cùng ngươi có cừu oán sao?"

"Tại sao muốn làm như vậy? Chỉ dựa vào các ngươi phủ thành chủ tác uy tác phúc, những năm gần đây ức hiếp bách tính, trắng trợn cướp đoạt dân nữ lý do này là đủ rồi, một đám bại hoại, muốn ngoại trừ đi ta, như vậy ta cũng phải trước tiên thu hồi điểm lợi tức."

Diệp Thần đại đao vừa thu lại, cheng địa một tiếng ngã : cũng cắm trên mặt đất, thân đao không ngừng chấn động, sau đó hắn tay không xông lên trên, một đôi thiết quyền hầu như đem Nhị thống lĩnh đánh nổ.

"Cheng!"

Diệp Thần một quyền oanh kích tại đối phương chiến thương đầu súng bên trên, với này đồng thời, thuận thế cắt bước, mạnh mẽ bắn trúng Nhị thống lĩnh ngực.

"Răng rắc!"

Nhị thống lĩnh kêu lên một tiếng, trước ngực nhất thời liền lổm lổm xuống dưới, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, cả người lão đà lão đảo, một quyền này đã đem hắn nội tạng chấn động đến mức di vị, nếu là không hắn đạt đến bát đoạn luyện phủ tạng cảnh giới, một quyền này dưới, hắn ngũ tạng lục phủ đã sớm bể : vỡ thành tra.

"Ngươi. . . Ngươi đến cùng là ai?" Nhị thống lĩnh lung lay thân thể, mỗi một lần mở miệng đều có miệng lớn máu tươi trào ra. Hắn từ từ nhìn chăm chăm Diệp Thần tám kia mang theo mặt nạ bằng đồng xanh mặt, thực sự không ngờ rằng Lâm thành nhưng xuất tứ đại gia tộc cùng phủ thành chủ bất ngờ làm sao sẽ đột nhiên xuất hiện cái này một cái khủng bố cường giả.

"Ta là ai?" Diệp Thần cười lạnh, đưa tay chậm rãi gỡ xuống mặt nạ, một Trương Anh tuấn non nớt mặt xuất hiện ở Nhị thống lĩnh trong mắt, con ngươi của hắn trong nháy mắt phóng to, trong đó tất cả đều là khiếp sợ về không thể tin được.

"Làm sao có khả năng. . . Không. . . Khả năng. . ." Giờ này khắc này, tâm thần của hắn hứng chịu cực đại trùng kích, hắn hầu như coi chính mình là đang nằm mơ, trước mắt khuôn mặt này tại Lâm thành ai không nhận thức?

Một cái làm mười ba năm phế thể, sau đó đột nhiên thoát khỏi Tiên Thiên không thể tu luyện thể chất, nhưng là lại bị thần ban cho phúc địa nội viện đệ tử đánh gãy toàn thân kinh mạch, vốn phải là xui xẻo ở trên giường mới đứng, hiện nay nhưng xuất hiện ở đây, diệt sát Triệu gia lần này chọn mua hộ vệ giả,

giết chết chính mình cả đám.

"Cõi đời này không có cái gì không thể nào việc." Diệp Thần lạnh nhạt nói đạo, "Hiện tại ngươi cuối cùng cũng coi như rõ ràng ta vì sao phải ra tay với các ngươi đi. Muốn đối phó ta người, nhất định phải chết!"

Nhị thống lĩnh nơi cổ họng như là có vật gì chặn ở nơi nào, hầu kết ngo ngoáy nhưng phát không ra một tia âm thanh, trong mắt của hắn vẫn là một mảnh vẻ không thể tin được.

Diệp Thần cất bước đi tới trước người của hắn, chậm rãi vươn tay nắm cổ của hắn, nói: "Ngươi có thể ngủ yên."

Nói xong năm ngón tay dùng sức một nình, răng rắc một tiếng, bóp nát hán hồng cốt. Nhị thống lĩnh đầu óc lệch đi, nhất thời khí tuyệt.

Diệp Thần vỗ vỗ tay, đem bốn mũi tên chỉ nhét lên thà gần bị trên lưng lọ tên bên trong, sau đó đem tên kia tướng lĩnh trên người bao trữ vật mang theo chính mình bên hông, làm tốt tất cả những thứ này hắn đi tới rách nát bên xe ngựa đem Hắc Thần cung treo ở vai, rút ra cắm trên mặt đất đại đao, bước nhanh đi vào hai bên trong rừng rậm.

Đi tới tới gần hẻm núi lối vào cách xa hai trăm mét trong rừng rậm, Diệp Thần tìm một khối 1 mét to nhỏ tảng đá ngồi xuống, đem Triệu gia cùng phủ thành chủ bao trữ vật mở ra, bên trong đầy chọn mua linh dược.

Diệp Thần không thể không kinh thán, tứ đại gia tộc mà thôi, thậm chí có bao trữ vật thứ này, tuy rằng Diệp Thần không biết bao trữ vật chân chính giá trị, nhưng nói như thế nào cũng muốn so với cấp thấp cực phẩm linh dược trân quý đi.

Đại thể nhìn một chút, mỗi cái trong túi trữ vật, cấp thấp hạ phẩm linh dược có thể có năm trăm, sáu trăm cây, cấp thấp trung phẩm linh dược đại khái hai trăm cây, cấp thấp thượng phẩm linh dược chỉ có mấy chục cây.

"Ồ. . ."

Diệp Thần khóe mắt hơi nhảy một cái, tại trong túi trữ vật, hắn thấy được bốn cây màu bạch lục nhánh cỏ đồ vật, rễ cây chỉ có chỉ mỡ to nhỏ, ước dài ba tấc, bên trên có hơn mười mảnh Diệp tử, mỗi một mảnh đều bạch lục như phi thủy giống như vậy, tản mát ra nồng hậu thom ngát.

"Cấp thấp cực phẩm linh dược!" Diệp Thần mừng rỡ trong lòng, không nghĩ tới bên trong dĩ nhiên không biết một cây, nhìn kỹ một chút, hai cái bao trữ vật trang thậm chí có là vài cây cấp thấp cực phẩm linh dược, chỉ cần là phủ thành chủ chọn mua túi đựng đồ kia bên trong thì có bảy cây.

Mười một cây cấp thấp cực phẩm linh dược, hầu như có thể làm cho Diệp Thần từ lục đoạn sơ giai trực tiếp đột phá đến lục đoạn đỉnh cao nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương thứ 29: một cây linh dược cấp một

Chương thứ 29 một cây một cấp linh dược

"Dĩ nhiên có nhiều như vậy cấp thấp cực phẩm linh dược!" Diệp Thần tuyệt đối không ngờ rằng, chuyện này có như thế thu hoạch.

Nhớ tới Diệp Nhan từng nói qua, tứ đại gia tộc cùng phủ thành chủ hàng năm cũng chỉ có thể chọn mua đến một cây mà thôi, mà lần này nhưng có nhiều như vậy, thật sự là bất ngờ kinh hi, thu hoạch ngoài ý liệu.

"Ha ha. ." Diệp Thần cười nhạt, hay là mỗi cái gia tộc hàng năm căn bản là không ngừng chọn mua đến một cây cấp thấp cực phẩm linh dược, chỉ là người bình thường vẫn chưa cũng biết mà thôi.

Diệp Thần đem trong túi trữ vật không giống cấp bậc linh dược tách ra chất đóng, khi hắn phân để tốt linh dược, chuẩn bị buộc lên bao trữ vật miệng túi lúc, khóe mắt dư quang đột nhiên tại bao trữ vật trong không gian một góc địa nhìn thấy một đoàn hắc đen đồ vật.

"Đây là cái gì?" Diệp Thần hơi có chút giật mình, vừa nãy không chú ý, hiện nay vừa nhìn dưới có điểm giống là loài nấm thực vật, đưa tay đem nó xuất ra, tiến đến chớp mũi vừa nghe, có một cỗ nhàn nhạt mùi thuốc vị.

"Một cây cấp thấp hạ phẩm linh dược?" Cảm giác được hương khí nhàn nhạt, Diệp Thần nhẹ giọng tự nói, nhưng hắn luôn cảm thấy cái này hắc đen loài nấm thực vật không đơn giản như vậy. Không khỏi đưa tay ở tại mặt ngoài cắt ra một đạo miệng nhỏ.

Một cỗ mùi thơm nồng nặc nhất thời lan ra, mà lại có một giọt linh dịch tràn ra, Diệp Thần con mắt đột nhiên co rụt lại, kinh hô: "Một cấp hạ phẩm linh dược?"

Giờ khắc này, tâm của Diệp Thần khiêu gia tốc, ầm ầm có tiếng. Liên quan với trên đại lục một ít linh dược cấp bậc phân biệt, hắn từng ở Diệp Nhan đem ra một quyển sách thuốc trên thấy qua.

Ấn chứa linh khí nồng hậu trình độ đạt đến hóa khí vì làm dịch, cái kia chỉ ít cũng là một cấp hạ phẩm linh dược, mà một cây một cấp hạ phẩm linh dược ẩn chứa linh khí lượng ít nhất là cấp thấp cực phẩm linh dược gấp mười lần chính là mấy chục lần.

Một cấp linh dược, bình thường chỉ có Mệnh Hải bí cảnh tu giả mới có tư cách dùng, mà trước mắt nhưng xuất hiện như thế một cây, thực sự để Diệp Thần kinh hi mạt danh. Phù thành chủ có thể mua được một cấp linh dược sao? Diệp Thần khẳng định là không tin, như vậy này cây một cấp linh dược lai lịch cũng có chút thần bí, bất quá này cùng Diệp Thần không quan hệ, hắn biết mình nếu là phục dụng này cây một cấp linh dược, có thể một lần đột phá lục đoạn luyện tùy cảnh giới, tiến vào thất đoạn luyện mạch cảnh giới.

Lần này thu hoạch quá lớn, thế cho nên Diệp Thần có loại không Chân Thực cảm giác, qua nhiều năm như vậy, Lâm thành mỗi cái thể lực bên trong tuyệt đối là lần đầu tiên có một thể lực đạt được một cấp linh dược, nhưng hết lần này tới lần khác bị Diệp Thần cho va phải.

"A. . Xem ra vận khí ta cũng không tệ lắm." Diệp Thần sờ sờ cằm, trên mặt tránh qua một chút ý cười, sau đó đem hết thầy linh dược tất cả đều trang đến một cái túi đựng đồ bên trong, một cái khác bay lên không trong túi trữ vật thì lại dùng để chứa cái kia một cây một cấp linh dược cùng với bên người mang theo đồ vật.

Diệp Thần nhìn phương xa, trong lòng không khỏi càng thêm mong đợi, nếu Triệu gia cùng phù thành chủ chọn mua linh dược bên trong có nhiều như vậy cấp thấp cực phẩm linh dược còn có một cây một cấp linh dược, như vậy Cầu gia, Đoan Mộc giai cùng với Diệp gia có hay không cũng có nhiều như vậy đây?

Đối với mình gia tộc, Diệp Thần ngược lại là có chút bất bí bất định, nếu là muốn kiếp linh dược, thế tất sẽ giết người, mà lại một tên cũng không để lại, thật sự đối với gia tộc mình người hạ như vậy tay, Diệp Thần nhất định là không làm được, dù sao những người kia tuy rằng những năm gần đây vẫn đều xem thường chính mình, nhưng chung quy không có ở thực chất trên đối với hắn nhiều xuất cái gì.

Nhưng nếu là không kiếp Diệp gia linh dược cũng không được, lần này tứ đại gia tộc thêm vào phù thành chủ, cái khác Tứ gia đều bị cướp, chỉ có Diệp gia không có bị kiếp, như vậy nhất định sẽ gặp đến hoài nghi, thậm chí là tam đại gia tộc cùng phù thành chủ liên hợp công kích.

Diệp gia tình cảnh hảo cùng phối, Diệp Thần căn bản không thêm để ý, thế nhưng hắn biết, tiêu thúc Diệp Khiếu Thiên, chị họ Diệp Nhan làm gia tộc dòng chính một phần tử, nếu là ở gia tộc đối mặt sinh tử nguy nan thời điểm nhất định sẽ liều mạng thủ hộ, cho nên Diệp Thần không thể để cho Diệp gia biến thành mục tiêu công kích, chỉ ít không thể cho Lâm thành những thể lực khác sung túc cơ.

Trước mắt, hắn cùng Nam Nhi vẫn tại Diệp gia, phúc sào dưới không xong trứng, như vậy Diệp Thần sắp muốn làm chỉ có thể là thần không biết quỷ không hay đem Diệp gia đánh cướp, chỉ ít không thể để cho bọn họ nhìn thấy là ai xuất tay, tuy rằng hắn mang theo mặt nạ, nhưng vẫn như cũ có bị người nhìn thấu thần phận khả năng.

Diệp Thần nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra một cái tốt hơn phương pháp đến, lúc này đã là ánh bình minh lúc, Đông Phương hơi nổi lên màu trắng bạc, như muốn đối với mình Diệp gia động tác, quyết định không thể tại ban ngày, bằng không một khi có người nhận ra hắn, vậy cũng thì phiền toái.

Bất quá, Đoan Mộc gia cùng Triệu gia ngược lại là không đáng kể, ngược lại là đối đầu, mà lại hai nhà nếu là biết Diệp Thần kinh mạch tận phục, thực lực tăng trưởng nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế đối phó hắn, cho nên đối với Diệp Thần mà nói, bất luận là phù thành chủ, vẫn là tam đại gia tộc, đều là tử địch, không có lưu tình khả năng.

Thừa dịp sắc trời còn chưa sáng choang, Diệp Thần đem Hắc Thần cung, mũi tên, đại đao toàn bộ các thứ bỏ vào trong túi trữ vật, chỉ để lại trên tay bao cổ tay cùng quyền sào, trên người trang bị cất vào bao trữ vật sau, dĩ nhiên hoàn toàn không có trọng lượng, điều này làm cho Diệp Thần lần thứ hai kinh ngạc, kể từ đó càng là giảm bớt hắn gánh nặng, để tốc độ của hắn đạt đến một cái dọa người mức độ.

Diệp Thần tại chạy trốn, tại thân thể cường đại lực lượng hạ, mỗi một bước bước ra cả người như là chuột túi bình thường nhảy đánh cách xa mấy mét, tại quan đạo hai bên chập trùng trong rừng núi nhanh chóng qua lại, như giẫm trên đất bằng.

Phía trước mấy trăm dặm, có một toà so sánh với phồn hoa trấn, gọi là 'Vô Danh trấn', trấn xuất vô danh, cũng vì vậy mà được gọi tên, truyền thuyết tại mấy ngàn năm trước, Vô Danh trấn nguyên bản gọi là liệt sơn trấn, khi đó chỉ là một trấn nhỏ mà thôi, sau đó xuất ra một cái tên là 'Vô danh' thiên tài, liệt sơn trấn cũng vì vậy mà được gọi tên, truyền lưu đến nay đã có sáu ngàn năm lâu dài.

Cái kia gọi là 'Vô danh' thiên tài, lúc đó bị một cái thần bí thể lực mang đi, sau tám mươi năm từng về quá liệt sơn trấn một lần, 80 năm trôi qua, đã từng vẫn là thân thể cửu đoạn thiên tài thậm chí có như thần thực lực cường đại.

Đây là liệt sơn trấn vinh dự, từ đây sau liệt sơn trấn thay tên 'Vô Danh trấn'. Mà cái kia gọi là vô danh thiên tài nhưng cũng lại chưa từng trở về, thế cho nên trên đại lục đối với sự tích của hắn cũng dần dần mà ít có người nhắc lên.

Sau mấy trăm năm, vô danh tên đã không lại bị tu luyện giới người nhắc lên, hoặc Hứa Thị quen, hoặc Hứa Thị có nguyên nhân khác. Mà vô danh cái này thiên tài, đến cùng sống hay chết, mọi người cũng không biết, hắn như là liền như vậy biến mất rồi.

Diệp Thần tại trong lúc vô tình từng nghe Diệp Nhan từng nói liên quan với Vô Danh trấn cùng với vô danh truyền thuyết, Diệp Thần lúc đó đối với việc này rất có hứng thú, vô danh người này không nghĩ ngờ chút nào nhất định là cường đại, đến cùng mạnh cỡ bao nhiêu, nhưng ít có người biết được, trong truyền thuyết cũng không hề liên quan với vô danh tu vi cảnh giới đề cập, nhưng nếu bị mọi người gọi là như thần cường đại, như vậy chỉ ít loại cảnh giới kia không phải Diệp Thần hiện nay có khả năng tương đương.

Thần! Thế giới này có thần sao? Diệp Thần lúc đó nghe được vô danh cổ sự lúc liền đang suy nghĩ, thế giới này cho dù là bị người cho rằng thần như thể nhân vật cường đại, đó cũng là nhân từng bước từng bước tu luyện tới đi. Cho nên thần cũng là người, chỉ là một loại rất người cường đại.

Đang đi tới Vô Danh trấn trên đường, Diệp Thần tuy rằng bốn ba tại giữa núi rừng, nhưng đối với với trên quan đạo tất cả nhìn ở trong mắt, đều là một ít nhân tản người qua đường hoặc là một ít xa lạ đội buôn, Đoan Mộc gia, Cầu gia cùng với Diệp gia đoàn xe vẫn chưa xuất hiện, đủ để chứng minh bọn họ còn chưa tới đạt Vô Danh trấn.

Một cái sau nửa canh giờ, một toà cổ lão thành trấn xuất hiện ở Diệp Thần trong tầm mắt, xa xa nhìn tới, Vô Danh trấn có một cổ khó mà diễn tả bằng lời cổ lão khí tức, Diệp Thần có thể kết luận, sự tồn tại của nó lịch sử tuyệt đối không phải Lâm thành có khả năng so với.

Vô Danh trấn thành trấn quy mô nhỏ hơn với Lâm thành, chỉ có Lâm thành một nửa to nhỏ, nhưng là có cách viên mấy cây số, cũng coi là một cái đại trấn, cửa trấn thỉnh thoảng có xe ngựa, đoàn xe ra vào, đi hướng về tiểu thương nói liền không dứt.

Diệp Thần đi tới quan đạo, trên mặt mặt nạ bằng đồng xanh đã bị hấn lấy xuống, trên đường tiếng vó ngựa cùng với xe ngựa bánh xe ép địa âm thanh cùng đánh xe nhân thét to âm thanh không ngừng vang lên, phía trước khoảng trăm mét, cao to tường thành, bao la hùng vĩ, tuy rằng Vô Danh trấn chỉ là một cái trấn, nhưng tường thành nhưng dị thường kiên cố cao to, so với Lâm thành chỉ có hơn chứ không kém, rộng mười mét cửa thành, hai hàng trên người mặc ô thiết khôi giáp thủ thành binh sĩ sắp xếp, bọn họ nếu như bàn thạch giống như không nhúc nhích, cầm trong tay dài một trượng mâu, hình thức cổ lão, cùng thời đại này binh khí có chút hoàn toàn không hợp.

Căn cứ Diệp Nhan từng nói, Vô Danh trấn có đặc thù địa vị, hoặc là nói là một cái nằm ở Sở địa bên trong vô cùng đặc những trọng trấn khác, nơi này trấn chủ cùng với quân đội cũng không thuộc về Sở vương dưới trướng, bọn họ không thuộc về bất luận là thế lực gì, bọn họ là độc lập tồn tại, nhưng thế tục giới không có cái kia vương quốc, hoặc là thế lực kia dám đối với bọn họ hấn đuổi ra nanh vuốt.

Diệp Nhan mơ hồ để lộ ra, tại Vô Danh trấn sau lưng, tựa hồ có một cái đặc biệt thế lực cường đại tồn tại, rất lớn khả năng chính là mấy ngàn năm đời trước thiên tài vô danh vị trí tông môn.

Diệp Thần hơi quét cửa thành đứng thẳng hai hàng binh sĩ, khuôn mặt bọn họ hấn băng lãnh, không chút biểu tình, như là tảng đá. Diệp Thần tiến vào Vô Danh trấn, bên trong phi thường náo nhiệt, mỗi ngày đều có lượng lớn đi thương cùng tu giả ở chỗ này đặt chân.

Lâm thành cùng ứng trong thành cách xa nhau 9000 dặm, trên đường không có thành trì, chỉ có mấy cái trấn nhỏ, mà Vô Danh trấn chính là trong đó phần hoa nhất to lớn nhất trấn, rất nhiều người cũng đều lựa chọn ở chỗ này giao dịch.

Vô Danh trấn hai bên chỗ dựa, là kéo dài mấy ngàn dặm núi lớn, trong đó nhiều hiếm quý mãnh thú, tự có mấy người vào núi hái thuốc cùng săn bắn thú, sau đó tại Vô Danh trấn giao dịch.

Diệp Thần tại trong trấn tìm gia khách sạn làm điểm dừng chân, để với lẳng lặng chờ đợi Đoan Mộc gia, Cầu gia, Diệp gia đoàn xe đến, đối phó Diệp gia đoàn xe biện pháp, Diệp Thần đến nay cũng không ngờ tới hảo phương thức. Để hấn có chút khổ não.

Vô Danh khách sạn, Vô Danh trấn cửa hiệu lâu đời khách sạn, chiếm diện tích cực lớn, phía trước một đồng là từ lâu có ba tầng, phía sau là sai lạc đơn độc sân, cung cấp khách nhân dừng chân. Lúc này tiếp cận vào lúc giữa trưa, Diệp Thần đăng ký một gian phòng trọ, sau đó liền leo lên lầu hai, ở cạnh song vị trí tìm cái bàn dưới trướng, kêu một ít rượu và thức ăn.

Từ trước nhật đến bây giờ vẫn đều tại chạy đi cùng chiến đấu, hầu như không có ăn qua đồ vật, cho dù là lấy thân thể của hấn cũng có chút chịu không nổi.

Đến Trường Sinh đại lục, Diệp Thần chưa bao giờ uống qua tửu, hôm nay liền kêu một bình, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên, này Trường Sinh đại lục tửu đến cùng sẽ là kiểu gì mùi vị, nghĩ đến nhất định phải so với trên địa cầu rượu đế, bia, rượu đỏ muốn hảo uống một ít đi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương thứ 30: thần bí đạo nhân

Chương thứ 30 thần bí đạo nhân

Diệp Thần rót một chén, từ trong suốt nhưng cũng không phải là vô sắc, dĩ nhiên mang điểm màu xanh nhạt, nghe ngóng chẳng những có tửu thơm ngát, còn có một cỗ làm người tâm thần nhẹ nhàng khoan khoái mùi thơm ngát, Diệp Thần chỉ là hơi vừa nghe, liền biết rượu này tại chế riêng cho thời điểm khẳng định bổ thêm linh dược, bất quá gia đến thiếu, cũng chỉ là một ít cấp thấp hạ phẩm linh dược. Nhưng có thể để như vậy tửu có cường thân kiện thể hiệu quả, với thân thể người rất nhiều ích tỳ.

"Chẳng trách một bình thanh linh tửu muốn năm trăm kim tệ, thì ra là như vậy." Diệp Thần nâng chén uống một hơi cạn sạch, miệng đầy thơm ngát cùng mùi thơm ngát, nơi cổ họng càng có lạnh xa xôi cảm giác, gần bó lưu hương.

Diệp Thần vừa ăn uống, một bên đem ánh mắt tìm đến phía dưới lầu trên đường phố, khoe miệng không khỏi nổi lên một chút ý cười, hẳn thấy được một màn hình ảnh, chính là một màn này để hắn có một cái ý nghĩ.

Tại đường phố một góc, cho rằng chứa tiền Lê nhưng ánh mắt lấp loé người trẻ tuổi chậm rãi đi tới, vừa vặn trước mặt cũng có một cảm y trung niên đến đi tới, người trẻ tuổi trong mắt nhất thời sáng ngời, cùng người trung niên sát nhãn mà qua lúc giờ tay ở tại trên đầu vai vỗ một cái.

Tên kia cảm y người trung niên lập tức run lên, sau đó cả người loạng choạng loạng choạng, Diệp Thần thanh Sở địa nhìn thấy tại người trẻ tuổi kia đứng hàng bà vai một giây sau, tên kia cảm y người trung niên hai mắt vẫn đục, mí mắt hợp lại, dĩ nhiên liền muốn hướng về trên đất đổ tới.

Nhưng là người trẻ tuổi kia chớp giắt ra tay đem nó đỡ lấy, ở tại trên người một trận tìm tòi, sau đó liền cầm một cái túi tiền đặc ý rời đi.

"Mẹ nhà nó, Trường Sinh đại lục cũng có như vậy thủ đoạn?" Diệp Thần có chút sợ run, người thanh niên kia hiệu quả thực sự là cường đại, chỉ một giây liền đem nhân cho mê hôn mê.

Diệp Thần lộ ra một nụ cười, nếu là đem như vậy liều lượng tăng thêm mấy lần thậm chí gấp mười lần, như vậy muốn mê đảo Diệp gia đoàn xe người cũng không phải là việc khó, bất quá trước tiên là tại hạ được thời gian không thể bị phát hiện.

Đối với Diệp Thần mà nói, đừng nói Diệp gia trong đội xe mạnh nhất chỉ có thất đoạn đỉnh cao, chính là có bát đoạn cường giả tại, chỉ cần hắn không ra tay công kích, có chướng ngại vật ngăn trở cách dưới tình huống, bên ngoài năm mét cũng tuyệt khó phát hiện hắn.

"A, không ngờ rằng thế giới này còn có đồ vật này." Diệp Thần sờ sờ cằm, làm sao đánh cướp Diệp gia linh dược sự tình đã giải quyết dễ dàng, hơn nữa có thể bớt đi không ít khí lực.

"Hi vọng Diệp gia đoàn xe trời tối vô cùng lại tới đặt nơi này, sau đó tại này Vô Danh trấn nghỉ tạm một đêm, như vậy mới có lợi cho ta hành động." Diệp Thần thâm nghĩ, ánh mắt ở dưới lầu trên đường phố đảo qua.

Tên kia hạ người trẻ tuổi ở một cái góc đường đầu ngõ quẹo vào, Diệp Thần đứng dậy xuống lầu, nhanh chóng cùng theo tới, đang muốn tuân người trẻ tuổi biến mất địa phương tiến vào hẻm nhỏ lúc, trong tai truyền đến một đạo nịnh nọt âm thanh.

"Đạo hữu xin dừng bước!"

Diệp Thần vừa muốn bước ra bước chân dừng lại, xoay người lại, vừa vặn nhìn thấy một vị tuổi chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu đạo sĩ trẻ tuổi, trên người mặc một thân màu xám đạo sĩ bào, ngực đeo Thái Cực Bát Quái đồ, trung đẳng vóc người, mặt tròn, tế nhãn, có lưu lại hai phiết Tiểu Hồ Từ, thấy thế nào đều là cái hèn mọn hàng, một điểm đều không có đạo sĩ khí khái.

Đạo sĩ kia đi tới, một mặt ý cười, đi tới Diệp Thần bên người, trực tiếp liền đi nắm tay hắn, ngoài miệng nói rằng: "Đạo hữu xương cốt thanh kỳ, đạo gia ta với ngươi vừa thấy hợp ý, kính xin lại đây ngồi xuống."

Diệp Thần ần ần chớp mũi, tự nói giống như đạo, "Không ngờ rằng ở chỗ này cũng có thể gặp gỡ 'Thân Công Báo', đại gia ta đây là muốn gặp vận đen sao?"

"Thân. . Công báo?"

Đạo sĩ kia vừa nghe, nhất thời đem mắt nhỏ đều tiểu mị, "Đạo hữu quả thật là người có duyên, dĩ nhiên biết chúng ta tổ sư tục danh, ha ha, hôm nay đạo gia ta miễn phí vì ngươi đoán một quẻ, ha ha."

Diệp Thần một cái lão đạo, không xác định nói: "Quý phái tổ sư thực sự là ôn thần Thân Công Báo?"

"Ha ha ha. . ." Đạo sĩ nghe vậy cười to, đầy mặt kiêu ngạo, nói: "Đó là tự nhiên, tổ sư năm đó cất bước đại lục, thiên hạ người không gì không tránh lui, khả khả. . . Tổ sư thật là thần nhân vậy, nhớ năm đó trộm khắp cả các Đại tông phái thân truyền nữ đệ tử cái yếm tiết khổ, đem nó cất giấu, cả phòng sinh hương, đó là kích động đến mức nào lòng người việc, chỉ tiếc a, loại này thủ đoạn nghịch thiên đòi đòi truyền xuống, đến đạo gia trên tay ta nhưng khó có thể bày ra vô địch phong thái, ai, thật sự là xấu hổ."

Diệp Thần: . . .

Bị đạo sĩ kéo đến một cái đoán mệnh quầy hàng trước dưới trường, Diệp Thần không nói gì một lát, sau đó hỏi, "Xin hỏi đạo trưởng pháp hiệu?"

"Vô Lượng hán muội meo meo, bản đạo Duẫn Hạm, Hào Duẫn đạo nhân." Đạo sĩ một tay thụ với trước ngực, cực kỳ tao bao nói rằng.

Diệp Thần khuôn mặt cứng ngắc, trong lúc nhất thời nói không ra lời, dâm tiện? Dâm đạo nhân? Trong lòng hắn không thể không cảm thán, thực sự là người cũng như tên vậy.

"Ách. . . Được rồi, Dâm đạo nhân, đạo trưởng gọi lại tại hạ có việc gì thế?" Diệp Thần hỏi.

"Đạo gia quan người xương cốt thanh kỳ, ngày sau định không phải vật trong ao, muốn cùng người kết giao một phen." Dâm đạo nhân cười đến vừa thần bí lại hèn mọn, nói: "Đạo hữu một mình nhập hẻm nhỏ nhưng là vì đạt được một vật?"

"Đạo trưởng sao lại nói lời ấy?" Diệp Thần giật mình trong lòng, trên mặt nhưng là không chút biến sắc. Vốn tưởng rằng bất quá liền giang hồ một nhóm lừa gạt người, nhưng không muốn một chút nói toạc ra động cơ của hắn, không khỏi đối với đạo nhân này đề phòng lên.

"Khà khà." Dâm đạo nhân khoe miệng trên hai phiết chòm râu hơi nhảy lên, mang theo ẩn ý nhìn Diệp Thần một chút, "Đạo hữu một thân sát khí, mùi máu tươi ngút trời, hẳn là không lâu trước đó giết không ít người đi, trước mắt muốn tìm đối phó khác một nhóm người, là không muốn nhiễm máu tanh, không biết đạo gia ta nói nhưng đối với?"

Diệp Thần trong mắt tinh quang lóe lên, nhìn thẳng Dâm đạo nhân, người sau thì lại trên mặt mang theo ý cười, chút nào không có để ý Diệp Thần ánh mắt lạnh lùng.

"Người đến cùng là ai?" Diệp Thần giơ tay nhẹ nhàng đập xem bói đài mặt bàn, bình tĩnh mà hỏi, nhưng trong lòng thì như sóng lớn giống như bốc lên không ngớt, này Dâm đạo nhân theo thứ tự là cố ý gọi lại hắn, như vậy Dâm đạo nhân đến cùng là lai lịch gì, muốn làm gì?

"Đạo gia ta chỉ là hồng trần một lực bình, hôm nay cùng người vừa thấy hữu duyên, căn cứ lòng từ bi đề điểm đề điểm." Dâm đạo nhân nói xong sâu sắc thở dài, cực kỳ phiến tình, "Ồ, này vạn tượng hồng trần bên trong quá nhiều đẹp, chúng ta muốn giới về đi khai quật, tỷ như, phía sau người vị tiểu thư kia, ba đại môn kiêu, nhưng mà cái yếm tiết khó loại nhưng tiên có người biết được, thực sự đáng tiếc, hôm nay có hạnh bị đạo gia nhìn thấy, làm cho nàng mỹ có thể bị khai quật. . ."

Diệp Thần một trận cuồng hân, quay đầu nhìn lại, vừa vận nhìn thấy một thùng nước eo, tượng chân chân phi bà nữ eo bãi mộng đi qua, trên gáy nhất thời xuất hiện mấy cái hắc tuyến.

"Tại hạ có việc bất tiện ở lâu, đạo trưởng có chuyện thỉnh nói thẳng." Diệp Thần vuốt vuốt cứng ngắc khuôn mặt, vốn định đi thẳng một mạch, bất quá hắn luôn cảm thấy đạo sĩ này không đơn giản, bãi cái đoán mệnh quây hàng nhưng không sót khách nhân, chỉ cần gọi lại chính mình, tuyệt đối là có mục đích.

"Đạo hữu bình tĩnh đừng nóng, đạo gia ánh mắt của ta luôn luôn rất chuẩn, lúc trước gặp đạo hữu tại Vô Danh khách sạn lâu hai trên lúc liền tính một quẻ, biết được đạo hữu hôm nay đem gặp quý nhân, khà khà, đạo hữu cơ duyên đến."

"Quý nhân?" Diệp Thần ánh mắt cân nhắc mà nhìn về phía hắn, nói: "Đạo trưởng trong miệng quý nhân nên không phải là người chứ?"

"Cũng không phải." Dâm đạo nhân giơ tay chỉ tay, nói: "Đạo hữu quý nhân ở nơi nào."

Diệp Thần theo ngón tay của hắn phương hướng nhìn lại, chỉ thấy một cô bé chính sôi nổi đi tới, đại khái chỉ có năm, sáu tuổi, một thân quần áo rách rách rưới rưới, chiếc giày nhỏ phía trước đều xuyên ra mấy cái chỉ động.

Diệp Thần đề nhất nhìn đến nàng, đáy lòng nơi nào đó tựa hồ đã bị xúc động, hắn không cách nào hình dung đó là một loại cái dạng gì cảm giác, tiểu cô nương này, đặc biệt là con mắt của nàng, vừa nhìn dưới tựa hồ sẽ cho người rơi vào một cái tình thuần thế giới, không có một tia tạp chất, ánh mắt của nàng thiên chân vô tà.

Sắc mặt của nàng rất trắng bệch, thân thể gầy yếu, hẳn là dinh dưỡng không dưỡng mà lại hoạn có tật bệnh, nhưng trong mắt của nàng hoàn toàn không có một tia tuyệt vọng về, trong mắt nàng bày ra chính là xán lạn mỹ.

Diệp Thần trong nháy mắt bị hấp dẫn, thấp giọng nói: "Đạo trưởng người biết tiểu cô nương này sao?"

"Đương nhiên, chỉ cần tại Vô Danh trấn nghỉ ngơi một quãng thời gian, đều sẽ biết tiên sương tiểu cô nương này, nàng là Vô Danh trấn là đặc biệt nhất một đứa bé." Dâm đạo nhân nói rằng.

"Có gì chỗ đặc biệt?" Diệp Thần tuy rằng tại cùng dâm đạo nhân nói chuyện, nhưng ánh mắt vẫn dừng lại ở cái này gọi là tiên sương cô bé trên người, nhìn nàng sôi nổi vui sướng địa đi tới đường, theo khoảng cách càng ngày càng gần, Diệp Thần thấy được tay nhỏ của nàng trên sung đỏ vu ngân, tâm phảng phất như là bị đâm một thoáng.

Hắn không biết mình tại sao lại có cảm giác như vậy, đầu tiên nhìn nhìn thấy tiểu hài tử này thời điểm, tâm của Diệp Thần đề liền bị mạc danh xúc động, đây là một loại rất cảm giác kỳ dị, nhìn nàng, phảng phất thấy được đã từng chính mình.

Từ Diệp Thần ghi việc lên, chưa từng thấy qua cha mẹ của mình, hẳn là cô nhi, trước ba tuổi tất cả đều không nhớ rõ, ba tuổi năm ấy, hắn một thân một mình lang thang, không có chỗ trụ, không có đồ vật ăn, gió thổi, mưa đánh, nhật sái, băng lãnh, đói bụng, rỗng rã vùng vẫy ba năm, rốt cục tại sáu tuổi năm ấy gặp được một cái tai to mặt lớn lão hòa thượng, đem hắn thu dưỡng.

Tại cái kia thời gian ba năm bên trong, còn nhỏ hắn bởi vì đói bụng thường xuyên đi trong thùng rác tìm kiếm có thể no bụng sự vật, nhưng chưa bao giờ

ăn xin, mùa đông bởi vì quá lạnh suốt nửa bị đông cứng từ, khi đó hán gầy gò đến mức chỉ còn da bọc xương, một thân quần áo cũng như tiểu tiên sương bình thường rách tả tơi.

Thế nhưng khi nằm tại trên địa cầu Diệp Thần nhưng không có tiểu tiên sương như vậy yên vui tâm tính, khi đó hán với cái thế giới kia tràn đầy phần hân, còn nhỏ hân, trong mắt thường xuyên đều hiện ra chán đời hào quang, mà tiểu tiên sương ánh mắt lại là như vậy tinh thuần không rành.

Dâm đạo nhân đem ánh mắt từ nhỏ tiên sương trên người thu hồi, hán xem Diệp Thần thấp giọng nói: "Tại Vô Danh trấn có một cái khác truyền thuyết, cũng có thể nói là một cái cấm kỵ, mà cái này cấm kỵ chính là liên quan với tiên sương truyền thuyết."

"Cái gì truyền thuyết?" Diệp Thần trong lòng giật mình, trực giác trên hán cảm giác được liên quan với tiên sương truyền thuyết này thật không đơn giản, bằng không cũng sẽ không trở thành Vô Danh trấn cấm kỵ.

Dâm đạo nhân nói, không biết tại bao lâu trước đây, hoặc Hứa Thị mấy vạn năm, cũng hoặc Hứa Thị một trăm ngàn năm, Vô Danh trấn liền tồn tại, khi đó gọi là liệt sơn trấn, trong trấn tới một tên bé gái, năm, sáu tuổi, thân thể gầy yếu, sắc mặt trắng bệch, hiện ra bệnh trạng, lúc đó trên trấn đám người cũng không hề để ý, thấy nàng đáng thương, có chút trấn dân liền hảo tâm thu dưỡng nàng.

Kết quả, phạm là thu dưỡng quá nàng trấn dân không có chỗ nào mà không phải là mạc danh kỳ diệu sinh quái bệnh, lần lượt chết đi, từ đây sau không người dám thu dưỡng tiểu cô nương này, nhưng cũng không có ai đuổi nàng xuất trấn nhỏ. Nhiều năm sau, cô bé vẫn là cô bé kia, nàng vĩnh viễn cũng dài không lớn, mãi đến tận một trăm năm sau đó, cô bé chết đi, hóa thành một đóa tiên hoa, tiên hoa trăm năm toả ra, khi nở rộ thời gian lại dựng dục ra một bé gái khác, cùng lúc trước cô bé giống nhau như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Hoàng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.